MARTHA
BROCKENBROUGH

CESUR OL. GÖZE AL. AŞKI SEÇ.

Aşk ve Ölüm Oyunu

YABANCI

TROYALI HELEN VE PARIS. ROMEO VE JULIET. LEYLA İLE MECNUN.

VE ŞİMDİ DE...

HENRY VE FLORA.

Yüzyıllardır kimin kazanacağı belli bir Oyun'u sürdüren Aşk ve Ölüm, 1920'lerin yağmurlu Seattle semalarında yeni oyuncuları seçtiklerinde zarların bir kez daha atılma zamanı gelip çattı.

Ölüm, sevdiği herkes parmaklarının arasından kayıp giderken uçmanın ve tıpkı annesi gibi şarkı söylemenin özgürleştirici hissiyle avunan Flora'yı seçti.

Aşk'ın tercihi ise, kendini içinde bulunduğu topluma ait hissedemeyen ve yaratıcı ruhunu müzikle kamçılayan cesur Henry'ydi.

Fakat bu ikili sadece iki ezeli düşmanın hamleleriyle değil, sınıfsal ve ırksal çatışmalarla da uçurumun kenarına sürüklenirken cevaplanması gereken sorular vardı.

Her şeye rağmen birbirlerini seçecekler mi? Yoksa Oyun'un bir piyonu olmaya boyun mu eğecekler?

- 2016 Washington State Ödülü
- Pasific Northwest Kitap Ödüllü
- Amazon, *Publishers Weekly*, *Kirkus* ve *Booklist*'e göre 2015 yılının en iyi kitabı

KAKTUSUN
TELEGRAM

"İki genç âşığın tabuları yıkan, nefes kesici, ihtişamlı ve özgün hikâyesi o kadar güzel ki keşke ben yazmış olsaydım."

—ELIZABETH WEIN

Adam'a; Aşk, mühürlenmek için
seninkinden daha iyi bir kalp bulamazdı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 1

13 Şubat 1920, Cuma

Şık gri bir takıma bürünmüş figür, bebek odasında belirdi ve uyuyan küçük bebeğin başında durdu; tatlı, sütlü gece havasını içine çekti. İstediği herhangi bir biçimi alabilirdi; bir serçe, bir kar baykuşu hatta sıradan bir sinek. Her ne kadar genellikle kanatlarıyla seyahat ediyor olsa da bu iş için insan görünüşünü tercih ediyordu.

Aşk olarak da bilinen ziyaretçi, vitraylı pencerenin altında durdu ve kravatındaki inci başlı iğneyi çıkarıp ucunu parmağına batırdı. Küçük bir kan tomurcuğu parmağından çıktı ve kış göğünde asılı duran ayın donuk yansıması damlanın üzerine düştü. Adam beşiğe eğildi ve kanayan parmak ucunu çocuğun ağzına koydu. Bebek, oğlan çocuğu, parmağı emmeye çalıştı, alnı kırışırken küçük elleri yumruk hâline geldi.

"Şişt," diye fısıldadı figür. "Şişt." Şu oyuncuya bak. Daha çok sevebileceği birini düşünemiyordu.

Bir süre sonra Aşk parmağını oğlanın ağzından çekti, kanın oğlana düzgün bir kalp vereceğine emin olmuştu. İğnesini yerine koydu ve bebeğe dikkatle baktı. Cebinden bir defter çıkardı, birkaç satır karalayıp yerine koydu. Daha fazla kalamayacağını anlayınca, bir dua kadar yumuşak iki kelime fısıldadı. "Cesur ol."

Bir sonraki gece, kasabanın diğer ucundaki küçük yeşil evde, adamın rakibi kendi seçimini yaptı. O evde vitraylı camlar yoktu. Zarif bir bebek odası veya demir parmaklıklı beşik de yoktu. O bebek bir kızdı. Bir elma kasasında uyumakta olan bir kızdı ama çok şükür ki henüz bu konudan habersizdi.

Evin diğer yatak odasında çocuğun büyükannesi hafif bir uykudaydı, çocuğun ebeveynlerinin eve döndüğünü gösterecek herhangi bir işareti bekliyordu; bir kapının gıcırtısı, fısıldaşmalar, dikkatlice parmak ucunda yürüyenlerin adım sesi.

Yaşlı kadın sonsuza dek o sesleri yeniden duymayı bekleyecekti.

Aşk'ın Ölüm olarak da bilinen rakibi, ellerinde yumuşak deri eldivenlerle çocuğa doğru eğildi. Çocuk tanımadığı bir yüzün üzerine doğru eğilmesiyle uyandı ve uykulu bir biçimde gözlerini kırptı. Bebeğin ağlamamış olması Ölüm'ü rahatlattı. Onun yerine bebek merak dolu bir ifadeyle kadına bakıyordu. Ölüm elinde bir mum tutuyordu böylece bebek, yüzünü biraz daha iyi görebilirdi. Bebek iki kez daha göz kırptı ve sonra gülümseyip aleve doğru uzandı.

Memnuniyet dolu bir ifadeyle Ölüm mumu yere koydu, bebeği göğsüne yakın şekilde tuttu ve perdesi olmayan cama doğru yürüdü, camdan bakıldığında yeryüzünün gümüşi parıltılarla dolu gökyüzünden düşen beyaz huzmelerin altında parladığı görülüyordu. Kadın ve bebek yağan karı bir müddet seyrettiler. Sonunda bebek, kadının kollarının arasında uyuyakaldı.

Ölüm, asıl görevine odaklanmıştı, nihayetinde gözlerinin arkasındaki baskıyı hissedince rahatladı. Uzunca bir süre çabaladıktan sonra kirpiklerinde tek bir siyah gözyaşı belirdi. Ölüm, eldivenini dişleriyle çıkardı. Eldiven zemine düşünce güçlükle duyulan bir ses çıkardı. Ölüm, işaret parmağıyla gözündeki yaşı sildi.

Parmak ucunu bebeğin temiz, sıcak alnına götürdü. Yavaş ve dikkatli bir biçimde doğrudan bebeğin tenine görünmez bir yazı yazdı. Ancak bu yazı, çocuğun üzerinde bir güce sahip olacaktı,

hatta ilerde bir kadın olduğunda bile. Bu yazı onu şekillendirecek, ona öğretecekti. Harfler, altı harf birden, mum ışığında parıldadı.

Bir gün.

Bebeğin kulağına fısıldadı:

Bir gün sevdiğin herkes ölecek. Sevdiğin her şey mahvolacak. Bu, hayatın bedeli. Bu, aşkın bedeli. Bu, her hikayenin yegâne sonu.

Sözcükler bebeğin esmer tenine işlendiler ve sanki hiç var olmamış gibi kayboldular.

Ölüm, bebeği yerine bıraktı, diğer eldivenini de çıkardı ve zemine, diğer tekinin yanına bıraktı. Bebeğin büyükannesi eldivenleri bulduğunda başka bir şey sanacaktı. Kıza bıraktığı tek şey olan eldivenler, kadının küçük kızdan çoktan aldığı ve yıllarca almaya devam edeceği şeylere kıyasla çok küçük kalıyordu.

İlerleyen 17 yıl boyunca Ölüm ve Aşk, oyuncularını izlediler ve Oyun'un başlamasını beklediler.

Bölüm 2

26 Mart 1937, Cuma

Henry Bishop, saharın çamurumsu yumuşak toprağının üzerinde, bulutların kadifeden bir örtü gibi göründüğü gökyüzünün altında ayakta duruyordu. İlk iki alanın arasında ve ilerisinde bulunan yer, düşünmek için biçilmiş kaftandı. Taze biçilmiş çimen kokuyordu ve Douglas köknarları dışarıyı çevrelediğinden tüm dünyanın gürültüsünden uzak kalmayı sağlıyordu. Henry yutkundu, çömeldi ve atıcı hızlı bir topu gönderirken eldivenli eline vurdu. Vuruş yapan oyuncu sallandı ve topa vurdu, *tak*! Top sopaya vurunca yükseldi, sahayı boylu boyunca geçti. Henry sıçradı ve uzandı ama top şaşırtıcı bir biçimde eldiveninin tepesine dokunup uçmaya devam etti.

Ayakları zemine yeniden basınca Henry beyzbolun ritmine dair bir aydınlanma ânı yaşadı ve neden onun için bir anlamı olduğunu kavrayabildi.

Bağlantı demekti. Vurucunun atışını karşılamadığı zaman tutucu bir işe yaramıyordu. Aynı şekilde, dışarıdaki oyuncunun atışı da anlamını savunma oyuncusunun eldiveninde ya da zeminde bulurdu. Bağlantı, ritmi tamamlıyordu. İki zıt kuvvet kendi öznel arzularını çarpıştırarak bir araya geliyordu. Bu bağlantı aralarında öngörülemez bir şeye dönüşüyordu. Zafer. He-

zimet. Kalp kırıklığı. Eğlence. Beyzbol cidden bir aşk hikâyesiydi. Sadece onun her zaman aradığı türden biraz daha farklıydı.

Ayakları zemine değer değmez orta saha oyuncusu Ethan Thorne çıplak elleriyle koşmaya başladı, uzun ve atletik bacakları kendinden emin bir biçimde hareket ediyordu. Ethan topu tam zamanında Henry'ye attı, böylece koşucu ikinci hamlesini yapmadan almayı başardı. Henry okul arkadaşlarının ellerinden ve ayaklarından oluşan bu karmaşık yaşam formunun bir parçası olmayı seviyordu.

Şapka, yelek ve neredeyse beliyle göbeği arasındaki mesafeyi kapatan bir kravat takan koç, "İyi kurtarış," dedi. "Ama eldivenini kullan, Bay Thorne. Bu tehlikeli hareketler sana incinmiş bir bilek getirir."

"Evet, efendim," dedi Ethan. "Bu şekilde topu daha hızlı karşılarım diye düşünmüştüm."

Koç güldü ve kafasını salladı. Gökyüzüne baktı, yüzünü ekşitti ve oyuncularını inceledi. Antrenman birkaç dakika daha devam etti ama sonra havada bir değişim oldu. Henry aniden havadaki basıncın değiştiğini hissetmişti. Hava, hafif bir sisten bardaktan boşalırcasına yağan bir yağmura dönüvermişti ve tüm oyuncuların omuzlarını ıslatıyordu. Su birikintileri, düşen yağmur damlalarının yükselen sesiyle doluyor, âdeta elmasın üzerindeki çıkıntıları dolduruyordu.

Dosyasını kafasının üzerinde tutarak kendini başarısızca yağmurdan korumaya çalışan koç, düdüğünü üfledi. "Duşlara! Bishop dışındaki herkes!"

Henry koşarak yaklaştı ve Koç'a baktı.

"Her zamanki gibi. Ekipmanları getir ve sopalarla toplardaki çamurları temize. İyice temizlendiğinden ve kuruduğundan emin ol yoksa değiştirmek zorunda kalırız ve bunun için bütçemiz yok." Henry'nin aşağı düşmüş çoraplarına baktı.

"Evet, efendim," dedi Henry, bir yanı yüzündeki sıcaklığın yağmurda buharlaşmasını bekliyordu.

Yanı başına konan bir serçe yağmura kanıp çıkan bir solucanı kapıverdi. Kuş, kafasını Henry'ye doğru kaldırdı. Âdeta onu dikkatlice inceliyordu. Henry çoraplarını yukarı çekti.

"Bunları temizler temizlemez gidebilirsin," dedi Koç. "Ben içeriye geçiyorum. Burası tam bir felaket."

Henry başıyla onayladı ve yakınındaki topu almak için eğildi. Topu sepete fırlattı ve bir sonraki için de aynı şeyi yaptı, bir sonraki için de. Hiçbir atışı kaçırmamıştı. Sepetten giderek uzaklaşsa bile düzenli bir biçimde *pat pat pat* sesleriyle toplar sepete giriyordu. Ritim. Bağlantı. Nereye gitse oraya gidiyorlardı, sanki hayaletler, gölgeler gibi.

Henry işini yaparken bir yandan da ıslık çalıyordu, okul orkestrasında çaldığı Rus balesinden bir parça. Şapkasını çıkarıp alnına biriken su damlalarını sildi ve sopalara doğru ilerledi. Onları deste hâline getirdi. Yürürken bir yandan da tuttuğu sopaları sallıyordu. Sopaları yıkadı, kuruladı ve bir eliyle topların olduğu sepeti tutarken diğer eliyle de sopaları depoya doğru ittiklediği saha aracına dizdi; yüzüne düşen damlalardan korunmaya çalışırken yüzü çarpılmıştı.

Erkek hazırlık akademisinin güzelliği onu her zamanki gibi huşu içinde bıraktı. Kırmızı tuğlaların ve beyaz boyanın her daim yeşil kalan ormanın içerisindeki senfonisiydi bu. Yağmurlu bir günde bile farkına varılacak olağanüstü bir güzelliği vardı. Burada olmasını sağlayan bir bursa sahip olduğu için memnundu ve bir başka burs fırsatının onu sonbahar döneminde Washington Üniversitesi'ne taşımasını umuyordu.

Henry soyunma odasına vardığında Ethan hâlâ orada beyaz bir havluya sarınmış biçimde duruyordu, geri kalan herkes eve gitmişti.

"Sana yardım etmeliydim," dedi daha küçük bir havluyla ıslak saçlarını kurularken "Gerçekten adi bir adamım."

"Benim işim," dedi Henry. "Senin değil."

"Ama bu berbat," dedi Ethan. "Sırılsıklam olmuşsun. Bir de

ayakkabıların... Neden benim eski ayakkabılarımı almadın ki? Seninkilerden daha iyi durumdalar."

"Sorun değil, Ethan. Gerçekten." Henry şapkasını banka bırakıp tişörtünü kafasından çıkardı ve beton zemine şaplayarak düşmesine izin verdi. "Endişelenme."

Henry duşunu bitirdiğinde Ethan çoktan giyinmişti ve okul üniformasının içinde kendinden emin, stil sahibi görünüyordu. Saçları düzgünce ayrılmıştı. Buğulanmış aynaya dönüp avucuyla bir alanı temizledi ve zaten düzgünce bağlanmış olan kravatını yeniden ayarladı.

"Biraya ne dersin?" dedi Henry'nin buğulu yansımasına bakarken. "Guthrie'nin yeri bu saatlerde hep kızlarla dolu olur."

"Yok," dedi Henry havluyla saçlarını iyice kurularken.

"Emin misin?" Tekrar soruyor olsa bile Ethan rahatlamış görünüyordu. İfadesi biraz garipti. Ama mesele boş zamanlarını beraber nasıl geçirecekleri konusunda gelince, Ethan anlaşılması zor biri olabiliyordu. Henry sorgulamamayı öğrenmişti. Sol elinin parmaklarını oynattı, üzerinde çalıştığı yeni parçanın melodisini tekrarlıyordu. Bir an önce kontrbasını eline alabilmek için resmen parmakları kaşınıyordu. Yarattığı his ve ritüel onu her zaman yatıştırıyordu.

"Söylesene, başka bir planın yok, değil mi?" diye sordu Ethan, gözlerinde apaçık bir incinme ifadesi vardı. Ethan, Henry'nin sanki başka bir en iyi arkadaşı olmasını istemiyormuşçasına, başka planlar yapması ihtimalinden nefret ediyordu. Asla yapmayacak olduğu hâlde.

Ama Henry akşamını ahırdan bozma evde pratik yaparak geçirmeyi tercih edeceğini kabul etmek istemiyordu. Yoksa Ethan onu azarlardı. "Aa, söylesene İngilizce tezin nasıl gidiyordu?"

"Henry, Tanrı aşkına, daha iki haftam var ve bugün cuma. Hafta sonu." Ethan sırt çantasını omzuna attı.

"Bu gece olmak zorunda değil," dedi Henry. "Başlamak üzeresindir diye düşünmüştüm."

Ethan hafifçe saçlarını çekiştirdi ve en güzel yerini bozdu. "Hayır, hayır. Ne yazacağımı biliyorum zaten. Aceleye gerek yok. Ama bu senin ödevlerini yapmanı engellemeyecek, değil mi? Çünkü ben belki de–"

"Sorun değil," dedi Henry. Havlusunu rulo yapıp sepete attı. "Bunu yapmayı seviyorum. Endişelenmeyi bırak."

Ethan sırıttı. Parmaklarını kapının çerçevesine vurmaya başladı ve kısa bir tıkırtıdan sonra kapıdan çıktı. Dışarıda yağmur durmuştu ama Henry'nin etrafındaki dünya sanki çatlamak üzere gibiydi. Arkadaşının arkasından aceyle yürüdü. Dünya isterse paramparça olabilirdi. Ethan ve diğer herkes, üzerine düşeni yapması konusunda Henry'ye bel bağlayabilirdi.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 3

Flora Saudade, Beechcraft Staggerwing C17B'nin tereyağı sarısı alt kanadının altında ayakta duruyor, uçağa yakıt ikmali yapmak için bekliyordu. Ellerini üst kanadın üzerinde gezdirdi; alt kanadın hemen üzerinde sabit duruşunu seviyordu. Bu küçük detay her şey demekti. Diğer hiçbir çift kanat bu şekilde ustalıkla tasarlanmamıştı. Bu şekil, Staggerwing'i tuhaf kılıyordu. Flora da kendi namına biraz tuhaftı, bu yüzden hoşuna gidiyordu.

Uçağı hızlı gösteriyordu. Daha da iyisi uçak *sahiden de* hızlıydı, koltukları kabartan cinsten hem de. Bir önceki yıl bir grup kadın havacı benzer bir modelle ülkeyi boydan boya uçmuş ve yedi bin dolarlık çekle beraber Bendix Kupası'nı kazanmıştı. Öyle bir hızın düşüncesi göğsünü alev alev yaktı. Keşke...

Ama bu uçak onun değildi. Kaptan Girard'a aitti, Büyük Savaş'ta babasıyla tanışmış olan ve hayalinin uçmak olduğunu söylediğinden beri uçaklar hakkında bildiği her şeyi ona öğreten, bebekliğinden beri ona âdeta bir baba gibi olan adama. Onu teknisyen olarak işe almıştı. Resmen bir pilotu vardı gerçi, yöneticileri ülkenin dört bir yanındaki toplantılara taşıyordu çünkü bu, trenle gitmekten daha hızlı ve etkileyiciydi.

Yine de Flora'ya bir pilot olarak güvenen bir işadamı yoktu, her ne kadar onlar bilmese de uçtukları uçakları güvende tutan her bir detay onun ellerindeydi. İnsanların görmedikleri şeylere olan yaklaşımı ne komikti. Eğer görmüyorlarsa, var olduklarına da inanmıyorlardı. Ya da en azından bu onları etkilemiyordu.

Ama dünya böyle işlemiyordu, değil mi? Etrafınızda görmediğiniz şeyler vardı ve onların gücü oradaydı.

Böylece, Kaptan oldukça cömert davransa da yıllardır havacılık alanında ve diğer işinde, Domino'da şarkı söyleyerek kazandıklarıyla kendi uçağını alacak parayı biriktirmesi yıllarını alırdı. Bir Straggerwing on yedi bin dolara mal oluyordu. Flora, Bendix gibi bir kupa kazanarak maliyetlerini düşürmek zorundaydı ama bunu da kendi uçağı olmadan yapamazdı.

Her zamanki gibi hüsranla üst kanattaki yakıt tankını doldurmak için uzandı, doksan oktanlık yakıtın keskin kokusunu içine çekti. Gökyüzünün bir parçasını görünce kaşlarını çattı. Yukarıdaki bulutların görünüşü iç açıcı değildi. Bir iki saate dağılırlarsa uçuş mümkün olur diye umut etti. Yine de Seattle'ın bahar havasına güven olmazdı.

Aşağı atlayınca botları çakıl taşlı pistte çatırdadı. Karşı kanattaki yakıt tankını doldurmak için diğer tarafa tırmandı. Uçağı doldurmak her zaman vakit alırdı: Yüz on galonluk gaz ciddi bir miktardı ve havaalanındaki erkekler onu kokpitte görmeye ne kadar isteklilerse yardım etmeye de o kadar isteklilerdi.

Mavi kanvas tulumundaki kopçaları kontrol etti. Güvenli bir şekilde bağlanmıştı. Her şeyi sağlamlaştırmazsa işlerinin yolunda gitmeyeceğine dair bir batıl inancı vardı. Kendisinin ölümsüz olduğu yanılsamasına sahip değildi, çünkü bir gün her şey ve herkes ölürdü, o bir günü olabildiğince uzak bir gelecekte tutmaya kararlıydı. Sadece düşüncesi bile başını ağrıtıyordu.

Uçak iyi görünüyordu, pervaneleri elleriyle çevirdi ve ortadaki silindirlerde motordan gelen yağ sızıntısının olmadığından emin oldu. Tatmin olmuş bir biçimde uçağın iskele tarafındaki kapıyı açtı ve arkadaki koltukların olduğu yere tırmandı. Her zamanki uçuş öncesi sersemliğini hissederek yürüdü ve gösterge panelinin olduğu cilalanmış ahşaba doğru ilerledi.

Kemerini taktı ve ön camların ötesine doğru baktı. Henüz yağmur başlamamıştı ama yakında gelecekti. Bunu havadaki değişim ve rahatsızlıktan anlayabiliyordu. Uçakta bir kuyruk

tekeri olduğundan, etrafındaki zemini göremiyordu. Ama çevreyi önceden kontrol etmişti ve pistin uygun olduğuna emindi. Kaptan Girard'ın adamlarından birisi bir bayrak salladı ve Flora hızlandı. Saatte kırk mile ulaşınca kuyruk tekeri kalktı ve daha iyi bir görüş elde edebildi. Motora biraz daha güç verdi, şimdi saatte altmış mile ulaşmıştı, uçak kalkıyordu. Daha da hızlandı ve tamamen havalandı.

Flora gülümsedi. Her seferinde, yeryüzünden ayrılışı bir mucizeydi. Doğruldu ve uçak yükselip burnu güneye doğru dönerken yerçekiminin yarattığı çekme hissini karnında hissetti. Eğer bulutlar olmasaydı sivri kafalı bir tanrı gibi şehre tepeden bakan, karla kaplı bir yanardağ olan Rainer Dağı'nı görebilirdi. Hemen altında Washington nehri dört bir yana uzanıyor, yeşil –gri bir su kütlesi ona birinin dans edişini andırıyordu. Nehrin güney ucunun sonu gökyüzüne uzanan bir kol gibi dururken kuzeyi dizlerinin üzerinde doğrulmuş gibiydi. Sivri Douglas köknarları ve kabarık sedir ağaçları nehrin etrafını çevreliyordu. Ardından kıvrımlı yollar, küçük evler ve içindeki kaosla beraber tüm hayatlar nehri sarmalıyordu.

Nefesini verdi. Gökyüzü onundu. Yalnızca onun. Sonsuza uzanıyordu ve içinde olduğu müddetçe sonsuz ve ölümsüz bir şeyin parçası olarak kalacaktı. Uçağa dikkat ettiği sürece uçak da onun arkasını kollardı. Geceleri müzik söylemekle alakası yoktu, orada asla aynı şeyi iki kere yapmazdı. Bazen harika, bazen hüzünlü, her zaman ruh hâline ve dinleyicilerin isteklerine göre değişen bir havayla.

Bu bağlılık umurunda değildi. Diğerleri her daim onun sinirlerine dokunabilir, onu yüzüstü bırakabilir ya da sessizce gidebilirdi. Bazen sonsuza dek. O, Straggerwing'e kendi vücudunun bir parçasıymış gibi güveniyordu. Motorunun vızıltısı bile onu memnun ediyordu. Müzisyen kulakları için rahatsızlık verici olsa da, motorunun istikrarı düşüncelerini dağıtmasına yarıyordu.

Ama bugün çok da uzun süre uçmayacaktı. Havada bir değişim titreşerek meydana geldi. Motor takırdadı. Sanki zar atılmış

gibi güç algılanan bir ses çıkarmıştı. Ardından yağmur başladı. Bir damla, ardından biri daha ve bir tane daha ve sonra kokpitin ön camları yağmurla yıkanmaya başladı. Hava aniden yağmurdan bir gök gürültülü sağanak yağışa dönecek gibi görünmese de, Flora uçağı yere indirmesi gerektiğini anlamıştı. Şimşek ve buzlanma, havadayken Flora'nın düşmanı oluyordu.

Kız, niyetini kuleye de söyledikten sonra yönünü havaalanına doğru çevirdi. İrtifayı düşürdüğü anda midesinde bir hafiflik hissetti. Pist artık görüş alanına girmişti. Önce iki tekeri piste indirdi ve sonra da kuyruk tekerinin temasını sağladı. Böyle bir iniş tarzı üç tekeri aynı anda piste temas ettirmekten daha zordu ancak çok daha kontrollü ve güvenliydi ve Flora da bunu başarıyla yapmıştı. Flora uçaktan dışarıya adım atar atmaz yağmur da son hızla yağmaya başlamıştı, sanki onun yeryüzüne dönmesinin üzüntüsünü aynen yansıtıyordu.

Bölüm 4

Flora'nın uçuşundan hemen önce Aşk, Venedik'te cisimlenmişti, lanetli olduğu gerçeğiyle daha da güzelleşen şehirde. San Marco Meydanı'nda, ismini İsa'nın ölüme mahkûm edildiğini duyar duymaz Gethsemane Bahçeleri'nde çırılçıplak dolaşan adamdan alan gösterişli bir kilisenin karşısında duruyordu. Mark'ın kemikleri burada bir varilin içinde salamura domuz etiyle kaçak yoldan getirilmişti, bir insanı ve hatırasını canlı tutmak için ne garip bir yoldu. Tabii insanlığa dair garip olmayan ne vardı ki?

Oyun'daki zarlar için de insan kemikleri kullanılmıştı. İki kemik oyulmuş ve pürüzsüz hâle gelene dek cilalanmış, koyu şarap rengi noktaları Aşk'ın kanı ve Ölüm'ün gözyaşının karışımıyla yapılmıştı. Aşk, onları her zaman yanında taşırdı. Düzenli olarak politikacıları çağıran, öğleni haber veren ve infazları duyurmak için kullanılan çan kulesinin yoluna doğru yürümeye başladığında zarlar cebinde tıkırdamıştı.

Yanından geçer geçmez çanlar öğle vaktini haber vermişti. Adamın topukları taşlara öyle gürültüyle değmişti ki bir grup güvercin çıkan sesten ürküp havalanmış, kanatlarını çırparken öterek gümüşi gökyüzüne yükselmişti.

Aşk, Academia semtinin labirenti andıran ince ara sokaklarında serin bir akşamüzeri geçirdi, bir taraftan da her an bir köşede rakibiyle karşılaşmayı bekliyordu. Tuhafiyecinin birinden el yapımı bir melon şapka aldı ve kendi eski şapkasını cılız bir Romalı çocuğa bıraktı, çocuk ilerde hem kadınları hem erkekleri

baştan çıkaran efsanevi bir çapkın olarak nam salacaktı. Önümüzdeki yıllarda Aşk oğlana pantolonunu da vermediğine pişman olacaktı.

Hemen yanındaki kırtasiyeciden küçük bir şişe gök mavisi mürekkep aldı çünkü ona Napolyon'un Josephine'e yazdığı mektuplardaki mürekkebi hatırlatmıştı. Aşk, her daim yanında taşıdığı küçük bir deftere notlar alırdı, belki de böylece şansını yükseltebilirdi. Belki bu sefer, diğer tüm zamanların aksine, kazanabilirdi.

Kadının onu ekip ekmediğini merak ederek bir kafede durdu ve incecik bir jambon diliminin yumuşak, sütlü bir peynirle sarıldığı bir atıştırmalık ve köpüklü şarap ısmarladı. Ölümsüz bedeni yeme içme ihtiyacı duymasa da böyle basit zevkler için molalar vermekten hoşlanıyordu. Lezzet tamamen insani bir şeydi ve onun da insanlığı anlamasına, hissetmesine yardımcı oluyordu.

Dükkândan çıktığında tuz ve şarabın tadını hâlâ alabiliyordu; güneş ufukta alçalmış, tüm renklerini ve sıcaklığını dünyadan çekiyordu. Ölüm'ün ona eşlik etmeyeceğini anlamanın verdiği korkuyla beraber Aşk buharlaştı ve siyah bir gondolun içinde yeniden cisimlendi, son yolcusunu az önce indirmiş gondolcu da bu duruma şaşırmış gibiydi. Gondolcu gpndolu tersaneye bırakmadan evvel bir sigara sarıp gökyüzüne bir süre bakmayı tercih etmişti ki işte siyah ve altınımsı oturma yerlerinde beliriveren ve çoktan rahatına bakmaya başlamış yeni bir yolcu çıkagelmişti.

Adam iç çekti ve sordu. *"Solo voi due?"*

"Sadece ikiniz misiniz?"

Çok geç de olsa Aşk tatlımsı bir şeylerin kokusunu kanalın yoğun kokusunun ötesinden duyuvermişti bile. Zambak aromasi. Ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

"Si, solo noi due," Aşk onayladı.

Kadın gondola inen ahşap basamaklardan aşağı inerken uzun beyaz mantosuyla bir melek gibi görünüyordu. Kuzu derisinden yapılmış eldivenleri ve çizmeleri aynı tondaydı.

Tek renk dokunuşu boynunda görünüyordu: Kırmızı, kaşmir

bir şal. Onu bu renk içinde gördüğünde adamın kalbi tekler gibi olmuştu.

"Selam, eski dost," dedi kadın.

Aşk, kadının gondola binmesine yardım etti. Kadının yaklaşık on yedisinde gösterdiğini fark edince kendi görünüşünü de onun yaşına uygun hâle getirdi. Genelde yolculuk ettiğinde orta yaşlı bir görünüme bürünürdü ki bu onun bezgin ruh hâline de oldukça uygun düşüyordu. Sonsuzluk kadar uzun bir süreyi kaybederek harcamak herkesi zaman tarafından incitilmiş hissettirirdi şüphesiz. Ama genç hissettiğinde, Ölüm'ü yenebileceğine olan inancı tazeleniyordu. Bunu hatırında tutması iyi olurdu.

"Sigara içsem sakıncası olur mu?" diye sordu gondolcu, dudaklarının arasındaki ince sarma sigarayı düşürmeden.

"Lütfen devam edin," diye karşılık verdi Ölüm.

İşte orada, Mona Lisa gülüşüyle duruyordu, tıpkı resmi için modellik yaptığı zamandaki gibi. Derken ateşin hışırtısı, yanmakta olan tütünün acımsı kokusu geldi, kibrit kanalın sularında cızırdayarak söndü, benzersiz bir ışık daha dünyadan ayrılmıştı.

Şimdi sigara dumanı ve düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibi görünen gondolcu gondolunu limandan ayırmış, Büyük Kanal'dan geçerek şehrin sessiz ve tablomsu görünen sığ sularında meydana doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Umutsuz bir şehir," dedi kadın.

Ölüm, adamın Venedik'i sevdiğini biliyordu. Onu incitmenin yarattığı tatmin duygusundan kadını mahrum etmek için Aşk görünüşünü değiştirdi ve palabıyıklı bir yüz kazandı. Ölüm, bir Fu Manchu bıyığı filizlendirdi ama tebessüm etmedi. Aşk kazananı kabul edince her ikisinin de bıyığı kayboldu.

"Utanmana gerek yok," dedi kadın sadece ikisinin bildiği bir dilde. "Senin kaybetmeye olan bağlılığın oldukça çekici bir hâl alıyor."

"Belki de senin görmediğin şeyler görüyorumdur," dedi adam.

"Belki de doğrudur." Kadın eldivenini çıkardı ve parmaklarını suya soktu.

"Hazırlar," dedi adam uzak bir şehirdeki oyuncusunu düşünerek, o şehirdeki tren istasyonunda Venedik Çankulesi'nin taklidi vardı.

"Sen öyle diyorsan," dedi Ölüm.

Güneş ve tüm aydınlık gitmişti. Yeniden yükselecek ve dünyanın yeniden şekillendiği sanrısıyla insanları kandıracaktı; döngü böyle devam edecekti. Ama zaman bir çember değildi. Sadece bir yöne doğru hareket ediyordu, bilinmeyen bir karanlığa doğru. Ruh hâlinin sendelediğini hissedince Aşk gondolun yardığı suların sesine odaklandı. Bir dizi küçük öpücüğe.

Adam gondolcunun kalbine baktı ve orada her şeyden çok sevdiği kadını gördü. Bu görüntüyü gondolun üzerine savurunca gondolu yumuşak bir battaniye gibi sarmaladı. Ölüm böyle bir rahatlığa itiraz etmezdi herhalde. Gondolcu sigarasını kanala fırlattı ve ağzını şarkı söylemek için açtı. "'O Sole Mio." Güneşim.

Aşk'ın ışığı başlarının üzerinde yayılıyor, kararan gökyüzünde ay ışığı neredeyse hiçliği tüketiyordu. İnsan yapımı ışıklar suları aydınlatıyor, güzel parmaklar zayıf botta ritim tutuyor, kaptanın şarkısı kalbindeki güneşin âşığının yüzüne vuruşunu anlatıyordu.

Aşk'ın nabzı düzene girdi. Ölüm'ün elini tuttu, böylece aklının içindekileri daha rahat gösterebilirdi ve beraber yeni dünyanın genç şehrine göz attılar. Seattle. Vahşi bir yanı vardı. Bir yozlaşma denizi, evet. Ama hayal gücü, umut ve merak daha iyi ve büyük bir hayat isteyenleri kendine çekiyordu. Kesilmiş ormanlardan ve altın madenlerinden gelen büyük bir talih vardı.

Ayrıca fakirler için yükselme umudu da vardı. İçinde bulunduğu çevre bile bunu yansıtıyordu. Durgun derin göller ve köpüren ırmaklar. Karla kaplı dağlar, patlayan doğalarını yalanlar gibiydi. Eğer eskinin yeniye yol verdiği bir yer varsa, Aşk'ın Ölüm'ü yenebileceği bir yer varsa, orası burasıydı.

Aşk, tıpkı Ölüm'ün kendi zihnini görebildiği gibi onun zihnini okuyabilmeyi diledi. Ölüm'ün bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Yol sona erdi ve Aşk gondolcuya dolgun bir bahşişle ücretini ödedi. İki ölümsüz, kol kola gondoldan indiler, basamakları çıktılar ve Ponte dell'Accademia'nın kemerine doğru yürüdüler, adımları suların kıyıya vurma sesinden duyulmaz hâldeydi.

"Kâğıt?" dedi kadın, elini uzatarak.

Aşk her zaman yanında taşıdığı defterden bir kâğıt kopardı.

"Önce sen," dedi kadın.

Adam parmağını kanattı ve kadına uzattı. Kadın gözünün kenarındaki yaşı parmağıyla sildi ve adamın parmağına dokundurdu. Aşk, kâğıdı ve daha önceden satın aldığı kalemi uzattı. Kadın kalemin metal ucunu garip mürekkebe daldırdı ve iki isim yazdı. Ritüel hızlıydı, hayal kırıklığı yaratan tarzda hem de, ama bunu çok kez gerçekleştirmişlerdi ve dahası artık birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Kadın mürekkebin üzerine üfledi. "Bu oyuncuları Oyun'a bağlıyor. Oyuncular bu kâğıt sağlam kaldığı müddetçe yaşayacak. Zamanı geldiğinde kâğıdı yok edeceğim ve ödülümü alacağım."

"Eğer kazanırsan," dedi Aşk

"Kazandığımda. Kazananı ne belirleyecek?"

Aşk durdu. Geçmişte, bir öpücük derdi. Ya da birlikte olmaları. Ama ikisi de yeterli görünmemişti. "Cesur olmayı seçmeliler," dedi adam. "Bedeli ne olursa olsun birbirlerini seçmeliler. Onlar böyle yaptığında ben kazanmış olacağım."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedi kadın.

Aşk, zihninde beliren bir resimle anlatmayı seçti. Ellerini Ölüm'ün yanaklarına koydu ve oyuncuların üzerine yoğunlaştı. Görünüşte, imkânsız bir çiftti. İki ayrı dünyadan geliyorlardı. Ama Aşk, Ölüm'ün bilmediği bir şey biliyordu, en azından konu kalplere gelince. Onlar birbirinin ikiziydi. Birbirlerine kenetlendiklerinde neler olacağını gösteren bir görüntü yolladı. İçlerindeki ışık dışarıya yansıdı ve yükseldi, iki ateş sütunu hayat dolu

bir şekilde rüzgârda salınmaya başladı. Görüntü, evrenin yaratılışının bir minyatürü ve yaşam elementlerinin bir yansıması hâlini aldı. Aşk ve Ölüm'ün kendisi de dahil her şeyin kaynağı.

Eğer Aşk kazanırsa, dünyayı yeniden yaratabilirdi, en azından oyuncular için.

Ölüm yüzünü çekti. "Bunu bir daha asla yapma." Elini yanağına koydu. "Oyunculara Oyun hakkında bir şey söyleyemeyiz."

Adam başını eğdi. Onlara söylemek her şeyi değiştirirdi. "Bu kez ne üzerine oynuyoruz?"

Kadın hızlıca cevapladı. "Ben kazandığımda, oyuncumun hayatını alırım."

"Ben kazandığımda," dedi Aşk. "Her ikisi de yaşayacak."

Kadın omuzlarını silkti. Kadının güçleri adamınkinden fazlaydı ve Oyun sadece eğlenmek için oynadığı bir şeydi.

"İzin verilmeyen bir şey var mı?" diye sordu kadın.

Adam bu sorudan nefret ediyordu. Defalarca yanlış tercih yapmıştı. "Her zamanki sınırlamalar. Zaman dolmadan önce oyunculardan birini dokunarak öldüremezsin, tıpkı benim âşık edemeyeceğim gibi."

"Ta ki." Ölüm bir parmağını kaldırdı.

"Ta ki, ne?" Kadın, hilekâr bir rakipti.

"Oyuncun beni seçene dek. O zaman onu bir öpücükle öldürebilirim."

Aşk kahkaha attı. Henry asla ölümü seçmezdi. Yaşama karşı asla. Aşka karşı asla ama asla. O, bunun için doğmuştu. "Nasıl istersen. Görüntünü seçtin mi?"

"Ona bakıyordun. Onlardan birine yani."

Karanlıkta Aşk, Ölüm'ün yüzünü inceledi. Yıldızların parlattığı beyaz ten. Zarif bir modelde kesilmiş kısa, dalgalı siyah saçlar. Kara gözler. Geniş, cazip bir ağız. Bu yüzü daha önce görmüştü ama nerede? Hiç şüphesiz bir kara kedi gibi görünüyordu. Görünüşünün oyuncuları nasıl etkileyeceği bir muammaydı.

"Şimdi Oyun'un süresine karar verelim," dedi Ölüm. "Zarların sende olmalı."

Aşk cebinden zarları çıkardı. Kemik zarlar takırdadı. "Önce sen."

"Ben aylara oynuyorum o hâlde." Kadın zarları salladı ve köprünün korkuluklarına doğru bıraktı. "Üç ve dört. Oyun temmuza dek sürecek. Hangi gün olduğu sana kalmış."

Adam rakamları çarpabilir ya da ya da toplayabilirdi ama ayın uzunluğunu değiştiremezdi. Seçmekten nefret ediyordu. Kaderi suçlamak daha kolaydı.

Adam zarları elinde sıktı, sonra yumruğunu öptü ve zarları bıraktı. Takırtıları suda yankılandı.

Ölüm zarları okudu. "Ne komik. Aynısı."

Rakamlar bile aynıydı, üç ve dört. Aşk neredeyse temmuzun on ikisini seçecekti. Bu ona her zaman dilediği gibi biraz zaman kazandırabilirdi. Bazen dakikalar bile önemliydi.

Ama yedinin simetrisinde onu çeken bir şeyler vardı. Adam buna güvendi. Oyun temmuzun yedisinde gece yarısı sona erecekti.

"Seni yeniden ne zaman görebilirim?" Adam kadının neler yaptığını bilmek istiyordu, böylece o da kendini hazırlayabilirdi.

"İki gün içinde," dedi kadın.

Aşk başını eğdi. Birkaç gün sorun yaratmazdı.

Ölüm adamın varlığından yorulduğunda yaptığı gibi gözden kaybolunca Aşk sersemlemiş bir şekilde başka bir yöne doğru amaçsızca dolanarak kendini boş bir kafenin karşısında buldu. Tarihi meydanda yalnız yemek yedi, basit bir tabak *gnocchi*, sert bir kırmızı şarap eşliğinde yıldızların karanlık gökyüzünde yollarını bulmasını izledi.

Oyun başlamıştı. Oyunculara acıdı.

Bölüm 5

27 Mart 1937, Cumartesi

Ethan'ın babası Seattle'daki malikânesindeki masasında oturuyor, henüz yanmamış piposunu çekiyordu. Bir New York City gazetesini önüne açmıştı. Gazeteye kaşlarını çatarak baktı, katladı ve gözünün önünden kaldırdı. Dışarıda bir serçe pencere kenarına kondu ve içeriye dikkatle baktı.

"Ethan!"

Cevap yoktu.

"Ethan!"

Bayan Thorne odaya girdi ve dokunaklı bir şekilde içini çekti. "Ethan, Annabel'e kriket oynamayı öğretiyor," dedi. "Henry ahırda."

"Buyrun bakalım," dedi adam. "O çocuk ve berbat işleri. En iyi ihtimalle zamanını boşa harcadığı bir uğraş. En kötüsü de mahvedecek..."

"Ah, Bernard," dedi ellerini çalışma masasına koyup adamın parlayan alnına bir öpücük kondurarak. "Bunun ne zararı var ki? Dışarıdaki kötülüklerle kıyaslanamaz bile."

"Birazcık..."

"Bernard."

Bayan Thorne masanın yanındaki kitaplığa doğru yürüdü.

Çerçeveli fotoğrafları düzenledi, siyah saçlı, kara gözlü kızın sırıtan fotoğrafını doğrudan odaya bakacak şekilde ayarladı.

"Ethan'ı bana getir," dedi Bernard, piposunu yakarken, "Henry..."

"Henry de gazetelerle ilgileniyor," dedi kadın.

"Henry sadece *müzikle* ilgileniyor." diye yanıtladı adam, sanki bir lanetten bahsediyordu. "Ve o..."

"O da Ethan kadar senin oğlun. Dürüst olmak gerekirse, bunca yılın ardından öyle olması gerekir. Onun babası senin en yakın arkadaşındı. Düğünümüzde senin sağdıçlığını yapmıştı."

"Ethan'ı bana getir," dedi.

"Lütfen?" dedi kadın başını yana eğerek, kocasının kaba tavrından eğlenmiş görünüyordu.

"Ethan'ı buraya getir, lanet olsun, *lütfen*," dedi. "Ona, yapması gereken bir şey olduğunu söyle."

Gün ışığı doğrudan ahırın camlarından geçiyor, Henry'nin nota kâğıtlarını aydınlatıyordu. Bu gözlerini kısmasına sebep olsa da çalmaya devam etti. Yayını en bas tellere doğru eğmiş, derinlerden canla başla notaları çıkarmaya çalışıyordu. Okul orkestrası için Edward Elgar'ın Enigma Varyasyonları'nın üzerinde çalışıyordu ve şarkıyı çaldıkça diğer kısımlarını zihninden tamamlıyordu: kemanların ve viyolaların şarkısı, çellonun ağıtları, trompetler ve perküsyonun ritmik vuruşları.

Birkaç hafta önce Bay Sokoloff verdiğinden beri parçaya takıntılı hâle gelmişti. Çaldığı en güzel şey değildi. Mahler, Tchalovsky, Shostakovich, Rachmaninoff, Beethoven, Mozart... daha başarılı bestecilerin bir listesini yapabilirdi. Ama bu çaldığı, müzikten de *öte* olan ilk şeydi. Sanki bir şeylerin şifresi gibi. Bir bulmaca. Çözülmeyi bekleyen bir gizem.

Müziğin ardında her bölümü bir diğerine bağlayan bir sır olduğunu hissediyordu. Başlangıcı oldukça aşikârdı: Her bir bölüm sadece baş harfiyle anılan bir kişiye ithafen başlıyordu. Ama neden "Enigma" adının verildiğini anlamak güçtü. Besteciyi tanıyan

birisi şüphesiz anında çözebilirdi. Daha fazlası olmalıydı. Son birkaç gündür Henry kafasında bu gizemi çözmeye çalışıyordu.

Merakla gazete arşivlerine gidip Elgar'la yapılan röportajı okumuştu ama daha çok kafası karışmıştı. "Başkarakterin asla sahnede görünmediği" bir drama için bir müzik bestelemişti. Henry böyle bir oyunu düşünemiyordu. *Hamlet*'te bile hayalet sahnedeydi. Henry duraksadı. Dışarıda rüzgâr esmeye başlamıştı, bahar yapraklarını hışırdatıyordu. Yeni biçilmiş çimlerin kokusu burnuna geldi.

Yayını yeniden eline alıp müziğe gömüldü. Müziğin onun adına konuşmasına izin verdi. Alnından süzülüp yanaklarına doğru düşen ter damlasını göz ardı etti. Hatta başının üzerinde dönüp duran ve bir uçak gibi konacak yer arayan sineği bile görmezden geldi. Notalarla söylemek istediği çok şey vardı.

Henry kapısı çalınana dek çalmaya devam etti. Kapının çalış ritmi "Saat 5:15"adlı bir şarkıyı andırıyordu. Bu, Ethan'ın koduydu. Henry'nin, iki vuruş ile içeri girmesinin sorun olmayacağını söylemesi gerekiyordu ama her seferinde Ethan beklemeyip giriyordu. Henry de çalmaya devam etmek istiyordu zaten. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sinek dışarıya uçtu.

"Kulağa hoş geliyor." Ethan akşam güneşinin cilalı ahır zeminini aydınlattığı kapı eşiğinde duruyor, gölgesi Henry'nin ayakucuna uzanıyordu.

Henry bölümü bitirdi. Biraz daha yalnız kalmayı tercih ederdi ama birileri çalışmasını bölecekse Ethan olmasını yeğlerdi. Ethan, küçük Annabel ve Ethan'ın ebeveynlerinden, yani onun müziğe olan ilgisini akılsızca bulan ve bunun yerine böyle maddi anlamda belirsiz olan günlerde müzikten çok eğitimi ve geleceğine odaklanması gerektiğini düşünen insanlardan daha iyi bir seçimdi. Ahırda çalışmasının temel nedeni de buydu, her ne kadar okulla ilgili görevlerini aksatmadığı sürece uzak bir mesafeden tolare ediyorlarmış gibi görünüyorlarsa da onda uğraşının kabul gördüğü izlenimini uyandırmak istemediklerini söylemişlerdi.

Son notayı da çıkardı, uzun ve kısık sesle. Henry bir an sesin havada asılı kalmasına izin verdi. Nota kaybolduktan sonra kafasını kaldırdı ve Ethan'ın şaşkın bakışlarını gördü.

"Niye öyle bakıyorsun?" dedi Henry. "Bu şarkıyı seviyorum."

Ethan omuzlarını silkti ve oda boyunca uzanan tezgâha yaslandı, üzeri tozla kaplı, yağ doldurulması gereken kandiller ve eğik çivilerle doluydu. Arkasındaki bir pencere siluetini çerçeveliyor, sarışın dalgalı saçlarının etrafında bir hale varmış izlenimi yaratıyordu. Kızların Ethan odaya girince kirpiklerini kırpıştırıp aralarında fısıldaşmaları tesadüfen değildi. Bir Hollywood afişine layıkmış gibi görünüyordu.

"Tonlama – harika," dedi. "Ustalaşmaya başlıyorsun."

Henry kahkaha attı. "*Tonlamam* konusundaki onaylaman için teşekkürler."

"Başını şişirmek istemedim. İyi olduğunu biliyorsun." Ethan kendini kaldırıp tezgâhın üzerine oturdu. "Bir görevimiz var."

"Bizim?" dedi Henry. Ethan'ın *Inquirer*'ın vârisi olduğu bilinen bir gerçekti. Henry ise.... bir hayır işi projesiydi sadece.

"Evet, babam senin de olmanın sorun olmayacağını söyledi."

Henry oflamamaya çalıştı. Babasının ayrımcılık yapması Ethan'ın suçu değildi.

Ethan sırıttı. "Güzel bir iş. Uçaklar hakkında."

Ethan Cadillac'ı sol elinin parmak uçlarıyla havaalanına yönlendiriyordu, sağ elini yolcu koltuğuna, Henry'nin oturduğu yerin yanına koymuştu. Thorne malikânesinden Capitol Hill'e doğru sürmüş, Montlake Cut'ın üzerindeki yeşil, asma köprüden geçiyorlardı. Gölün her iki yanından da dağ manzarası görünüyordu.

"Yani, durum şöyle," dedi göz ucuyla Henry'ye bakarken. "*Inquirer* araştırma yaptı ve babam öfkeden kudurmuş durumda. Sand Point'te gezegendeki en hızlı uçaklardan biri olması gereken bazı uçaklar var. Bir New York gazetesi onları manşetten verdi, teknisyenin motorda yaptığı bazı değişiklikler varmış.

Bizim işimiz Batı Yakası'ndaki çocukların gazetecilik konusunda rakipsiz olmadıklarını göstermek."

"Kolay görünüyor," dedi Henry.

"Kolay, evet. Asıl muhabir boyunun ölçüsünü aldı ve Babam bizi kullanarak onu daha da aşağılıyor. Böyle yapınca aşağılık hissediyorum aslında. Adam aya giden bir uçağın hikayesini kaçırmış değil sonuçta."

"Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi." Kulağa daha korkunç gelemezdi, Henry ayaklarını yerde tutmayı tercih ederdi.

"Not defterini getirdin mi?" diye sordu Ethan.

"Elbette."

Beraber çalışma usulleri buydu. Ethan soruları sorar, Henry cevapları yazardı. Ardından Ethan hikâyeyi kafasında oluşturur ve Henry'ye yazdırırdı çünkü Henry'nin imla hataları olmazdı. Bu onların sistemi, sırrıydı.

Bay Thorne uzun zaman önce Ethan'ın yazma konusundaki mücadelesini kazandığını düşünse de aslında hâlâ zorluk yaşıyordu. Üşengeçlik ya da zekâ geriliği yüzünden değildi elbette. Ethan, Henry'nin tanıdığı en zeki insanlardan biriydi, kalıpları ya da bağlantıları çabuk görür, rasyonel bir tartışmada hızla argümanını ortaya koyardı. Ama bir şekilde, sayfaların üzerindeki harfler onun kafasını karıştırıyordu. Henry aileyle yaşamaya başlamadan çok önce bile gizlice Ethan'ın çalışmalarını okuyup yazıyordu. İlk kez onu okulun arkasında ağlarken gördüğünde, ellerini kan içinde bulup İngilizce hocasının tembelliği nedeniyle onu sopalamış olduğunu duyduğundan beri.

Henry de Ethan da, Ethan aile işini devralınca neler olacağını bilmiyorlardı. Okuyup yazamayan bir yayıncı düşünülemezdi, bir şekilde beraber kalmanın bir yolunu bulmadıkları sürece elbette. Şimdilik o gün uzak gelecekteymiş de vakti geldiğinde çözüm sihirli bir şekilde karşılarına çıkacakmış gibi davranıyorlardı.

"İşte, kız orada." Ethan camdan kokpitli, kalın tekerlekli, sarı bir çift kanatlı uçağı işaret etti. Arabayı uzakta durdurup dışarı

çıktı, elleriyle saçlarını düzeltti. Henry onu takip ediyordu ama uçağa bakmıyordu. Üst kanatta çömelmiş kıza bakıyordu. Kızı inceledikçe içinde bir şeyler kıpırdadı, bunun iyi mi yoksa kötü bir his mi olduğuna karar veremedi.

"Onu tanıyor musun?" dedi Henry.

"Ne? Kimi?"

"İşaret ettiğin kızı," dedi Henry. Kızı nerede görmüş olduğunu çıkaramıyordu, onu bir pes D akoru kadar iyi tanıdığını hissettiği hâlde.

"Hangi kız? Nerede? Ben uçağı işaret ediyordum, ahmak."

Elbette Ethan görevine ve uçağa odaklanmıştı. Asla kızların dikkatini dağıtmasına izin vermezdi. Asla. Henry de bunu yapmayı denemişti ama o kadar şanslı değildi. Her zaman diğer yarısını bulma umuduyla onlara bakardı. Tüm hayatı boyunca bunun özlemini çekmiş ama kimseye söyleyememişti. Bu kız... bu kızdaki bir şeyler... ondaki *kalite*, oldukça canlıydı. Üst kanadın ucundan ortasına yürüdü ve kolayca ortaya atladı.

"Aptal olma," dedi Ethan.

"Efendim?"

"Henry, sen bir salaksın." Ethan parmağıyla suratını işaret etti.

Henry Ethan'ın ne demek istediğini anlamamıştı.

"O bir seçenek değil, Henry. Düğününü hayal etmekten vazgeç. Eğer bir balık gibi ağzını açtığını görseydi annem isteri krizi geçirirdi."

"Ben... Öyle değil. Ben sadece..." Kızın ten rengini görmüştü elbette. Şaşırtıcı olan, başka herkes umursuyor olsa da onun umurunda olmamasıydı.

"En azından ağzını kapat."

Henry çenesini kapattı ama Ethan çoktan mavi üniformalı adama doğru yürüyerek yüzünde bir gülümsemeyle elini uzatmıştı. Ancak Henry'nin o anda gördüğü şeyi fark ettiğinde elini indirdi. Adamın sağ kolu yoktu.

"Ben Kaptan Girard," dedi adam Fransız aksanlı İngilizcesiyle. Sesi böyle gaflara alışkın olduğunu belli eder şekilde neşeliydi. "Üzgünüm, elinizi sıkamayacağım, benimkini savaşta kaybettim. Gerçek hikâyeye dikkat ettiniz diye düşünüyorum. New York'tan gelenlerin atladığı noktaya."

"Nasıl yani?" diye sordu Ethan.

"Şuradaki kız. Muhteşem bir pilottur. Kendi çapında ülkenin en iyisidir. Ameila Earhart'tan bile iyidir. Tek mesele uçağın hızı değil, pilotun yeteneği ve cesaretidir. Ve burada, onun eşi benzeri yok. Çünkü motorun nasıl çalıştığını sanki aklının bir uzantısıymış gibi bilir."

Henry, Kaptan'ın söylediklerini not almak için defterini çıkardı. Yüzünü ifadesiz tutmakta hiç de başarılı olmayan Ethan sinirlerine dokunulmuş gibi duruyordu. Burada bir uçak hakkında bir hikâye yazmak için bulunuyorlardı, bir kız hakkında değil. Bay Thorne'un onlara bir kadın pilot hakkında, hem de onun ten renginde bir pilot hakkında bir hikâye yazmalarına izin verme ihtimali yoktu. Ama Henry buna aldırış etmiyordu. Kaptan'ın kız hakkında söyleyeceği her şeyi duymak istiyordu.

"Babası savaşta Amerikan birliklerine katıldığımızda benimle beraber çarpışmıştı. Cesur bir adamdı. Elleri hünerliydi. O olmasaydı kolumdan fazlasını kaybedebilirdim. Ve olay şu ki, kızıyla ilgilenen bir gazeteci göremedim. Sebebini siz de görüyorsunuz. Flora koyu bir ten rengine sahip ve burada, Amerika'da bu ten renginin ödemesi gereken bedel oldukça yüksek. Tüm gazeteciler kalemlerini Bayan Earhart için kıpırdatıyor, o cesur bir kadın ve iyi bir pilot ama burada bir şeyleri atlıyorlar, neredeyse büyülü sayılabilecek bir hikâyeyi."

Henry hikâyeyi yazmak için gönüllü olmak istiyordu çünkü bu sayede Flora'yı yakından izleme şansı bulabilirdi. Ama böyle bir teklif onu Ethan'la karşı karşıya getirirdi çünkü her zaman, hikâyede kendi adı olsa bile yazarken Henry'nin yardım ettiğinin anlaşılmasından korkuyordu ve ne zaman kızlardan bahsetse konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Bu çarpıcı elbette," dedi Ethan, etkilenmediği apaçık belli olan bir ses tonuyla. "Siz ne..."

"Ve bir sponsora ihtiyacı var," dedi Kaptan Girard. "Bir uçak ve yolculuk giderlerini karşılayabilecek birine. Ona ödeyebildiğim kadar çok ödemeye çalışıyorum ama zor zamanlardan geçiyoruz. Kimse ondan daha çok çalışmıyor. Gece vardiyasını alıyor çünkü *grand-mere*'sine yardım etmek istiyor.... Dürüst olmak gerekirse uyumak için ne ara vakit buluyor bilmiyorum."

Kaptan dudaklarının arasına sigara yerleştirdi, cebinden bir kibrit çıkardı ve Henry'ye uzattı. "Sorun olur mu?" dedi boş kolu için özür dilercesine kafa sallarken. "Zippo çakmağımı ofisimde unutmuşum."

Henry kibriti çaktı.

"İşte," dedi kaptan kibrit kutusunu gösterirken. "İşte, ismi burada."

"Efendim?" diye sordu Henry.

"Çalıştığı kulüp. Domino. Eskiden ailesine aitti ama sonra o küçükken bir trafik kazasında öldüler. Şimdi dayısı işletiyor. Utanarak söylüyorum ki oraya hiç gitmedim, dans ve müzik için fazla yaşlıyım. Bana yine de kibritlerden getirmeye devam ediyor."

Kaptan Girard kibrit kutusunu geri aldı ve Ethan, Henry'ye bir bakış attı. Henry omuz silkti ve röportajın kontrolünü yeniden ele almak için dikkatlice bir soru sordu: "Bize onun kullandığı uçak hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Kaptan, Flora'nın uçak motorunda yapmış olduğu değişikliği ve böylece uçağın daha dengeli uçar hâle geldiğini anlatırken Henry notlar alıyordu ama aklı başka yerdeydi. Bu Kaptan'ın dikkatinden kaçmadı.

"Bu kız," dedi ve geniş bir gülümseme yüzünde yayıldı. "Onunla gerçekten ilgilenmelisiniz. Burada büyük bir haber şansınız var. İsmi, isminin anlamı onu dünyaya bağlıyor olsa da gerçekte, kalbinin derinliklerinde o bir kuş." Bir esinti Henry'nin saçlarını karıştırdı ve omurgasına bir ürperti yolladı. Henry yut-

kundu. Bir an ona baktığında, kızın da aynı şekilde baktığını fark etti. İkisi de bakışlarını kaçırmadı. Kırılgan bir anda yeryüzünün dönmeye başladığını ve vücudunun görünmeyen bir gücün etkisiyle sersemlediğini hissetti.

"Uçak için buradayız," dedi Ethan. "Belki sonra onun için de bir hikâye yapabiliriz. Bize Staggerwing hakkında söyledikleriniz..."

Henry, Ethan'ın sorularını ve Kaptan'ın cevaplarını kâğıda geçirdi. Ama aklı Domino'daydı. Ethan ne düşünmüş olursa olsun, Henry çok yakında oraya gitmeyi planlıyordu. Garip bir biçimde sanki hayatı buna bağlıymış gibi hissediyordu.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 6

28 Mart 1937, Pazar

Elbise annesine aitti, bu nedenle biraz modası geçmişti: Siyah beyaz domino baskılı ve boyundan bağlamalıydı ve Flora'yı utandırıyordu. Elbise ipektendi ve üzeri pul işlemelerle kaplıydı. Bu nedenle sanki bir kürk manto misali, bir zamanlar canlı olan bir şey giyiyormuş gibi üzerinde ağır duruyordu. Yansımasını inceledi, etrafında döndü ve dikişlerin yerli yerinde olup göstermek istediğinden fazlasının görünmediğinden emin oldu. Çenesine kadar uzanan saçlarından inatçı bir bukle bir türlü şekil almıyordu, bu nedenle onu geri itip bıkkın bir ses çıkardı. Her zaman uçuş tulumunu giymeyi tercih ederdi, tıpkı çocukluğundan beri saçlarını örgülü tutmaya alıştığı gibi. Böyle şeyler rahattı, pratikti ve onu kolayca görünmez yapıyordu. Böyle giyinip kuşanmak onu Noel ağacıymış gibi hissettiriyordu.

Sherman Dayı'dan belki binlerce kez, daha basit şeyler giyip tavuk göğsünü fazla tuzlamamasını söylemek ya da mısır ekmeğini daha küçük kesmesini böylece müşterilerin içki içmeden uyuklamaya başlamamasını hatırlatmak için mutfakta Charlie ile çalışmasına izin vermesini istemişti.

Ama Sherman onu dinlemiyordu. "Domino'nun yarısı senin, bebeğim," demişti ona. "Göz önünde, sahnede olman gerekli.

Kimse Charlie'nin mısır ekmeğinin şarkısını dinlemek için gelmez. Ve şehirdeki hiç kimse senin kadar iyi şarkı söyleyemiyor. Üstelik sen iyi olmak için çabalamıyorsun bile."

Kötü görünmediğini biliyordu ama annesi kadar güzel de değildi. Ofisteki resimden ona bakan kadınla kendini karşılaştırdı ve annesi kadar güzel olmadığına şükretti. Sadeliği onu erkeklerin ilgisinden bir kalkan gibi koruyordu, Grady haricinde elbette. Güzelliğindeki eksiklik, annesini daha çok özlemesine neden oluyordu.

Ailesine dair gerçek bir hatırası yoktu ama kucaklanıp ona şarkılar söylendiğini öyle çok hayal etmişti ki bu hayaller neredeyse gerçek gibiydi.

"Flora!" Küçük salondan dayısının sesi duyuldu.

"Neredeyse hazırım." Üstteki çekmeceyi açtı ve annesine ait olan eldivenleri çıkarıp ellerine taktı. Yağmur yağmıyor olsa bile hava hâlâ soğuk sayılırdı. Aynı zamanda eldivenlerin görünüşünü ve onda uyandırdığı hisleri seviyordu, hâlâ annesinin ellerinin şeklini taşıyorlar gibiydi.

Sherman smokinini giymişti, odadan çıktığında Flora'ya ıslık çaldı. "Bu elbiseyi her zaman sevmişimdir."

"Teşekkürler." Flora utanmıştı ama dayısına kız kardeşini hatırlattığını biliyordu.

Yol üzerinde büyükannesine uğradılar, kırmızı beyaz yamalardan yaptığı bir yorganı dikmekle meşguldü.

"Selam tatlım," dedi Nana. "Buzdolabında senin için pasta var."

"Çikolatalı mı?"

"*Coleslaw*, Sherman'a mide ekşimesi yapar mı?"

"Hey!" dedi Sherman. "Salatan o kadar güzel ki kendimi yemekten alamıyorum, benim bir suçum yok."

Flora onu sevecen bir şekilde itti ve büyükannesinin başını öpmek için durdu. "Teşekkürler, Nana, gösteriden sonra yerim. Ama sen kendi dilimini şimdi ye."

"Bekleyebilirim," dedi büyükannesi. "Yemekten önce tatlı yi-

yecek kadar bir ayağım çukurda değil." Gözlüğünün üzerinden Flora'ya baktı. "Annen gibi bakma bana."

"Yarısı kadar bile güzel değilim." dedi Flora geçiştirircesine.

"Yarısından da güzelsin, çocuğum. Ama okula devam etmeni ve mezun olmanı isterdi. İki işte birden çalışmak zorunda değilsin. Sadece on yedi yaşındasın. Omuzlarında yetişkin dünyasının yükünü taşımak için çok gençsin."

"Ah, Nana. Bu konuda konuşmuştuk." Okulun bir anlamı yoktu, özellikle de kulüp onun geleceğiyken ve çoğu beyaz, bu konuda nazik görünmeye kalkışsalar bile okulda insanlara renklerine göre davranmaya devam ederken. Ayrıca büyükannesinin de ona ihtiyacı vardı. Evle tek başına ilgilenmek büyükanne için büyük bir yüktü, bu günlerde her hareketi daha yavaş ve daha acı veriyormuş gibi görünüyordu.

"Kız haklı," dedi Sherman. "Kulübün ona ihtiyacı var. İşleri düzgün yürütmeye başlayabiliriz, eski günlerdeki gibi. Ve uçakla rekor kırana dek bekle. Flora'da, Bessie Coleman'ın ateşi ve Amelia Earhart'ın soğukkanlılığı var. Bayan Earhart ona neyin çarptığını anlayamayacak ve insanlar Flora'nın sesini duymak için kulübün önünde kuyruk olacaklar. Reklamın iyisi kötüsü olmaz, biliyorsun."

"Dedi Bonnie ve Clyde." Nana yorganına dönmüştü bile.

Flora, büyükannesi yavaş ve dikkatli bir dikiş hamlesini bitirene dek bekledi. Ardından eğildi ve başına bir öpücük daha kondurdu. "Çok geç saate kadar ayakta kalma."

"Kalbinden geldiği gibi şarkı söyle, çocuğum. Eğer annen seni böyle büyümüş görseydi, ağzı açık kalırdı."

Flora hafif bir cekete sarınıp karanlığa doğru adım attı. Yıllardır arada bir ortaya çıkıp yemek artıkları dilenen, garip ama asil duruşlu kara kedi, gölgelerin arasından çıkıp bileklerine sürtündü.

"Yine sen," dedi Flora.

Hayvanın sıradışı siyah gözleri vardı ve kendisi izin vermedikçe okşanmaktan hoşlanmıyordu. Asla Flora çağırdığında gel-

mez, genelde etrafı izliyormuş gibi bir şeylerin kenarında gezinirdi. Hayvanın garipliği Flora'nın kalbini yumuşatıyordu. Eve döndüğünde onu besleyecekti. Belki biraz kek verirdi.

"Hadi, Flora," dedi Sherman anahtarlarını sallayarak. "Gitmemiz gerek."

Kedi sanki Flora'yla işi bitmiş gibi köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce, yavaşça göz kırptı. Ama geri dönecekti. Flora bundan emindi.

Kulübe giden kısa mesafede listenin üzerinden geçtiler, işleri ayarladılar ve bir önceki gecenin seyircilerini değerlendirdiler. Gruptan otuz dakika önce yetişmişlerdi. Cumartesi haftanın en önemli günüydü. Charlie şafaktan beri çalışıyordu, domuz küreğini, göğüs etini ve kaburgaları yavaşça pişirmişti. Koku sıcak ve harikaydı, Flora'ya büyükannesinin evini hatırlatıyordu.

"Işıkları aç, bebek," dedi Sherman mutfaktan, çift kanatlı kapı arkasından çarparak kapanırken.

Flora döndü ve kulübün kalbine doğru yürüdü, oda siyaha boyanmıştı böylece duvardaki ve ahşap döşemelerdeki tüm çatlakları gizliyor ve dikkatleri sahneye çekmeyi başarıyordu. Flora masaların üzerinde sallanan avizenin ışıklarını açtı. Oda karanlıktan, titrek bir aydınlığa kavuştu. Bir kutu kibrit buldu ve içinden bir tanesini çaktı, dikkatlice arkasındaki mumları yakmaya koyuldu; ışık ve aydınlık odayı sardı, ışığa ve sıcaklığa aç mumlar gecenin sonuna doğru tamamen eriyeceklerdi. Sonra sesini açmak için giyinme odasına doğru gitti.

Bölüm 7

Ethan arabanın frenine basarken bir yandan da gözlerini deviriyordu. Tepenin aşağısına doğru Uluslararası Bölge'yi geçip Smith Kulesi'ne doğru yukarı çıkıyorlardı. Kulenin ışıkları karanlık gökyüzünde parıldıyordu. Bunun ötesinde Puget Sound vardı. İki günlük uğraşının sonunda Henry, Ethan'ı Flora'nın kulübüne gitmeye ikna edebilmişti. Parmakları kıpırdadı, Enigma Varyasyonları'nın notalarını çalıyordu.

Arabadan çıkıp şapkalarını taktılar ve sokak lambalarının ışığı altında sisin içine yürüdüler. Kaldırım boyunca şık giyinmiş çiftler kol kola girmiş, alçak briketli, siyah tenteli bir yapının kenarında duruyorlardı. Tentenin üzerinde "DOMINO" yazısı okunuyordu.

"Burada ne işimiz var anlamıyorum," dedi Ethan. "Yarın okul var, bunun yanı sıra, babam sanat muhabirlerinin bu tarz müzik hakkında yazmasına izin vermez. Bu müziğin insanları vahşileştirdiğini düşünüyor. Kadın pilot hakkında bir hikâye de yazmadığımıza göre, tamamen zaman kaybı."

"Bu sadece caz," dedi Henry. "Binlerce kez dinledik."

"Au contraite," dedi Ethan. "Biz yukarı mahallenin müziğini dinledik. Buradaki tamamen farklı bir olay. En başta sen bundan nefret etmelisin."

Henry çok emin değildi. Dışarı taşan notalar ilgisini çekmişti. Sanki karşılıklı bir atışma gibiydi, müziğin bir orkestrada enstrümanlardan dört bir yana ve orkestranın geri kalanına yayılması

gibiydi. Ama daha basit bir şekilde. Daha temel bir şekilde. Sanki birisi konuşuyor, bir el diğerine dokunmak için uzanıyordu. Henry bunun müzik mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyordu ama havadaki elektriği hissedebiliyordu, neredeyse canlıydı.

Kulübe girmek için oluşan sıranın önüne doğru ilerlediler. Çoğu yirmilerinderindeydi, yani onlardan büyüklerdi. Bazıları otuzlarındaydı. Kalabalığın yalnızca yarısı beyazdı. Diğerleri ise her renktendiler. Hatta Doğulu bir çift bile vardı. Her biri, girmeden önce kapıdaki en az yüz kiloluk korumanın önünde duruyor, birkaç laf edip içeri öyle giriyordu.

Kapıya yaklaştıkça müziğin sesi yükselmişti ve Henry'nin daha önce duymadığı bir ritimle karmaşıklaşmıştı. Parmakları bu yeni melodiyle hareketlenmişti ve sanki kemdisi çalıyormuş gibi notaları yakalamaya çalışıyordu. Her ne kadar bunun imkânı olmasa bile. Tarihi ve saygın, dünyayla sağlam bağları olan bir orkestrada çalmayı hayal etmek bambaşka bir şeydi. Böyle bir yerde ise çalmayı umut etmenin anlamı yoktu. Thornelar onu kapı dışarı eder ve dünyada yapayalnız kalırdı.

Kapıdaki korumaya eriştiler. "On sekiz yaşında mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Ethan ve adama bir tomar para uzattı.

Adam kahkaha attı ve parayı, bir şişenin mantarını açar gibi bir adamın kafasını koparabilecek kadar güçlü ellerine aldı. "Doğum gününüz kutlu olsun o zaman." Çift kanatlı kapının önündeki kadife kordonu açtı.

Müziğin sesi yükseldi ve gençler içeriye adım attılar. Şık giyimli bir çiftin yağlı boya tablosunun önünden geçtiler, esmer tenleri kırmızı ve altın sarısının tonlarına boyanmıştı. Henry ve Ethan merdivenlerden aşağı indiler. Müzik sona erdi ve bir alkış dalgası yükseldi.

"Öf, sanki ipini koparan buraya doluşmuş gibi," dedi Ethan. "Bir şeylerin ters gitmesi için kusursuz bir ortam."

Henry cevap vermedi. Veremezdi. Merdivenin son basamağına geldiler ve yuvarlak, mum ışığıyla aydınlatılmış masalarla

dolu, devasa bir odanın girişinde durdular. Uzun bir bar, cam bardaklar ve şişelerle doluydu, kokteyl garsonları etrafta dolanıyordu ve omuzlarında yiyecek ve içeceklerle dolu tepsileri taşıyorlardı.

İnci beyazı ışıkların ve kırmızı kadife perdelerin dekorunu oluşturduğu bir sahne yükseliyordu. Buranın daha iyi günleri olmuştu şüphesiz. Ama bir an, Henry çarpışmadan bu yana duyduğu en güçlü, en parlak duyguyu hissetti. Sanki eski dünyasına çekilivermiş gibiydi, grip salgınının annesi ve kız kardeşini almadan öncesine, babasını kaybetmeden önceki âna dönmüş gibiydi... Henry düşüncelerinde kaybolduğu yolculuğunu sona erdirdi. Şimdi zamanı değildi.

Sahnenin kenarında bir grup müzisyen duruyor, davulcu yeni bir şarkının ritimlerini çalıyordu. Sahnenin merkezinde, Flora geniş beyaz merdivenden inmişti ve garip bir biçimde hem uçağın tepesinde olduğu gibi hem de oldukça farklı görünüyordu. Yürürken gülümsüyordu ama sahnenin altındaki seyircilerin alkışlarına ve tezahüratlarına aldırmıyor gibiydi. Nikel kaplı mikrofonun tam karşısına geldiğinde ışık Flora'yı aydınlattı.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" dedi Ethan. "Sakın aklının başına geldiğini söyleme."

"Öyle değil. Ben sadece..." kafasını salladı. "Şarkıcı."

"Pek önemli değil ama o kanvas tulumun dışında hiç fena durmuyor," dedi Ethan. "Sana itiraf etmem gerek. Yirmi yıl öncesinin modasını taşıyor olsa bile fena görünmüyor."

Henry elbiseyi umursamıyordu. Ona göre hiç de fena değildi. İyiden de öteydi.

Flora ağzını açıp şarkıya başlayınca Henry güçlükle yutkundu. Onun sesine benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Keşke basgitarı ellerinde olsaydı, sesleri dönüştürebilir, çikolata ve kremaya benzetebilir, derisine işleyen o notaları yudumlayabilirdi.

Bir zamanlar hayal etmiştim
Hayatımın ne yöne gideceğini....

Henry şarkıyı hatırladı: *"Walk Beside Me."** Ama kızın sesi onu zemine mıhlamıştı. Bir şey Henry'nin derisinin altına işlemiş ve önemsiz parçaları kemiklerinden ayırmış gibiydi.

Dünyanın üzerinden geçtim, yalnız bir ruh gibi
Ayın beyaz ışığının altında...

"Sigara?" Kırmızı kısa bir elbise giymiş sarışın, boynundaki tablada bulunan *Viceroy* marka sigaralarla onlara doğru eğilmişti, Henry'nin görüşünü engelliyordu.

Seni gördüğüm ilk gün
İlk bakışta aşk değildi,
Ama güneşin yükselmesi gibi yavaşça
Işığını açığa vurdun

Henry boynunu uzatınca Ethan elini sallayarak sigara satan kızı uzaklaştırdı. "Sizin gibiler hep benim gibileri reddeder," diye mırıldandı kız giderken. Başgarson menüyle yanlarına geldi.

"Beni izleyin, baylar," dedi. "Şanslı gecenizdesiniz. Dans pistinin hemen yanında boş bir masamız var."

Henry radyodan *"Walk Beside Me"*yi defalarca dinlemişti ama asla böyle yavaş ve duygulu bir versiyonunu duymamıştı. Ve bu canlı müzik, şarkıyı Ozzie Nelson Band'in çaldığı uysal ve nezih versiyondan bir derece daha yukarıya taşımıştı. Burada öngörülemeyen kıpır kıpır bir şeyler vardı. Birilerinin yazılı yazısız bütün kuralları, cam bardakları paramparça eder gibi kırmasına benzeyen bir şey. Bunun farkına varmak onun alnında ter damlalarının belirmesine ve tüm benliğiyle içinden şarkı söylerken kollarındaki ve ensesindeki tüylerin ürpermesine neden olmuştu.

Flora'nın sesi vokallerin arasından yükseldi.

* Yanımda Yürü. *–çn*

Belki senden önce düşlerdim
Hayatım nasıl olabilir diye
Şimdi sadece senden yanında
Yürümeni istiyorum benimle

Sesinin ardında, ince genç bir kontrbasçı sabit bir ritimle çalıyor, onu notaların sağlam ağında tutuyordu. Bir şekilde, Henry o anda adamdan, onun bıyığından, saçlarını arkaya taramasından, smokininden, Flora'ya sanki ona aitmiş gibi bakmasından nefret etti. Müzik şimdi başka bir ritme geçmişti ve tüm orkestrayla beraber ana melodiye dönerken Henry'nin nabzını yükseltiyordu. Şimdi sanki piyanonun, gitarın, iki trombonun, bir saksafonun ve bir çift ikiz trompetin konuşması, tepelerindeki avizenin ışıklarını dönen yıldızlar gibi gösteren bir konuşmaya dönmüştü.

Henry sıcak bir günde Washington gölünün serin sularına dalmış gibi bir serinlik hissediyor, nefes almak için yüzeye çıkması gerektiğini düşünüyordu. Güç bela Ethan'ın yanı başında bir şeyler söylediğini fark etti, menüyü işaret ediyordu.

"Anlayamadım?" dedi gözlerini Flora'dan alamıyordu.

"Diyordum ki," dedi, Ethan, sesinde bir keskinlik vardı. "Sana bir cin fizz ve yeşillikle servis edilen kaburga sipariş ettim. Eğer böyle yiyeceklerden hoşlanıyorsan buranın en iyisi olması gerek."

Ethan'ın söylediklerini anlamak Henry'nin bayağı zamanını almıştı. Harfleri çözmeye çalışırken beyni sanki düğüm düğüm olmuş bir sicimi açmaya uğraşıyordu.

"Evet," dedi. "Severim."

"Senin neyin var?" dedi Ethan, ifadesi karanlıktı. "Yemek güzel olsa iyi olur çünkü bu müzik bana bir şey ifade etmiyor. Ve kulüp bir harabeye benziyor. Elbisesinden de kötü." Elini sahneye doğru salladı, bu hareketiyle masalarındaki mum söndü.

Henry kızın gece elbisesine bakıp Ethan'ın onun göremediği neyi gördüğünü merak etti. Sahne ışıkları Flora'nın kıvrımlarında dolaşıyor, Henry'de dokunma isteği uyandırıyordu. Ve ku-

lüp, eh, daha iyi günler gördüğü belliydi ama neresi görmemişti ki? Ethan ve ailesi zorlu, uzun sekiz yılın ağırlığını hissetmemiş olabilirdi ama Henry'nin zihninde her şeyini kaybetmekten arkadaşı ile olan ilişkileri kadar uzaktı.

Bir garson siparişlerini getirdi ve masalarındaki mumu yeniden yaktı. Henry tekrar Flora'ya odaklanmıştı, onun da kendisini görmesini umut ediyordu. Mumun alev almasıyla bir an kızın gözlerinde tanıdık bir ifade belirdi, omuzlarını silkti ve sesi bir an çatladı. Kız uzakta bir noktaya baktı ve Henry sandalyesine yaslanıp nefes almaya çalıştı.

Ethan'ın sesi düşüncelerini böldü. "Sanırım gerçek hayat tam olarak bu. Hayalinde kurduğun şey, gerçekliğin yanından bile geçmiyor."

Henry bardağını dudaklarına götürdü, böylece cevap vermesine gerek kalmayacaktı. Hayal alemindeki hiçbir şey, Flora'nın sesinin üzerindeki etkisi kadar güçlü olamazdı. Tek yapabildiği oturmak, yutkunmak ve Ethan'ın sert kınamasını görmezden gelmeye çalışmak oldu.

Bölüm 8

Gösteriden sonra Henry kulübün dışındaki ağaçlıklı yolda ayakta duruyor ve kapıyı tıklatıyorken Ethan da sokağa dönmüş, yüzündeki küçük gören ifadeyi saklamaya gayret dahi göstermiyordu. Kimse yanıt vermedi. Henry kapıya vurmadan önce bir dakika daha bekledi.

"Hadi ama, Henry." Ethan avucunda araba anahtarlarını tutarken omzunun üzerinden baktı. "Başını belaya sokmayı göze alamazsın. O yüzden, öyle olmadan önce hadi buradan gidelim. En iyi ihtimalle kendini aptal durumuna düşüreceksin. En kötü ihtimalle... en kötü ihtimalle, bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey. O kız hakkında bir yazı yazmayacağız. Asla. Merakının hiçbir mantıklı açıklaması yok. Hadi gidelim."

Henry tam kapıya yeniden vurmak için elini kaldırmıştı ki kapı açıldı ve dişleri ayrık, uzun boylu sunucu kafasını uzattı.

"Kulüp kapandı beyler," dedi. Smokin ceketini çıkarmıştı ve kaslı kollarını göğsünde birleştirirken gömleğinin kolları dirseklerine kadar çekilmişti.

Ethan bir adım geriye çekildi ve Henry'yi yalnız bıraktı. Henry kekelemeye başlayınca adam kahkaha attı ve başını salladı, sanki bu sahneyi daha önce yüzlerce kez yaşamıştı. "Onun ismi Flora ama sen Bayan Saudade diyeceksin. Benim yeğenimdir. Müşterilerle çıkmaz, özellikle de aklından tek bir şey geçen hindi boyunlu beyaz çocuklarla."

"Biliyorum. Bunun için değil..." sözcükler boğazında düğümlenmişti. "Ben... Biz dün havaalanındaydık. Bir makale için. Ona merhaba demek istemiştim. Belki de..."

Adam derin bir nefes verdi, kollarını çözdü ve kapı kolunu kavradı. "Tanıtıma sıcak baksam da, söylediklerinin tek kelimesine inanmadım. Beyazların gazetesi bizler hakkında yazmaz, bir tutuklama haberi olmadıkça elbette. Söylediklerinizi kanıtlayacak bir şeyiniz yoktur sanırım. Var mı?"

Henry, Ethan'a baktı. Söylediklerin kanıtı onun cebindeydi ama Ethan her zamanki inatçılığıyla başını salladı.

"Düşündüğüm gibi," dedi sunucu. "Ben sizi pelteye çevirmeden önce toz olsanız iyi olur."

"Ama..."

Adam kapıyı Henry'nin suratına kapattı.

"Tanrı aşkına! Gördün mü işte," dedi Ethan. "Seni bu saçma işten uzak tutmam gerektiğini biliyordum. Bizimkiler buraya geldiğimizi duysa aklını kaçırırdı. Bu işten hayır gelmez, Henry. Bana daha sonra teşekkür edeceksin."

Topukları üzerinde döndü. "Geliyor musun?" dedi omzunun üzerinden.

"Evet." Henry en iyi arkadaşıyla arasında bir uçurumun belirmeye başladığını hissetmişti. Ethan'a Flora hakkında başka bir şey söylemedi.

Her gece geleceğim, diye düşündü. *Her gece, sadece dinlemek için.* Yapmak zorundaydı. Uzun süredir faydalı, saygılı ve göreve hazır olmaya odaklanmıştı. Artık yapamazdı. Bu kızdan, bu müzikten sonra yapamazdı. Ethan bunu anlamasa bile artık bir şeyler değişmişti.

Bölüm 9

Gecenin sonunda Flora, küçük giyinme odasında oturmuş, limonata dolu uzun bardağı alnına tutuyordu. Sahne ışıkları her seferinde onda fırında pişiyormuş hissi yaratıyordu ve gösteriden sonra soğuk, mayhoş, tatlımsı bir içecek çok iyi geliyordu. Bir yudum almak için bardağını dudaklarına götürürken gösteri esnasındaki bir ânı düşünmemeye çalıştı... kontrolünü kaybettiği o ânı.

İyi giden şeylere odaklan, dedi kendi kendine. *Kulüp tıklım tıklım doluydu. Kavga çıkmadı. Vergi müfettişleri ellerinde not defterleriyle damlayıp likör bardaklarını saymadı.*

Muhtemelen hiç kimse notayı berbat ettiği ânı fark etmemişti, Grady dışında hiç kimse. Muhtemelen daha sonra kendisine iyilik yaptığını sanarak, bozduğu notayı Flora'nın kafasına kakacaktı. Her zaman böyle yapardı. Çünkü ondan daha büyüktü, kendisini onun hocası, koruyucusu ve üstü gibi hissediyordu. Gerçek bir karın ağrısıydı.

Oğlanı suçladı tabii ki. Uçaklar hakkında makale yazan havaalındaki çocuk. Henry ya da Ethan. Hangi ismin hangisine ait olduğunu bilmiyordu. Öyle ya da böyle, genelde Domino'da gördüğü tiplere pek benzemiyordu, belki de bu yüzden üzerinde smokiniyle ve beyaz yüzünde gözleri ışıldarken kalabalıkta göze çarpıyordu. Gösteri boyunca bir türlü onu görmezden gelememişti. Genelde insanların başlarının üzerine bakardı. Seyirciler nereye baktığını pek anlamazlardı.

Bu kez, bakışlarını ona çevirmesine neden olan bir şeyler vardı. Bir an aralarında bir bağ kurulduğunu hissetmişti, sanki uçağın piste tekerlerini koyması gibi. Bir sertlik, bir kaçınılmazlık ânıydı, sanki gökyüzüne geri dönmek istese de vücudu bunun için hazırmış gibi. Daha önce asla böyle olmamıştı. Ama olmuş bitmişti. O, Domino'ya göre biri değildi ve hikâyesi için ne istiyorsa artık almış olduğu belliydi.

Flora ürperdi ve limonatasını bıraktı. Beyaz bir oğlana iki kere bakmak için bir sebebi yoktu. Onun da kıza bakmak için yoktu, özellikle de istediğini almışsa. Bunu daha önce de görmüştü, kimi zaman garson kızlarla, kimi zaman da sigara satan kızlarla. Derinde bir yerlerde içine bir tehlike hissi oturmuştu. O hissin geçeceğini, yok olacağını umut ediyordu.

Grady (küçük bir çocukmuş gibi) onu eve bırakmaya gelmeden önce bir parça hava alabilmek için alçak bir kitaplık rafının üzerinden, briketle örtülmemiş tek yüksek camı açtı. Sherman dışarıda birilerini azarlıyordu. Yetkililerden biri değildi belli ki. Onlara karşı sadece gülümser ve bedava içki ısmarlardı. Her kimse, icabına bakmıştı. Flora gülümsedi ve kitap rafından aşağı indi. Limonatasından son bir yudum alırken bardağın içindeki buzlar şıkırdadı. Geceyi bitirmeye hazırdı, belki de zavallı kediyi beslerdi, ardından büyükannesinin yaptığı çikolatalı kekten yerdi.

Tam o anda, Grady kapıyı çaldı ve kafasını içeri doğru uzattı.

"Gitme zamanı," dedi sanki Flora bunu fark etmemiş gibi. Gerzek.

"İyi." Eldivenlerini taktı ve anında kendini genç bir kızdansa bir yetişkin gibi hissetti.

"Gloria'da bir şeyler atıştıralım hadi," dedi. Grady tüm gece açık olan bir restauranttan bahsediyordu. "Küçük kızımı biraz besleyelim."

"Geç oldu," dedi keki düşünmek ağzını sulandırıyor olsa bile. "Belki biraz soğuk almışımdır. *Walk Beside Me*'yi söylerken sesim biraz çatladı." Bu onun, performansı hakkında bir şey söylemesini engellerdi, hatta daha kötüsü, onu öpmeye çalışmasını.

Grady'nin yüzü düştü. "Sana bakmama izin vermelisin." Onu daha da yakınına çekti. "Sana göz kulak olunmasına ihtiyacın var."

"Nazik önerin için teşekkürler," dedi ağır parfümünü solumamaya çalışırken. "Ama bu gece değil, lütfen."

"Hadi seni eve götürelim," dedi. Flora adamın uzattığı koluna girdi, bir yandan da kolunu bu kadar sıkı tutmamasını diliyordu. Yürümesini zorlaştırıyordu.

"Bir kez daha düşündüm de, belki de Sherman'la gitsem daha iyi olacak." Kolunu bıraktı.

"Flora," dedi Grady. İncinmiş değil de kızgın görünüyordu. Flora eşyalarını sessizce toparladı ve dayısını bulmak için dışarıya çıktı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 10

13 Eylül 1927, Salı

Bir sabah, henüz ikinci sınıfa yeni başladığı günlerde, Flora büyükannesinin yatağının başında dikilmişti. Onu uyandırmak istemiyordu ama küçük, ürkek bir parçası Nana'nın cennete gitmiş olmasından korkuyordu. Flora büyükannesinin inip kalkan göğsünü fark edene kadar onu dikkatlice izlemişti. O an hissettiği rahatlama, bir ağustos gününde içilen soğuk sudan daha tatlı gelmişti.

Belki birisi küçük bir ses çıkarırsa büyükannesi kımıldardı. Flora ıslık çalmış, ellerini çırpmış ve sıçramıştı. Sadece bir kez. Ardından hemen heykel kadar sessiz durmuş, nefes bile almaya cüret edememişti. Ama Nana sırtüstü uzanıyor, biraz daha hızlı nefes alıp verirken göğsü daha hızlı inip kalkıyor ama gözlerini kapalı tutuyordu. Flora yatağın yakınına geldi. Ardından Nana'nın eli şimşek gibi çarşafların arasından uzandı. İnce parmakları Flora'nın bileğini kavradı ve yaşlı kadının gözlerinden birisi açıldı.

"Yakaladım seni." Kadın sırıttı ve Flora'yı örtünün altına çekti. Yatak yumuşacıktı, Nana sıcak ve rahattı, ne zaman Flora kâbus görse böyle yapardı. Ama yatakta kalmak en son istediği şeydi. Charles Linbergh o sabahın geç saatlerinde *Spirit of St. Louis*'i şehre indirecek ve Volunteer Park'ı ziyaret edecekti.

Flora'nın okulu oraya gidecekti. Bu, onun ilk okul gezisiydi ve ikinci en güzel elbisesini giyip öğle yemeğini sefertasından yiyecekti. Belki de Bay Lindbergh bazı çocukların elini sıkmak için dururdu. Elini sıktığı çocuklardan birisi olmayı kafaya koymuştu, biliyordu ki eğer ona dokunursa bir uçağı uçurmak ve gökyüzüne tırmanmakla ilgili hayalleri gerçeğe dönüşebilirdi.

"Nedir bu hareketlilik?" dedi Nana. "Ve Tanrı aşkına, ayaklarını buz küpünden çıkarmadıysan ne olayım! Tepeden tırnağa titrettin beni!"

"Nana," dedi Flora. "Uyanma zamanı."

"Ah, ama bugün seni evde tutmayı düşünüyordum," dedi Nana. "Yıkanması gereken çamaşırlar var. Sherman Dayı'nın bütün iç çamaşırları dahil. Sonra sökükleri dikilecek çoraplar. O kadar sökükler ki bildiğin kevgire dönmüşler."

"Ama Nana!" Flora ayağa kalktı.

"Ah ve son turşu küpleri var," dedi Nana. "Derini buruş buruş yapmasından ve gözlerini sulandırmasından ne kadar nefret etsen de yapman gerek." Ayağa kalkıp Flora'nın yanına gitti ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Nereden başlamalıyız? Çoraplar, pantolonlar ya da salatalıklar?" Flora konuşamayacak hâldeydi. "Tanrım, çok şükür çene eklemlerin var yoksa ağzın yere düşmüştü bile."

Flora'yı kucağına çekti ve kahkaha atmaya başladı. O anda Nana'nın şaka yaptığını anlamıştı.

"Hadi pantolonlarla başlayalım," dedi Flora. "Sadece otuz tane var." Sherman'ın bekâr anlayışına göre eğer ayın her günü için bir pantolonu olursa çamaşır yıkamak için daha az zaman harcanırdı. Bir açıdan sistemi işe yarıyordu: Hepsini Nana yıkıyordu.

"Tekrar düşündüm de," dedi Nana, Flora'yı yataktan çıkarırken, "sana pilotlara layık bir öğle yemeği hazırlayalım hadi."

Flora bir kâse lapayı yerken büyükannesi de becerikli elleriyle ütüyü ısıtıp Flora'nın saçlarını düzeltti ve ayırarak ördü. Ardından Flora'nın elbisesini düğmeledi, eline sefertasını verdi ve onu kapıdan dışarıya uğurladı.

"Bay Lindbergh'e selamlarımı ilet," dedi. "Zencefilli çörekten biraz fazlaca koydum, belki de acıkmıştır."

"Tamam Nana, tamam!" Flora hızla kaldırım kenarında koşarken sefertasını mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyordu ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

Volunteer Park'ta çok fazla gürültü vardı. Kıpırdanıp duran ve aralarında mırıl mırıl konuşan çocukların sesleri bando takımının acelesinin gürültüsüne karışıyordu. Fakat Flora en çok kulaklarından parmak uçlarına kadar gümbürdeyen kendi kalp atışlarını hissediyordu. Yukarı baktı. Gökyüzü sanki Tanrı'nın süpürgesiyle süpürülmüş gibi akıp giden bir iki bulut dışında mükemmel bir maviydi.

Flora onlara bakarken her zamanki gibi ailesini onu izlerken yakalayabilmeyi umdu. Ailesinin yüzlerini gardırobundaki küçük, çerçeveli fotoğrafa baka baka ezberlemişti. Çoğu zaman ailesini onu izlerken yakalayabileceğinden emindi. Büyükannesinin ona eski kıyafetlerden ve havlulardan yaptığı ilk bebeğiyle oynarken, okuduğu ilk kitapta, kaybettiği ilk süt dişinde, beyaz bulutların arasından ona el salladıklarını gördüğünü düşünürdü ve bu yüzden görmeleri için onları havaya kaldırırdı.

Flora ne zaman bu görülerden bahsetse, "Ya, demek öyle," derdi Nana.

Nana ne zaman Flora'nın gerçekliği hayallerine uydurmaya çalıştığını düşünse bu sözleri söylerdi. Ama gerçekten de ailesinin yukarıda olma ihtimali varsa, Bay Lindbergh'ün onları uçaktan görebilme şansı vardı. Ve bir gün kendisi de uçmayı öğrenirse onları bizzat ziyaret edebilirdi. Uçağıyla bir anda bulutların arasından geçerdi ve... o kısacık an bile yeterli olurdu.

Gökyüzünün ışıltısı daha da artınca Flora'nın gözleri kamaştı. Kalabalığın sesleri değişince gözlerini ovalayıp bakışlarını o yöne çevirdi. Bay Lindbergh uzun, siyah bir otomobille gelmişti. Etrafında okul arkadaşları aynı şekilde bağırıyordu: "Göremiyorum! Göremiyorum!" Bu doğruydu. Flora'nın okulundaki çocuklar kalabalığın uzak bir noktasına konulmuşlardı, görme-

lerinin imkânı yoktu. Fark etti ki oturacak en iyi yerlere beyazlar yerleştirilmişti. Bay Lindbergh'ün mi böyle istediğini merak etti.

Pilot ve yanındaki bir grup adam, belediye başkanıyla beraber göründüğünde bin çocuğun gürültüsü daha da arttı. Flora durduğu yerden bir grup şapkalı adamın, çocukların kalabalığı içinden yükselen kafalarını görebiliyordu. Ama birden, insan denizinin içinde şapkasız ve deri ceketli adam belirdi. Güneşte bronzlaşmış elini kalabalığa doğru salladı. Flora bir an için adamın yüzünü gördü, tıpkı ailesinin adam yanlarından uçup giderken gördüğü gibi.

Bırakın adama bir parça zencefilli çörek vermeyi, Flora biliyordu ki adamın eline dokunmak bile imkânsızdı. Ama bu bile bir şeydi. "Bir şey, hiçbir şeyden iyidir," derdi dayısı sık sık.

Ardından Bay Lindbergh arabasına doğru ilerledi. Motorun sesi uzaklaşarak kayboldu ve kalabalığın sesi birkaç kişinin konuşmasına dönüştü. Sağa sola dağılmış çocukların kahkahası birbirleriyle yarışıyor, çayırlık alandaki ayak sesleri duyuluyordu, arada bir de bir erkek ya da kız çocuğu tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyordu. Gürültüler azalınca Flora kendi düşünceleriyle baş başa kaldı.

Henüz ayrılmaya hazır değildi ve birkaç kızılçamın arkasına saklanma fırsatı doğduğunda bunu değerlendirdi. Kendi kendine eve geri dönebilirdi. Öğretmeni onu özlemezdi muhtemelen. Sefertasını yere koydu. Sherman Dayı zencefilli çöreği yiyebilirdi. Toprağın tazelik ve çürümeyle karışık zengin kokusu yükseldi ve etrafını sardı. Ellerinin altında ağacın sert kabuklarını hissedebiliyordu. Sallanan dalların ardına baktığında gökyüzünün maviliğini güçlükle seçebildi. Ama bu manzara bile yeterliydi ve yukarıya doğru uzanırken o maviliğin bir parçası olduğunu hissedebiliyordu. Her bir zerresiyle hoş ve çözülmüş hissediyordu, sanki böylece maviliklerin içine çekilebilirdi.

Aynı vakitlerde Henry bisikletinin üzerinde aynı parktaki yolu katederek evine dönüyordu. Bir eliyle şapkasını başında tutarken diğer elini de bisikletin gidonuna koymuştu. Islıkla

neşeli bir melodi ıslık çalıyordu, Bay Lindbergh'ün elini sıkmanın heyecanından daha ağır basan şey, okulu asmak için izinde olmanın verdiği neşeydi. Babasını kaybedip Thorneların yanında yaşamaya başladığından beri kendisini özgür hissettiği ender anlardan biriydi bu. Eğer Ethan itiraz etseydi asla gelemezdi ama Ethan o gün hastaydı ve evde ateşler içinde yatıyordu, bu yüzden herhalde umursamazdı.

Henry, insanların ona acıyan gözlerle bakmasından yorulmuştu. Özgür öğleden sonrasını şehrin etrafında bisikletle gezerek değerlendirecek, okuldan uzak olmanın tadını sonuna kadar çıkaracaktı. Devasa bir kızılçamın gölgesinden geçerken siyah bir kedi, serçenin tekini sokak boyu kovalıyordu. Henry kediyi ezmemek için kaldırıma çıkınca mavi elbiseli, örgü saçlı bir kızla karşılaştı.

Ani fren yapınca korkunç bir ciyaklama sesi geldi. Bisiklet patinaj yaptı, öne doğru kaydı ve Henry'yi yere düşürdü. Avuçları ve pantolonunun dizi parçalanmıştı. Kız, küçük bir çığlıkla geriye sıçrayıp düşmüştü. Ona çarpmamıştı ama çarpmasına ramak kalmıştı. Henry bisikleti kendi kendine kaldırdı ve bitkin bir hâlde kaldırımın kenarına oturdu.

"Sen iyi misin?" diye sordu kıza, kız da derisi soyulmuş ellerine bakıyordu.

Kız başıyla onayladı. "Ama elbisem kirlendi. Ve bu benim ikinci en iyi elbisemdi. "

"Çok özür dilerim," dedi Henry. "Seni eve bırakabilir miyim?"

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi kız. "Tepenin hemen aşağısında oturuyorum zaten."

Henry kızın işine karışmamayı düşündü. Kızı tanımıyordu ve yüzündeki ifade pek de arkadaş canlısı sayılmazdı. Ama yapılacak doğru şeyin bu olmadığına karar verdi. "Seninle eve kadar yürüyeyim." Ayağa kalktı ve kıza elini uzattı. Uzun bir sessizlik oldu. Kediden kaçmış olan serçe, kafalarının üzerinde uçarken öttü.

"İyiyim," dedi kız. Elbisesindeki tozları silkeledi. Kedi tam yanlarındaki kaldırımda durmuş, arka ayaklarını tıpkı kedilerin utanmazca yaptığı şekilde diliyle temizlemeye başlamıştı.

"Peki ya sadece yanında yürüsem?" Bu durum bir rekabete dönüşmüş gibiydi, kimin önce pes edeceğine dair yarışıyorlardı. Oğlan kızın gözlerinin içine bakınca kız da aynı kararlı bakışlarla karşılık vermişti. Aralarındaki havanın nasıl bir anda değiştiğine anlam verebilmek mümkün değildi. Kendilerinin de anlam veremediği açıktı. Her ikisi de yıllarca bu anı hatırlayamayacak ancak muğlak bir şekilde hatıralarında kalacaktı. Ama her ikisi de bir şeylere doğru çekilme hissini yeniden yaşayacaktı, bu hissettiklerine bir isim veremeseler ya da ne anlama geldiğini kavrayamasalar bile.

Uzun bir duraksamadan sonra kız omuzlarını silkti ve doğruldu. "Biraz zencefilli çöreğim var. Bay Lindbergh için getirmiştim ama istersen sana verebilirim. Muhtemelen ezilmiştir gerçi."

"Ah, alamam," dedi Henry ve kızın yanında yürümeye başladı.

"Nazik olmaya mı çalışıyorsun?"

Henry o kadar rahatladı ki gülmeye başladı. "Evet. Zencefilli çöreği çok severim ve şu anda koca bir keçiyi yiyecek kadar açım aslında."

Çöreği paylaştılar ve Flora'nın parktan iki kilometre ötedeki küçük, yeşil evine varana dek uçaklardan bahssettiler. Çocuk kıza Bay Linbergh'in elini sıkmanın nasıl bir his olduğunu anlattı, bütün diğer yetişkinlerin elini sıkmaktan pek de farklı değildi. Ama kız etkilenmiş görünüyordu, bu nedenle çocuk onun hakkındaki her şeyi anlattı, hatta eklemlerindeki küçük sıyrığı bile.

Kızı sahanlıktaki merdivenlere bırakana dek ismini sormak aklına gelmemişti.

Kız ilk basamağı çıktı ve elini kapı koluna koydu. "Flora."

Flora. Tanıdığı tek Flora yaşlı teyzesiydi ve pudrayla *Sloan* merhemi kokuyordu. Ama kızda bu adı sevmişti. Ve kız güzel kokuyordu.

"Bak, bizi takip etmiş." Oğlan kediyi işaret etti.

"Sık sık buralarda gezinir. Onu beslemeye iznim yok." Flora açık kapının önünde durakladı ve ilk kez gülümsedi. "Ama besliyorum. Kimseye söyleme." İşaretparmağını dudağına götürdü.

"Sırrın benimle güvende." O gülümseme, o duruş. Oğlan bundan hoşlanmıştı. Ama kalmak için aklına başka bir sebep gelmiyordu. Kız adını sormamıştı, bu da umursamadığı anlamına geliyor olmalıydı. Şaşırtıcı biçimde hayal kırıcıydı.

"Güle güle, sanırım," dedi. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Kız elini salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Oğlan bisikletine döndü ve eve doğru yol aldı, kendi uydurduğu bir melodiyle ıslık çalıyordu. Bir gün o melodiyi tekrar çalacaktı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 11

26 Nisan 1937, Pazartesi

Haftalar geçti. Akşamlar, geç saate kadar çalan caz müziği, mum ışıkları ve sahne ışıklarının arasından atılan bakışlarla, vergi müfettişlerinin kulağına fısıldanmış entrikalarla akıp gitmişti. Neden Ölüm bu Oyun'u yeniden oynamaya rıza göstermişti ki?

Kurt gibi acıkmış bir vaziyette, basit siyah elbisesiyle küçük bir İspanyol pazar kasabasında duruyordu. Ailesi tarafından akşam yemeği malzemelerini almak için yollanmış herhangi bir genç kız gibi görünüyordu; bir somun ekmek, bir parça et, yeşil sebzeler, bir şişe kırmızı şarap. Modern şehirden olabildiğince uzaktı. Açlığı böylesine baş gösterdiğine göre, oyuncular tehlikede olmalıydı. Daha da önemlisi, Oyun üzerindeki kontrolü tehlikedeydi. Pazarda yürürken çiçeklerin kokusunu içine çekmek için durmuştu ki bir an kolunda hafif bir parmak ucu hissetti.

"Senin için, güzel kız." Genç bir adam tam önünde duruyor ve ona kırmızı bir lale veriyordu.

"Buna gerek yoktu," dedi.

"Ama öyle güzelsin ki kendime mâni olamadım." On sekizinden fazla görünmeyen genç adam bakışlarını yere çevirdi, yüzü kızarmıştı.

Ölüm, genç adamın ne demek istediğini anladı. Çiçeği kabul etti ve adamın parmak ucundan gelen tozun bıraktığı ize baktı.

Bu eller tüm gününü tarlada çalışmakla geçiren, topraktan ekmeğini kazanan bir adamın elleriydi. Adam milyonlarca çiçek görmüştü ama yine de bir tomurcuk onu gülümsetmeyi başarıyordu ve kadının yanı başından geçen insanların aksine, kadını fark etmişti. Kadını görmüştü.

Sevimli biriydi.

Lale, hoş kokulu ve güzeldi. Ama aynı zamanda artık ölmüştü. Kendisine mâni olamazdı. Bir an duraksadıktan sonra döndü ve adamın omzuna dokundu.

"Gökyüzünde motor sesleri duyduğun anda," dedi. "Koş."

Bombardıman uçağında gökyüzüne süzülürken laleyi de beraberinde götürüyordu. Bu kez, sinirleri bozulduğu için uçağını bir an için terk etmiş olan genç bir Nazi Luftwaffe pilotunun görünüşüne bürünmüştü. Pilot ise bembeyaz bir suratla kan ter içinde döndüğünde bir düzine Stuka bombası ve Heinkel 51'in şimdiden sivrisinek sürüsü gibi yükseldiğini, geç öğleden sonra güneşinde garip bir gölge gibi göründüğünü fark edecekti. Ne kadar ateş gücünün bir şehri hiçliğe bombalamak için yeteceğine dair deneyin bir paçası olmak istemiyor olsa da, aynı zamanda görevini ihmal etmemesi de gerekiyordu. Ve neden uçağı hâlâ yere inmemişti? Pilot, bunun için günün geri kalanında endişe duyacaktı.

Şimdi uçağı İspanya semalarındaydı, ardındaki bombardıman gökyüzünü aydınlatıyordu. Ölüm, seslerden şaşkına dönmüştü, uçağın karnından bıraktığı bombalar şimşek gibi gökyüzünde parlıyordu. Sık sık süzülmekte olan Stuka'nın gümbürtüsü şehirdeki insanların üzerine ateş açan makineli tüfeklerin sesiyle karışıyordu. Ses, ısı, renkler, koku, taşıma kolundaki elinin sızlaması... Neredeyse bir müzik gibiydi. Ateş ve şimşek dahil olmak üzere hiçbir şeyin farkına varmadan, kendinden geçmiş bir şekilde bombalıyordu.

En sonunda tüm kasabada sadece kilise, bir ağaç ve küçük bir kullanılmamış cephane fabrikası ayakta kalabilmişti. Kömürleş-

miş cesetlerin dumanı göğe yükselip kan kızılı günbatımına karıştı. Uçağı indirdiğinde gökyüzü dumanla kaplanmış ve gri bir renge bürünmüştü, sadece üç gün boyunca yanacak olan ateşin yansıması ile aydınlatılıyordu. O günlerde İspanyol kızı görünümünde köye dönecek, harabenin içerisinde sessizce yürüyecekti. Toprak sessizliğe bürünmüştü. Hasat sonrası gibi bir sürü hayat biçilmişti. Bir defada almak için çok fazla hayat.

Zamanı bir kaleydoskop gibi çevirdi, önemli parçacıkları tek tek görebilecek şekilde askıya aldı, ruhları bitkin ve parçalanmış kabuklarından çekip aldı. Birçok hayatın ona doğru gelmesinin yarattığı his haz vericiydi, öyle ki bundan daha fazlasını hissedemeyeceği bir noktaya erişmişti. Yaptığı şeyin büyüklüğü henüz yüzüne çarpmamıştı, yine de zamanı gelince çarpacağını hissedebiliyordu, özünü sanki uçağın pervaneleriyle doğrarmış gibi parçalara ayırıyordu. Gözünü kan bürümüş bir şekilde kart oyunundaki kartları dizer gibi ruhları dizdi, ellerindeki ağırlıklarını hissetti ve birbiri ardına sonsuzluğa doğru fırlatmaya başladı.

Sonunda aradığı şeyi buldu. Daha önceleri el yapımı bardaklar imal edilen bir binanın dökün tüleri altında yatıyordu. Camlar etrafına saçılmış, bazıları âdeta yıldız tozları gibi ufalanmıştı.

Genç adamın içinde biraz hayat kalmıştı ama çok fazla değildi.

Yanında diz çöktü, elini genç adamın üzerindeki tek başına kaldıramayacağı kadar ağır taşın üstüne koydu. Genç adamın yüzü terliydi, kirle ve alnındaki kesikten akan kanla kaplıydı. Titriyordu.

"Sana koşmanı söylemiştim," dedi Ölüm, elini adamın alnına koyarken. Teni sıcacıktı, gözleri kayıyordu.

"Ben..."

Eğer taşı kaldırırsa adam büyük ihtimalle ölecekti. Eğer taşı kıpırdatmazsa kesinlikle ölecekti.

"Ben—"

Adamın gözleri kadının yüzüne odaklandı ve kadın toz toprakta kirlenmiş elbisesinin cebindeki laleyi hatırladı. Dağılmış

yaprakları hâlâ bir bebeğin teni kadar yumuşaktı. Yumuşak, yaralı, berelenmiş.

"Seni arıyordum," dedi. "Seni... arıyordum."

"Buradayım," soğuk parmaklarıyla lale sapını eziyordu.

Adamın kirpikleri titredi. Ölüm, genç adamın gözlerinde onu tanıdığının işaretini gördü. Ve bir şey daha: Arzu.

"Uğruna yaşayacak neyin var ki?" Kadın, adamın ruhunu elinde tartıı. En sonunda her şey boşu boşuna yaşanmış olacakken insanların neden hayatta kalmayı bu kadar istediklerini anlayamıyordu.

Adamın bir şeyler söylemek için düşüncelerini toparlamaya çalıştığını fark etti, kuru dudakları kıpırdamaya çalışıyordu. Su. Keşke yanında su olsaydı. Yıkılmış binaların arasından ayak sesleri gelmeye başladı, kurtarmak için gelenler hayatta kalanlara sesleniyordu. Fazla zaman kalmamıştı.

Kadın taşı kıpırdattı ve adamın yanağına dokundu, o anda adamın düşünceleri kadının zihnine aktı. Çiçeklerin açtığı bir tarla gördü. Bir kadının görüntüsü, henüz adamın yüzünü göremediği bir kadının görüntüsüydü, adamın bulduğunda evlenmeyi arzu ettiği kadının görüntüsü. Ardından adamın kendisi gözüktü, bir bahar akşamı gün batımında bir çocuğun elini tutup tarlaların arasında yürüyordu.

"Bu," dedi adam sonunda. "Bu."

Ölüm ezilmiş çiçeği elinin durduğu yere bıraktı. Adam soluk aldı.

"Hay uno por allí," diye bağırdı bir kurtarma görevlisi. *Burada birisi var.*

Koşmakta olan birinin ayak sesleri geldi, dumandan boğulan bir nefes duyuldu. Ölüm, görevliler adamı bulup, çabucak ona yardım eli uzatıp, etrafındaki cam kırıklarını ve molozları temizleyip dudaklarına bir su matarası yaklaştırdıktan sonra onu akşamüzeri güneşinde ayağa kaldırmadan evvel, bir kilisenin yıkılmış taşları ardında gözlerden kayboldu.

Ölüm parke taşlı sokakta son kez yürüdü ve kendine yeni bir

elbise yarattı. Bu elbise yeni bir stilde, tam üzerine oturacak şekilde dikilmişti. Sadeydi fakat sanki yıkım hiç yaşanmamış gibi kan ve tozdan korunmuştu. Gün batımı gökyüzünü kızıldan siyaha boyadı. Kadın, içindeki acı dinmeye başlayıp elbisesinin rengi yıldızsız gökyüzü kadar siyah olana dek durdu. Ardından New York'a doğru yolculuğuna başladı, gözlemlemesi gereken birileri vardı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 12

3 Mayıs 1937, Pazartesi

Bay Thorne masasının arkasında oturmuş piposunu içiyor ve ülkede yayınlanan gazetelerden oluşan yığına göz atıyordu. Ethan ve Henry gömlek ve kumaş pantolonlarını giymiş vaziyette, saçları hâlâ ıslakken yeni tıraş olmuş pembe yüzleriyle odaya girdiklerinde kafasını kaldırdı. Ethan bakışlarını Bay Thorne'un dokunulması yasak olan kurmalı oyuncak koleksiyonu üzerinde gezdirirken onu izleyen Henry esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Koleksiyon; arabalar, el çırpan maymunlar, bir ozan maketi ve hatta küçük bir otomattan oluşuyordu.

"Staggerwing hikâyesi ile iyi iş başardın, Ethan," dedi Bay Thorne. "Berbat görünüyorsun, Henry. Uyuyamadın mı?"

"Gayet iyi uyudum, efendim." Yalanının fazla belli olmaması için dua ediyordu. Gece geç vakitlere dek caz dinleyip Flora'yı hayal etmekten bitkin düşmüştü. Haftalardır her gece kulübe gidiyordu. Hâlâ Flora'yla konuşabilmek için cesaretini toplayamamıştı. Yine de, sahnenin yanındaki her zamanki yerinde oturuyor, onu izliyor, her bir santimetresini hafızasına kazıyordu. Ve kızın kaçamak bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu, yine de ne zaman yakalamaya çalışsa kız hemen bakışlarını kaçırıyordu. Neredeyse bir oyun gibi gelmeye başlamıştı.

"Biraz et ye. Sanırım demir eksikliğin var." Bay Thorne piposunu masaya koydu ve Washington DC gazetesini açtı. Boğazını temizledi ve A2 sayfasındaki gri bir fotoğrafı işaret etti. "Bunu gördünüz mü?"

Henry ve Ethan eğildi ama Bay Thorne'un işaret ettiği şeyi görememişlerdi.

"Hooverville. New York'taki 59. Cadde'nin hemen altında," dedi. "Bizimkilerle karşılaştırılamaz bile. Bizim, en büyüğünün on katı büyüklüğünde sekiz karargâhımız var ama batının dışında olduğumuz için bu gazeteler bizi dikkate değer bulmuyor." Adam gazete sayfasını sertçe kapattı.

Bay Thorne piposunu dişlerinin arasına aldı. "Sen Seattle'daki Hooverville hakkında bir hikâye yazacaksın, Ethan. Hani şu gölün yanındakini. Neticede insanların ilgisini çekecek bir konu. Özellikle de bu yeni adam," masasındaki daktiloda yazılmış kâğıdın üzerinde parmaklarını gezdirdi, "Bay James Booth, yirmi yaşında, nereden geldiği belli olmayan ve kendini kasabanın yeni başkanı ilan eden adam varken. Ama bu işte bir bit yeniği var. Şu tahta barakalarında likör imal etmeye başladıklarını duydum. Şüphesiz Booth bu işin arkasındadır, kendine kısa sürede bir servet yapmayı planlıyordur. Mafyayla da bağlantısı yoksa şaşarım. Eğer öyleyse ve alıcılar alkol vergisi ödemiyorlarsa bu daha da ilgi çekici bir hikâye olduğu anlamına gelir. Tam bir skandal olur. Bu da Doğu yakasındaki şaklabanlara haberlerin Mississippi'yi geçerken boğulmadıklarını kanıtlar."

"Verdiğin görev için teşekkürler, baba," dedi Ethan. "Henry de benimle gelebilir, değil mi?"

Henry kendini hazırladı.

"Sanırım, müziğe biraz ara verebilirse. Önce şu Booth'u biraz araştırın bakalım. Nerede güç varsa, orada yozlaşma vardır."

Hemen arkalarından parke zeminde yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtıları duyuldu, arkasından Annabel'in Mary Jane marka rugan ayakkabıları göründü. Lydia Thorne odaya elinde küçük,

sarı bir dikdörtgen kâğıtla girdi. Annabel de kucağında porselen bir bebekle onu takip ediyordu.

"Haberlerim var," dedi Bayan Thorne ve değerli taşlarla süslü bir zincirle boynunda duran okuma gözlüğünü burnuna yerleştirdi. "İki haber aslında."

"Haberlerimiz var!" dedi Annabel. "İki haberimiz var."

"Sessiz ol, tatlım." Bayan Thorne kızının sarışın başını okşadı. Okuma gözlükleriyle bile güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Ethan ve Annabel açık renk saçlarını ve parlak bakışlarını ondan almıştı.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi, odada dikkatleri kendine çevirmiş olmanın tadını çıkarıyordu. Bay Thorne ona devam etmesini söylermişçesine sağ eliyle bir daire çizdi. "Bir ziyaretçi!" dedi Annabel.

"Sessiz ol, Annabel," dedi Bayan Thorne. Bir gülümsemeyi gizler gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Helen geldi."

"Ama onun cemiyete takdim balosu vardı. Düşünmüştüm ki ..." Bay Thorne piposunu kenara koydu ve dirsekleri üzerinde doğruldu.

"Anlaşılan o ki yanlış bir çıkış yapmış." Bayan Thorne'un burun delikleri genişledi.

Bay Thorne homurdandı ve yönetici koltuğunda arkasına yaslandı, bir elini başının arkasına atmıştı. Muhtemelen ne kadar düşünceli olduğunu gösterebilmek için diğer eliyle de piposunu kavramıştı.

"Helen. Helen bir mikrop," dedi Annabel.

"Annabel! Bu sözü nereden duydun?" Annesi ona azarlayan bir bakış attı.

"Bir mazeret bulamaz mıyız?" Ethan gözlerini Henry'den tarafa döndürdü. "Eğer biz..."

"Ethan'dan öğrendim," dedi Annabel.

"Bu doğru olamaz." Ethan şaşırmış gibi yapmayı denedi. "Ben asla böyle bir şey demedim!" Kitap rafına doğru yürüdü, alkışlayan maymunu aldı ve arkasındaki kurma anahtarını çe-

virdi. Kurulma sesi Henry'nin zaten gerilmiş olan sinirlerine iyice dokunuyordu. Ethan anahtarı tuttu, bırakmak için uygun zamanlamayı bekliyordu.

"Ne zaman gelecek?" diye sordu Ethan.

"Onu King Street İstasyonu'ndan alacağız..." Bayan Thorne gözlüğünü ayarladı ve telgrafı yeniden okudu "Önümüzdeki salı, saat iki kırk beşte."

Bay Thorne alçak sesle ıslık çaldı. "Hiç vakit kaybetmemişler. Gerçi kız kardeşinin onu ilk trene bindirmemesine şaşırdım doğrusu."

Bayan Thorne başını salladı ve gözlüğünü çıkardı. "Belli ki her yerden alevlerle boğuşuyorlar... dedikoduları idare etmek de cabası. Ve görünen o ki Avrupa'ya doğru yol alıyorlar..."

"Fırtınadan uzaklaşmak için mi?" Bay Throne piposunu çekti ve morumsu bir duman halkası çıkardı. "Avrupa bu aralar berbat. Özellikle de İspanya."

"Yani, şimdi," dedi Bayan Thorne. "Lütfen olayları dramatize etmeyelim. İspanya şirin bir yer, şu küçük köye olanları saymazsak."

"İspanya şirin bir yer, tabii faşistleri seviyorsan."

Ethan, Henry'nin bakışlarını yakalayınca başını iki yana sallayıp gülümsedi. Kimi zaman Ethan da babasının hükmetme şeklinden dolayı onu faşist diye adlandırırdı. Henry onu durdurmak için parmağını boğazına doğru götürüp kesme işareti yaptı.

"Yanında eşlik eden biri olmadan mi seyahat ediyor?" dedi Bay Thorne. "Yoksa biz mi kendisi için refakatçi olacağız?"

"Yalnız seyahat ediyor." Bayan Thorne telgrafı yüzünü serinletmek için yelpaze gibi salladı. *"İş o noktaya gelmiş."*

Ethan maymunu bıraktı ve oyuncak çılgınca alkışlamaya başladı. Annabel elindeki bebeği Ethan'a verip babasının önündeki gazetelerden birini aldı ve kendine yelpaze yaparak sallamaya başladı. Henry, maymunun alkışlama sesinden bunalmış bir vaziyette Annabel'i eliyle çağırdı ve onu kucağına aldı. Bayan

Thorne denizci elbiseli, siyah saçlı bir kızın fotoğrafını raftan aldı ve yeniden yerleştirdi.

"Oldukça etkileyici bir kız, Henry, sence de öyle değil mi?"

Henry, hâlen kucağında beş yaşında bir çocuk taşırken boğazını temizledi ve Ethan'a doğru baktı. Ethan ise sessizce boğazına parmak atıp kusma hareketi yapıyordu.

"Evet." Henry göz kırptı. Bayan Thorne'un ne demek istediğini anlamıştı.

"Henry ondan hoşlanıyor," dedi Annabel. "Kızardı."

"Şimdi daha büyük," dedi Bayan Thorne. "Bu fotoğraf üç yıl önce ailemin İsviçre tatili sırasında çekildi. O ve Ethan, yani dolayısıyla sen de, aynı yaştasınız. Çocukluğundan beri onu görmedik ama Ethan ve o, adada oynarken harika zaman geçirmişlerdi."

"Kaval kemiğimi tekmelemişti," dedi Ethan.

"Ethan, oyuncağı bırak," dedi Bay Thorne. "Aptal görünüyorsun, sanki nonoş oğlan çocukları gibisin."

Ethan oyuncak bebeği rafa bırakınca Annabel bebeğini almak için aşağı indi. Ardından Ethan birkaç trilobit fosiliyle jonglörlük yapmaya başladı. "Helen ağır ayakkabılar giyiyor."

"Ethan," dedi Bayan Thorne. "Onlar oyuncak değil."

"Yani, oyuncaklarla da oynamamız yasak," dedi. "Ayrıca ben asla bir şeyleri düşürmem."

"Eğer flörtleşecekseniz ağır ayakkabılardan daha fazlasına dayanmalısın," dedi Bay Thorne. "Annen fosilleri yerine koymanı söyledi."

"Beni tekmelediğinde beş yaşındaydım," dedi Ethan ve her bir fosili abartılı bir şekilde havada tek hamlede yakaladı ve elindekileri rafa dizdi. "Ayrıca Helen" –Henry'ye uyarıcı bir bakış attı– "pek de sevimli değil."

"Tekmelemek iyi bir şey değil," dedi Annabel. "Ben tekme atmam."

"Mutfağa koş, Annabel," dedi Bayan Thorne.

Bebeğinin bir ayağından tutan Annabel odayı terk etti.

Bir dakika sonra Bayan Thorne saçını kulağının arkasına attı.

"Helen, Ethan için uygun değil elbette ama Henry'nin ne düşündüğüne bakalım. Belki de o... Henry'nin kendisine eşlik etmesinden hoşlanır."

Fotoğraf çerçevesini yerine koydu ve üzerindeki hayali tozları sildi.

"Henry burada duruyor, anne," dedi Ethan. "Ve o Annabel'in bebeklerinden biri değil. O bir insan."

Henry de kendi adına bir şeyler söylemek isterdi. Ama ne? Bu tam da istemesi gereken türde bir fırsattı. Thorne ailesinin resmen bir parçası olmak için geçerli bir yol gibi görünüyordu. Okulunu bitirebilir ve meteliksiz bir yetime bile evet diyebilecek kadar hasarlı bir kızla nişanlanarak saygın bir iş bulabilmek için güçlü bağlantıları olan biri hâline gelebilirdi. önemi olduğu söylenen her şeyi ona sağlayabilecek bir hayat gibi görünüyordu.

"İkinci haberim Henry'yi de ilgilendiriyor," dedi Bayan Thorne. Elinde tuttuğu açılmış zarfı Henry'ye doğru uzattı. Mektup Henry'nin adına gönderilmişti. "Üniversite bursu geldi. Harika değil mi?"

Bu iyi bir haberdi. Gerçekten. Hayatı yerli yerine oturuyor gibiydi.

"Harika, harika," dedi Bay Thorne. Sonra da dikkatini yeniden önündeki gazeteye verdi.

"Şimdi, gençler, ikiniz de gidebilirsiniz," dedi Bayan Thorne. "Bizim evi hazırlamamız lazım. Yapılacak çok iş var." Ellerini birbirine kenetledi. "Yapılacak çok iş var."

"Senin kaval kemiğini herhalde tekmelemeyecektir," dedi Ethan apar topar kütüphaneden ayrılırlarken. "Yine de yerinde olsam, dikkatli olurdum."

"Ne?" dedi Henry. Aklında tek bir düşünce vardı, ahıra gidip müzik çalmak ve düşüncelere dalmak. Son birkaç dakika içinde olaylar çok hızlı gelişmişti.

"Şaka yapıyordum," dedi Ethan. "Oğlanları tekmeleme alışkanlığını bıraktığını düşünüyorum. Hatta şimdi hoş birine

dönüşmüş bile olabilir. Ve kesinlikle çirkin değil. Seni suçlamam eğer sen..." sesi canlılığını yitirdi.

Henry, Ethan'a inanmayan bir bakış attı.

"Ben senin tarafındayım, elbette," dedi Ethan hızlıca. "Bu ailenin bir parçası hâline gelmek için evliliğe ihtiyacın yok. Sen bizim için önemlisin." Yüzü biraz pembeleşmişti. "Benim kardeşim gibisin. Başkasının ne dediği önemli değil."

Hem o hem de Ethan pek de duygusal anların insanları olmasalar da bu sözleri duymuş olmak Henry'yi memnun etmişti. Kardeşliğinin sınırlarını ilk kez hissediyor olsa da aynı şekilde hissediyordu. O geceden sonra Ethan'la Flora hakkında bir daha konuşmamıştı fakat ilk seferinden sonra Domino'ya defalarca gitmişti. Ethan yatağa gidene dek bekliyor, ardından dışarı kaçıp sinsice Ethan'ın arabasını ödünç alıyordu.

Şimdi Helen, yolunun üzerine bırakılan pimi çekilmiş bir bomba gibiydi. Helen gelir gelmez Bayan Thorne planlarını hayata geçirmeye başlayacaktı şüphesiz ve bu da Henry için caz kulübü ziyaretlerinin ve Flora'nın düşleriyle dolu gecelerin sona ermesi anlamına gelecekti. Ethan'ın sözleri de bunu doğrular nitelikteydi.

"Ama bir düşün, Henry," dedi. "Eğer bir gün onunla evlenirsen, hemen değil elbette ve mutlaka evlenmen gerek de demiyorum, yani onu tanıman gerek, sana uygun olup olmadığını. Belki ikimiz de asla evlenmeyiz. Ama evleneceksen ve onunla evlenmeyi seçersen, gerçekten ailenin bir parçası hâline gelirsin. Belki babam sana mirasından bir pay bile verir ya da sana ortaklık sunar. Her zaman benimle olursun. Bu, birçok sorunu çözer-"

"Bak, biliyorum," dedi Henry. Sesi planladığından yüksek çıkmıştı. "Yapmam gereken bazı şeyler var, şimdi izninle."

Ethan'ın incinmiş ifadesini görmezden geldi. Bu kez onu hayal kırıklığına uğratmanın sorumluluğunu üzerine almayacaktı.

"Yarın, Hooverville, tamam mı?" dedi Ethan arkasından. "O hikâyeyi açığa çıkaracağız."

"Evet." Henry cevap verirken arkasına dönmedi. Ethan'ı ne zaman yüz üstü bırakmıştı ki?

Henry günün geri kalanını ahırda geçirdi. Enigma Varyasyonlarını çalmaya başlamıştı ama ikinci bölümde çoktan ilgisini kaybetti. Düşünmeden Flora'nın müziğinin versiyonlarını çalmaya başladı. Kısa süre sonra yayını bırakıp caz müzik usulüyle enstrümanını parmaklarıyla çalmaya başlamıştı, notaları kendi yarattığı bir ritimle uzatıyor, tamamen yeni bir tarzla yeniden çalıyordu. Kafasında, kızın sesinin çaldığı kontrbasa cevap verdiğini hayal ediyor ve sözler olmadan onunla müzik aracılığıyla konuşabilmeyi diliyordu.

Klasik müzik gibi değildi, her nota yazılmamış, her bölüm kâğıda dökülmemiş, yayın her bir hareketi betimlenmemişti ve her hareket her seferinde aynı anlama gelmiyordu. Gerçek hayata benziyordu: öngörülemez, tekrar edilemez, bazen korkunç, ama her parçası aynı şekilde sevilmeye layık.

Henry, çocukken kafasında canlandırdığı bir melodiyi çalmaya başladı ve hilal gökte belirip parmakları acımaya başlayıncaya dek devam etti. Melodileri doğru hissettirene dek parlatmış, ardından uygun sözleri eklemişti. Sözler, ay ışığının denizi özlemesiyle ilgiliydi. Yaratttığı şarkı, âdeta çok uzun zamandır var olan bir şeyin şeklini almıştı. Yeniden ve yeniden çaldı ve enstrümanını sadece Bayan Thorne ödevlerini yapıp yapmadığından emin olmak için geldiğinde elinden bıraktı.

"Neredeyse," dedi. Doğruyu söylememişti ama umurunda değildi.

"Harika," dedi Bayan Thorne. "Her zaman iyi bir çocuk oldun. Gayretli ve güvenilir."

Henry yutkundu. Ardından soğuk gece havasından sıcak, güzelce ışıklandırılmış malikâneye doğru onu takip etti.

Bölüm 13

4 Mayıs 1937, Salı

Ertesi gün beyzbol antrenmanı sona erdiğinde Ethan ve Henry hikâyeyi kovalamak için Hooverville'e gittiler.

"Babam haklıydı. Burası büyük bir karargâh." Ethan motoru durdurdu ve arabadan indi. Elleriyle gözlerini güneşe karşı siper etti ve dokuz dönümlük çamur ve sefalete baktı. Havada ter, pislik ve yanmış odun kokusu vardı. Yakınlarda bir tren siyah dumanlar püskürterek geçip gitti.

"Bu gürültüyle uyumaya çalıştığını düşünebiliyor musun?" dedi Henry.

"Eminim alışmışlardır." Ethan çantasına uzandı ve Henry'ye yeni bir defter ve kalem uzattı. İnce suntadan barakaların, tenekelerin içinde yanan ateşlerin ve adamların bakışlarının arasından yürüdüler. "Hangisi James Booth dersin?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir yerde birileri akordu olmayan bir gitarı çalıyordu. Küçük bir grup tozlu zeminde zar atıyor, arada sırada ellerini şapkalarına götürüp alınlarında biriken teri siliyordu. İnsanlar ne ile ilgileniyor olurlarsa olsunlar iyi dikilmiş temiz giysileriyle aralarından geçen Ethan ve Henry'ye bakmak için duraksıyorlardı. Arada bir, ayaklar altında çatırdayan çakıl taşlarının seslerinin arasından ıslık sesleri geliyordu. Henry o

anda fark etti ki ıslık sesleri diğerlerine birilerinin geldiğini haber vermek için birer işaretti.

"Selam, yeni gelenler!" dedi berrak, keskin bir ses. Henry ve Ethan sesin sahibine doğru döndü.

Henüz yirmilerinde, altın saçlı, kolları çarmıhtaki İsa gibi açılmış bir adam, onlara doğru yürüyordu. Genç yaşına rağmen ondaki gücü hissettiren bir şeyler vardı, kayıtsız kalamayacağınız bir his. Sesi insanı âdeta hipnotize ediyordu, üzerindeki takım ise daha iyi zamanlar görmüş gibi pejmürdeydi. Henry utanıp adamın ayakkabılarına baktı. Adamın ayakkabıları şaşırtıcı derecede temizdi.

"Ben James Booth," dedi adam. "Hooverville'in başkanı. Size topluluğumuza hoş geldiniz diyorum, görünüşünüz pek de buraya yerleşmek istermiş gibi durmasa da."

James Booth elini Ethan'a doğru uzattı ve canlı bir biçimde elini sıktı. Ethan'ın ifadesi değişti ve Henry onun baştan ayağa köpürdüğünü hissetti.

"Bir isminiz var mı?" dedi Bay Booth.

Ethan bocalamış görünüyordu. "Ethan. Ethan Thorne."

"Ve arkadaşınız?"

Bay Booth'un ona değer biçtiğini hissedince Henry, arkadaşı kendisini takdim ederken dimdik durdu. Bay Booth ona elini uzatmadı ve takdim boyunca Henry bir pulkanatbilimcinin büyüteci altındaki bir kelebekmiş gibi hissetti.

"*Inquirer*'dan geliyoruz," dedi Ethan. "Burada bir makale yazmaya geldik. Sizin için de uygunsa, bayım."

"Uygundan da öte," dedi Bay Booth. "Ama bana James demeniz konusunda ısrarcı olacağım."

Henry etrafına göz attı, bu karşılamadan hoşnutsuz olan sadece kendisi miydi diye merak ediyordu. Diğer Hooverville sakinleri ateşle uğraşıyor, zarları yuvarlıyor, ayakkabılarının tabanlarını onarıyordu. Başkanı, Ethan ve Henry ile konuşması için yalnız bırakıyorlardı.

"Sen ve ben – özel bir yerlere gideceğiz," dedi James açık renk çillerle kaplı elini Ethan'ın omzuna koyarken. "Arkadaşın istediği yere gidebilir, notlar alabilir, gözlem yapabilir. İşler böyle yürüyor, değil mi?" Henry'nin arkasındaki birine seslendi. "Will, bu genç adama etrafı gezdir."

Henry, Ethan'ın itiraz etmesini bekledi. Duymadığı bir görüşmeyi kâğıda dökemezdi. Ama Ethan başıyla onayladı ve Bay Booth'un onu kamptaki büyükçe bir kulübeye yönlendirmesine izin verdi. Kalın, sert malzemeden yapılmıştı ve oluklu alüminyumdan bir çatısı vardı. Ön tarafta küçük bir verandaya bile sahipti.

Henry, Ethan içeriye girip gözden kaybolunca içinde beliren huzursuzluğu yatıştırmaya çalıştı. Daha önce Ethan'la röportaj işlerine gitmişti ama hiçbiri bu kadar önemli ya da –şimdi fark ediyordu ki– tehlikeli değildi. Ya Bay Thorne haklıysa ve James Booth bir çete üyesiyse? Şimdiye dek karşı karşıya kaldıkları en büyük tehlike öfkeli bir lamanın Shriner'ın geçit töreninde Ethan'ın yüzüne tükürmesi olmuştu.

Hasta ve bunalmış hisseden Henry arkasını dönüp yaklaşık kırk beş yaşlarında gösteren bir adamla yüz yüze geldi. Güve yeniği üç parçalı bir takım elbise giyiyordu ve eski bir şapka alnının yarısını örtüyordu. Tüm kıyafetleri toz toprakla bir arada duruyor gibi görünüyordu. Adamın arkasında en az onun kadar çulsuz birkaç kişi daha vardı.

"Şu gazetenizde hiç uygun iş var mı?" diye sordu adam, şapkasını kafasından yukarıya iterek.

"Bilmiyorum," dedi Henry. "Ben sadece..."

"Anlaşıldı," diye kısa kesti. "Ne yazdığına dikkat et. Yalan yanlış yazıyorlar. Tüm istediğimiz iş, sadaka değil." Bir an duraksadı ve Henry'den uzaktaki bir noktaya baktı. "Bizler suçlu değiliz. Birçoğumuz değil en azından. Will Barth."

Adam elini uzatınca Henry de uzatıp elini sıktı ve her yönden gelen bakışları fark etti. Burası bir eritme potasıydı âdeta. Dünyanın her tarafından insanlar buraya akıyor ve ülkeyi boydan boya aşıp daha iyi bir yaşam ararken başka gidecek bir yerleri,

aileleri olmadığı için, Ethan Thorne gibi bir arkadaşları olmadığı için kendilerini burada buluyorlardı.

"Gazeteci çocuk," dedi Will. "Bizim hikâyemizi anlatacak. Belki de iş sahibi insanlardan bizim gibileri işe almayı düşünenler çıkar."

"Hiç şansın yok," dedi İrlanda aksanlı birisi.

"Rowan'a aldırma," dedi Will.

"Aynasız olmadığına emin misin?" Rowan sırtını dayadığı harap hâldeki kulübeden kendini iterek kaldırdı. Henry'ye yaklaştı. "Burayı alaşağı etmek için bilgi topluyor olabilir."

"Değil," dedi Will. "Sadece bir çocuk." Henry'ye sert bir bakış attı. "Değil mi?"

Henry rahatsız hissetmişti, Bay Thorne'un nasıl bir hikâye istediğini biliyordu. "Polisle işim yok," dedi. "İşte." Cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Geçen gece Domino'da harcamadığı iki dolar duruyordu. Rowan banknotları iş tulumunun cebine sıkıştırmadan önce cüzdanı dikkatle inceledi.

Will kafasını salladı. "Hadi, Henry. Bastığın yere dikkat et. Zemin pek düzgün değil ve yerde limanın sonundaki tuvaleti kullanmayan adamların bıraktığı şeyler de olabilir."

Kulübelerden, yoksulluğun açıkça belli olduğu gri barakalardan oluşan bir labirentte ilerlerlerken Henry, Will'in hikâyesini öğrendi. Skagit Vadisi'nde büyümüştü, ailesinin bir lale çiftliği vardı. Büyük Savaş'ta İkinci Piyade Bölüğü'nde çarpışmış ve Büyük Buhran'da çiftliğini kaybetmişti. Seattle'a iş bulmak için gelmiş ve sonunda kendini Hooverville'de bulmuştu.

Durdular. "Bu evlerin her biri," dedi, "Duruma göre bir ya da iki kişiyi ağırlıyor. Kafanı uzatıp bakabilirsin, kimse aldırış etmez."

Henry küçük, pislikle kaplı, mukavva çatılı barakalardan birine kafasını uzattı. Hiç penceresi olmadığından geceleri bir mağara kadar karanlık olmalıydı.

"Yatak burada," dedi Will, eskimiş çuval bezi ve birkaç sayfa gazete kâğıdı ile kaplanmış kontrplağı işaret ediyordu.

"Burada da masa ve sandalyeler var." Masa ve sandalyeler ise ters çevrilmiş büyük elma kasalarından ibaretti.

"Bir adam on iki dolara bir ev alabilir, eğer satıcı sarhoşsa dört dolara da alabilir tabii." Will neşesizce güldü. "Kadın ve çocuk yok. Artık yok en azından ama ara sıra birkaç tane görebilirsin. Bir keresinde dökün tülerin arasında kıvrılmış yatan bir yumurcak görmüştüm ama onu yetimhaneye yolladım. İçimizdekilerden bazılarının karakterine bakılırsa, bizim aramızda iki haftadan uzun süre dayanamazdı."

Yolları, bir zamanlar boş olduğu belli olan arazi parçasının merkezine çıktı. Şimdiyse Hooverville'in en büyük yapısı burada yükseliyordu.

"İşte kilise burada," dedi Will. Daha özenli işçilik ve daha iyi malzeme ile yapılmış olduğu belliydi. Ön cepheden geniş basamaklı döner tırabzanlar yukarı çıkıyordu. Sığ bir tepede, dekoratif bir pencere kafesinin üzerinde ışıltılı, burgulu bir haç çakılıydı. "Çoğu günler Tanrı'nın burada oyalanmaya bile tenezzül etmediğini hissediyorum ama yeni başkan kendisini Tanrı'nın armağanı sayıyor."

Yanlarında adamlar tartışıyordu. Tartışma daha bir hararetlenince Will elini kaldırdı. "Bir dakika burada bekle."

Tartışmanın ortasına doğru uzun adımlarla yürüdü, şimdi adamların yumruklarını konuşturmaya başladığı belliydi. Henry onu takip etti, neler döndüğünü öğrenir öğrenmez kilisenin arka kapısından sıvışmaya niyetliydi. Kulübelerden birinin pürüzlü duvarının kenarından başını uzatınca Will'in iki kırmızı suratlı adamı ayırdığını gördü. Havada keskin bir alkol kokusu vardı. Arka fonda borular ve fıçılardan oluşan garip bir düzenek vardı. Bir damıtıcı.

Henry kilisenin arka tarafına doğru gitti ve gördüğü şeyin kısa bir tanımını not defterine yazdı. Eğer buradaki adamların vergi vermediğini kanıtlarsa, ki bu konuda şüphe yoktu, Ethan hikâyesine kavuşurdu. Ama Henry içinden tam aksini diledi.

Will döndü ve Henry'nin acıyan bakışlarıyla karşılaştı. "Gün-

de bir düzine galon ciddi miktarda ekmek ve eti karşılıyor. Bu çorba mutfakları var ya? Sadece akşam yemeği veriyor ve çok da değil. Bu olmadan adamlar açlık çeker." Duraksadı. "Keşke daha azını içip daha çoğunu satsalar. Ancak burada olup da nefsini köreltmek istemeyecek adam yoktur. Biz bir şans istiyoruz, sadaka değil. Hikâyenin bu kısmını kendine saklayacaksın, değil mi?"

Henry bunu dikkatle değerlendirdi ve Domino'da tüketilen alkolü, hatta Ethanların evindeki bardak bardak şarapları ve viskileri düşündü. Farklı olan neydi? Vergisinin ödenip ödenmemesi mi?

Fikrini belirtmeden önce, Ethan ve James döndü.

"Misafirimize kiliseyi gösterdiğine memnun oldum," dedi James. "Zaman zaman Hooverville'de ruhani anlar yaşıyoruz." Ethan'a dönüp elini uzattı. "Haftaya seni göreceğim yani?"

Henry, Ethan'ın reddetmesini bekledi. İstedikleri tüm bilgiyi toplamışlardı ve Ethan böyle bir yere mecbur olmadıkça asla gelmezdi. Ama bunun yerine not defterini cebine koydu ve "Haftaya görüşmek üzere," dedi. Sesi soğukkanlıydı ama Henry hiç de öyle olmadığını anlamıştı.

Arabanın içinde, Henry ne gördüğünü anlatmaya başlamadan önce Ethan konuştu. "İçki hakkında yazmıyoruz. James bunun hakkında konuştu. Başka bir şeyle ilgileniyorum. Açıklaması güç. Ve bana bir iyilik yap," dedi Henry'ye yandan bir bakış atarak. "Babama söyleme."

Henry, Ethan'a baktı, gözlerindeki bakışın ne anlama geldiğini merak ediyordu. Daha önce onu böyle görmemişti. Ama öyle rahatlamıştı ki sormadı bile.

"Tek kelime etmem."

Bölüm 14

5 Mayıs 1937

Henry ve Ethan hüsranla biten bir beyzbol maçından eve dönmüşlerdi ki Annabel'in giriş kapısındaki sütunlardan birinin önünde yüzükoyun yatar vaziyette hıçkırarak ağladığını gördüler. Bu hâlde bir başkası olsaydı Henry aileden birinin ölüm haberinin geldiğinden endişe duyardı. Ama ağlayan Annabel'se küçük parmağını bir yere çarpmış da olabilirdi.

"Bu kez ne oldu, Bell?" dedi Ethan.

"Annem, olan bu." Yuvarlanıp sırt üstü döndü ve hıçkırıklar arasında bir kolunu alnına doğru götürdü.

"Bunu yüksek sesle söyleme," dedi Ethan kahkaha atarken.

"Bana gülme."

"Ethan haklı." Henry kahkahasını öksürükle perdeledi. "Seni brüksellahanası yemeye zorlayabilir. Ya da daha kötüsüne."

"Bana nasıl bisiklete binileceğini öğretmiyor," dedi Annabel. "Hanımefendilerin bunu yapmayacağını söylüyor."

"Çünkü nasıl binileceğini bilmiyor," dedi Ethan. "Bu hafta sonu ben sana öğretirim."

"*Şimdi* öğrenmem gerek," dedi Annabel. Oturdu ve elbisesindeki kumları silkeledi.

"Üzgünüm, ufaklık," dedi Ethan. "Yarın okul var. Ve oyundan geliyoruz."

"Ben sana öğretirim, Bell," dedi Henry.

"Gerçekten mi?" diye sordu Annabel. Ayağa kalkıp burnunu sildi ve kendini Henry'nin kollarına attı. Henry onu yakalayıp dengesini bulmak için bir adım geriledi ama Annabel tüy kadar hafifti.

Ethan omuz silkti. "Onu şımartıyorsun. Umurumda değil elbette."

"Yüzünü sil," dedi Henry mendilini uzatırken. "Ethan'ın eski bisikletini alıp parka gidelim." Kafasını kalkülüsle bozmadan önce küçük bir macera yaşamaya istekliydi.

Vardıklarında Henry bisikleti yere indirdi ve patikaya doğru yürümeye başladılar. Henry, Annabel'e pedalları nasıl çevireceğini ve daireler çizerken nasıl dengesini sağlayacağını öğretti. Sınır taşları ona Charles Lindbergh'ü gördüğü günü hatırlatmıştı. O sıralar Annabel'le aynı yaşlarda olmalıydı. Garipti. O an üzerine yıllardır düşünmemişti.

"Ben aptal değilim," dedi Annabel. "Bisikletlerin nasıl çalıştığını biliyorum. Seni ve Ethan'ı binlerce kez izledim. Sadece itiklemene ihtiyacım var."

"Tamam o zaman," dedi Henry. Annabel'in seleye oturmasına yardım etti. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Tamamdır," dedi. "Üçe kadar sayıyorum."

"Beni bırakma."

"Bisikletin nasıl sürüleceğini bildiğini sanıyordum."

"Biliyorum," dedi. "Sadece beni kaybetmeni istemiyorum."

"Bir," dedi Henry.

"Ve hızlı itekleme."

"İki."

"Ve beni bırakma," dedi Annabel.

"Üç!" Henry bisikletle beraber koşmaya başladı, seleyi sıkıca tutuyordu. "Pedallara basman gerek, Annabel," dedi. Kafasında Annabel'in gölete düştüğünü ya da lalelerin içine yuvarlandığını görüyordu.

"Basıyorum."

"Sadece ayaklarını oynatıyorsun," dedi. "Görebiliyorum. Kaslarını kullan."

"Şimdi oldu mu?"

"Harika," dedi daha hızlı koşmaya başladı.

"Bence doğuştan yetenekliyim," dedi Annabel.

"Kesinlikle öylesin. Sürmeye devam et." Onu bir göletten diğerine kadar götürüp kaldırım boyunca devam etmeyi planlıyordu.

Annabel pedallara basarken bir serçe öttü. Henry yukarı baktığında yeşil manto, beyaz eldiven ve siyah şapka giymiş genç bir kadının onlara baktığını fark etti. Bu Flora'ydı, patikadan aşağı doğru yürüyordu. Elbette oydu. Bu ânın gelmesini ne kadar da istemiş olduğunu fark etti. Gözlerini her kapattığında onu görüyor, bir noktada gerçek dünyada da onu göreceğini umut ediyordu. Ethan'dan ve kulüpten uzakta, aynı gökyüzünün altında iki insan gibi.

"Annabel, hadi durmaya çalışalım," dedi ne kadar gergin olduğunu belli etmemeye çalışarak.

"İstemiyorum."

"Annabel," diye uyardı. "Bitirmemiz gerek." Selesini nazikçe çekse de Annabel pedallara daha sert bastı ve ondan kurtuldu. Henry ardından hemen koştursa da Flora'nın tam önünde dramatik bir biçimde çarpmasını engelleyemedi.

Annebel ânında ağlamaya başladı. "Henry. Beni bıraktın. Beni bıraktın."

Henry yanında diz çöktü ve ellerini omzuna koydu. Flora'ya baktığında parktaki o ânı hatırladı. Neredeyse bir kıza çarpmak üzereydi. Zihnindeki kızın yüzü Flora'yla örtüşüyordu. İsimleri bile aynıydı. Tesadüfün bu kadarı da imkânsız görünüyordu. O da hatırlamış mıydı? O kız, o muydu? Sormaya cesaret edemedi. Ayrıca şu anda önemli olan Annabel'in fazlasıyla abartılı ağlama kriziydi. Bir radyo sanatçısı olarak şöhret elde edebilirdi. Bu an gittikçe daha da felakete dönüşüyordu.

"Üzgünüm," dedi Annabel'in gözyaşlarını silerken.

"Kızın iyi bir sesi var." Flora sahnedekinden bile daha iyi görünüyordu. Annabel'le konuşmak için diz çöktüğünde daha az ciddi görünüyordu. "Bildiğin hiç şarkı var mı?"

"Bir sürü," dedi Annabel hıçkırarak.

"Mesela? Birini söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedi Annabel. "Hanımefendiler toplum içinde şarkı söylemezler. Annem öyle söyledi."

Flora kahkaha attı. "Bazıları söyler. Bundan eminim."

"Henry bazen söylüyor," dedi Annebel. "Çünkü bir hanımefendi değil."

Flora yeniden kahkaha attı. "Yüzündeki ıslaklığı temizlemen gerek sanırım." Çantasını açtı ve içinden isminin işlendiği bir mendil çıkardı.

"Flora," diye okudu Annabel. "Henry uykusunda ismi Flora olan biriyle konuşuyor, kuzen Helen Cehennemdengelen'le evlenmesi gerekse bile."

"Annabel!" dedi Henry. "Bu doğru değil!" Henry yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu.

"Evet, öyle," dedi Annabel. "Geçen gece seni duydum. Su içmek için kalkmıştım. Ayrıca annem ikinizin harika bir çift olacağınızı söylüyordu. Ona *Cehennemdengelen* dememe de izin yok."

"Henry'nin öyle bir şey yapmadığına eminim," dedi Flora. Başka bir yerde olmayı yeğlediği belliydi.

Henry ayağa kalktı ve üzerindeki tozları silkeledi. Bu iş iyiye doğru gitmiyordu ve hızlıca oradan uzaklaşması gerekiyordu. Belki bir yerlerden bir tek boynuzlu at gelir ve onu kurtarırdı. "Seni yeniden gördüğüme sevindim. Yani çarpma kısmını saymazsak. Sadece seni gördüğüm kısma sevindim. Umarım makaleyi beğenmişsindir."

"Sen bir hizmetçi misin?" diye sordu Annabel.

"Annabel!" Henry görünmez olmayı ya da zamanda yolculuk yapmayı, en azından büyükçe bir kutunun içinde saklanmayı diliyordu.

"Ben bir hizmetçi değilim," dedi Flora. "Tamirci ve pilotum Ve evet, makaleyi sevdim. Ethan birçok noktayı doğru yakalamış."

"Ama bizim hizmetçimiz gibi *görünüyorsun*."

"Flora aynı zamanda bir şarkıcı," diye atıldı Henry, hangi noktalarda batırdığını merak ediyordu ama utansa da suçu Ethan'a atabildiği için memnundu. "İyi bir şarkıcı hem de. Ve annen hanımefendilerin sahnede şarkı söylemesi konusunda yanılıyor tıpkı kızların bisiklete binmesi konusunda olduğu gibi." Flora'nın sesine olan hayranlığını bu şekilde dile getireceğini hayal etmemişti. Ah, Tanrı aşkına.

"Sen ve hizmetçimiz siyahisiniz," dedi Annabel. "Ve annem siyahi insanların en iyi hizmetçiler olduğunu söylüyor. Bazen bizim hizmetçimiz de şarkı söyler. Ama sadece kilise korosu şarkıları biliyor."

"Bak sen!" dedi Flora. "Ne ilginç bir hikâye." En az Henry kadar bu konuşmanın bitmesini istermiş gibi görünüyordu. Henry, Annabel'in onları incitecek başka bir şey söyleyemeyecek kadar yorgun düşmüş olmasını umut etti.

Neredeyse ama tamamen değil.

"Bunu saklayabilir miyim?" Annabel mendili elinde tutuyordu.

Flora'nın yüzü yumuşadı. "Evet, onu alabilirsin."

"Henry ile paylaşacağım. Söz veriyorum."

Flora kahkaha attı. "Eminim bundan memnuniyet duyacaktır." Şapkasını düzeltti, eldivenlerini çekiştirdi ve gözlerindeki garip bakışa rağmen rahat bir gülümseme takındı. "Şimdi gitmem gerek. Seni yeniden görmek güzeldi."

Yakınlardaki mezarlığın köşesini dönmüştü ki Henry arkasından bağırdı.

"Flora! Bu..." Ne söylemek istemişti? Seni görmek de güzeldi mi? Bunu çoktan söylemişti zaten ve hata etmişti. Saçlarını elleriyle alnından geriye doğru itti. "Ya-yakında görüşürüz. Umarım."

Flora omzundan geriye baktı ve ona el salladı. Henry başka şeyler de söylemek isterdi, daha belirgin bir şeyler. Hatta belki daha nazik, çiğnenmiş gururunu kurtarabilecek bir şeyler. Ama doğru sözcükleri bulamamıştı. Aralarında sadece birkaç metre vardı ama mahcubiyetin onları kilometrelerce ayırdığını hissediyordu.

Kız köşeyi döndü ve kendi yoluna gitti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 15

Domino'nun zemininden sahneye doğru uzanan beyaz merdiven değerli görünüyordu. Kullanılan mermer, bir kilise ya da mezarlıkta melek figürü için kullanılacak türdendi, yağmur ve şimşeklere dayanabilecek türden. Tepedeki malzeme ise tam tersiydi. Suntadan, parlak beyaza boyanmış, avizelerin ışığını yansıtacak türdeydi ve orkestranın müziğiyle sallanan hafif ve ince bir malzemesi vardı. Flora her zaman adımına dikkat ederdi yoksa zemin göçebilirdi. Hayatta birçok şey göründüğü gibi değildi. Bu nedenle Flora hiçbir şeye güvenmezdi.

Ama basamaklardan aşağıya inerken kendine güveniyordu. Seyircilerinin farkındaydı, Grady'nin kontrbasından gelen melodideki vurgunun onu desteklediğinin farkındaydı. Bu, emniyette olma hissiydi. Bu, ona yeterdi. Önce bir elini mikrofona koydu, ardından diğerini, sanki bir yüzü avuçlarında tutar gibiydi. Grady'nin yüzünü değil elbette.

Ağzını açtı ve notalar dökülmeye başladı. Haftalar sonra Henry'nin ilk kez orada olmadığının farkında varmıştı, belki de parktaki karşılaşmaları yüzündendi. Ne felaketti ama, sanki aralarındaki büyü bozulmuştu. Oğlanın yokluğu onda tahmin edebileceğinden daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı ve bu şarkısına yansıyordu. Ama umurunda değildi. Hayal kırıklığı ve özlem arasında ince bir çizgi vardı.

Gözlerini kapattı ve şarkının tekniğine odaklandı. Seyircileri zihninin dışında bırakmak işe yarıyordu ve parçayı bitirdiğinde

yine kendisi gibi hissetmeye başlamıştı. Gözlerini açtığında Henry yine orada, her zamanki masasındaydı. Sürpriz onu öylesine şaşırtmıştı ki bir sonraki şarkının girişini yarım vuruş kaçırdı ve yetişmek için hızlanmak zorunda kaldı. Grup onun bu hatasını perdelemeyi başarmıştı ama Grady kafasını sallayıp kıza acıyan gözlerle baktı.

Hassasiyeti öfkeye dönüşünce duygularının şarkının rengine yansıdığını fark etti. Performansının kontrolünü kaybedeceğinden korktu. Bu korku onu daha da hüsrana uğratmıştı ki, seyircilerin üzerindeki etkisini fark etti. İnsanlar ileriye doğru eğilmişlerdi. Kokteyl bardaklarını masalarına bırakmışlardı. Bazıları çatallarını ağızlarına götürürken duraksamıştı. Flora cesaretini topladı, notalara odaklandı ve kalbini ortaya koydu. Duygularının yıkıma uğradığı nokta kalbindeki en kuytu köşelerden taşıp odayı doldurdu. Grup onun duygularına cevap verdi, özellikle Grady öfkesini seslere dönüştürdü.

Bir düşünce zihninde belirene kadar Henry'ye bakmaktan kaçınmıştı: Bu şekilde oğlana –ve aralarındaki şey her neyse ona– güç veriyordu. İlk kez uçtuğunda hissettiği korkuyu hatırladı, yeryüzüyle kopan bağdan ve onun temsil ettiği tehlikeden korkmuştu. Kaptan Girard o hissi ehlileştirebileceğini, kontrolün aslında onda olduğunu öğretmişti. Uçak, o ne derse onu yapardı. İncinmeyecekti. Bu kadar basitti işte.

Yüzünü Henry'ye döndü ve ona doğru söylemeye başladı. Keşke ilk anda onu fark etmeseydi ama zararın neresinden dönse kârdı. Damarlarında dolaşan kan, kullanması gereken bir yakıt gibiydi. Kanındaki alev ona yardım edecekti.

Şarkısını bitirdiği anda sırtına ter basmıştı. Son nota dudaklarından döküldü, başının üzerinde yükseldi ve ardından düştü, odanın zemininde yankılandı ve yumuşadı. Kalabalık coşmuştu. Kalbi hafifledi. Başarmıştı. Güvendeydi. Bakışlarını Henry'den çekti ve arka tarafa geçip gözden kaybolurken gülümsedi. Grady'nin incinmiş ve şaşkın bakışlarını görmezden geldi.

Henry'le yüzleşmiş ve kontrolü elinde tutmayı başarmıştı. Ne olmuşsa olmuştu ama bundan sağ çıkacaktı.

Bölüm 16

6 Mayıs 1937, Perşembe

Oyun, Aşk'ı Seattle sokaklarında James Booth kılığında dolaşırken yakaladı. Çukurlaşmış gözleriyle ellerinde kartondan levhalar tutup iş için yalvaran adamların yanından geçiyordu. Günler geçmişti. Bir hafta sonra nisan, mayısa dönmüş olacaktı. Günler uzamış, toprak yumuşamış, sıcakla beraber Ölüm'ün ziyaretini de beraberinde getirmişti. Aşk, Hooverville'de bir gecekonduda tavandaki çatlaklardan gökyüzüne bakarken aniden belirivermişti.

"Durduğun yere bakarak ne çeşit bir aşk yaratmayı beklediğini anlamak zor." Ters çevrilmiş bir şeftali kasasının üzerine oturdu, yerdeki mumdan yansıyan ışık yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu. Gölgeler, sesindeki kibire rağmen yüzündeki ifadeyi ketumlaştırıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, galibiyetimi çok kolaylaştırıyorsun."

"Şaşırmış olmalısın." Aşk bir şişe şarap ve iki bardak çıkardı. Fransa'ya kısa bir ziyaretinden getirdiği iyi bir şaraptı.

"Kırmızı?" dedi Ölüm.

"Hiçbir konuda batıl inançlı olmamaya karar verdim. Sana o avantajı vermeyeceğim."

Kadın bardağından bir yudum aldı. Aşk, kadehini dudaklarına götürdü ama içmedi. "İspanya'da yaptığın şey." Sesi çatlamıştı.

"Dur." Kadın elini kaldırdı. "Ne yaşadığımı bilmiyorsun."

"Bazen..." Adam duraksadı. Sözleri dudaklarından dökülmeden önce ağırlığını tarttı. "Bazen bir kalbin olmadığını hissediyorum."

"Kalbim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Neden buradasın?"

Ölüm, şarabını yudumladı. Her zamanki gibi düşüncelerini saklıyordu. Aşk onun yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı ama başaramadı.

"Sana çok geç olmadığını söylemek için," dedi Ölüm.

"Ne için çok geç? İspanya'dakiler için artık çok geç değil mi?"

"O kızı şimdi almama izin ver," dedi Ölüm. "Ve senin oyuncunu bırakayım."

"Oyun'u bitirelim mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?" Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ve hiç bu kadar kötü görünmemişti. Bir an ona sormak istedi, neyin onu kovaladığını, onun için ne yapabileceğini. Ama kendisini aptal yerine koymak istemedi. Ölüm endişeliydi çünkü bu kez Aşk'ın kazanma ihtimali vardı.

Aşk bir kahkaha attı ve şarabını bitirdi. Ölüm kendisini bir kediye dönüştürdü ve gecenin içinde kayboldu. Mumun alevi yavaş yavaş tükendi. Aşk, bardağını yeniden doldurdu ve içerken karanlığın etrafını sarmasına izin verdi. Ölüm'e öyle gülerek hata etmişti. Daha dikkatli olmalıydı.

Bölüm 17

Kimseye öyle gülmemek gerekirdi, hele de Ölüm'ün yüzüne karşı, asla. Bu kez İspanya'daki kadar ileri gitmedi ama Doğu Yakası'nda iki küçük işi vardı. Eğer Aşk Oyun'u bitirmeye yanaşmazsa, Ölüm Oyun'u onun için daha kötü hâle getirebilirdi. Hem de çok kötü.

İlk durağı Lakehurst, New Jersey'ydi. Deniz uçağı pistinin köşesinde durup gökyüzünü izlemişti. Siyah elbisesi ve kırmızı, çan şeklindeki şapkasıyla temiz ve modern görünüyordu, her ne kadar bir kıyametin külleriyle doluymuş gibi hissetse de.

Öğleden sonrası fırtınalıydı. Hava elektrik yüklüydü, toz ve ozon kokuyordu. Bulutlar toplandı, insanlar da aynısını yaptı. Akşam yedide gümüşi bir uçak görüş açısına girdi, ardında siyah bir duman bulutu vardı. Hava aracı kör bir balinaya benziyordu ve şimdiye kadar uçan en büyük şeydi. İnsanlık karayı ve denizi çoktan fethetmişti. *Hindenburg* ile birlikte gökyüzüne de hükmetmeye başlamışlardı.

Ölüm, şapkasını düzeltti ve bir gülümseme dudaklarını gerdi. Yer görevlileri uçağa doğru el salladı ve kaptan batmakta olan güneşe doğru keskin bir dönüş yaptı. Kaptanın duyguları, tıpkı zeplinin gölgesi gibi kadının üzerinde toplanıyordu. Adam gergindi. Ölüm, şimdi dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsüyordu.

Dört dakika sonra kaptan yeniden yaklaştı. Ölüm, eldivenlerini çantasına koydu. Elini hareket ettirip parmaklarını oynattı

ve rüzgâr döndü. Yanındaki insanların hiçbiri ellerinin titrediğini ya da şapkasının altında beliren ter damlasını fark etmemişti.

Kaptan rüzgârla savaşıyor, hava aracını kararmakta olan gün ışığından uzağa yönlendirmeye çalışıyordu. Ölüm ellerini ileri doğru uzattı, avuçları yukarı doğru bakıyordu. Hava aracı ciddi miktarda suyu boşalttı, ilk üç yüz litre, ardından bir üç yüz litre daha ve sonunda altı yüz litreden fazla, canavarını doğrultmaya çalışmıştı. Sıvı aşağı boşaldı, sanki gökyüzü yarılmış gibiydi. Sis omuzlarına, ellerine ve yüzlerine çöktüğünde ve onları ter ve kirle yıkadığında kimse ağzını açmadı.

Bir an strateji işe yaramış gibiydi. Hava aracı sabit durdu, gün ışığının son huzmelerinin önünde bir resim gibiydi. İki demir çubuk yere düştü, neredeyse yüz metre kadar yuvarlandı. İşçiler demir çubukları vince bağladılar ki *Hindenburg* yere inebilsin.

İlk çubuk sabitlendi. Hava aracı üzerinden sıçradı ve işçiler ikinci çubuğa koştular. Rüzgâr hızlandı, gökyüzündeki bulutlar daha koyu bir renge büründü. Ardından büyük hava aracının üstündeki kumaş, kimyasal sıvıyı emmiş olan parça, zeplinin alüminyum çerçevesinin üzerinde gerildi. Hareket öyle belli belirsizdi ki kolayca bir ışık oyunu sanılabilirdi. Bu, kesinlikle bir ışık oyunu değildi. Karmaşa içindeki otuz saniyenin ardından hava aracı bir anda alevler içinde kaldı ve tüm kumaşı yakıp metal iskeleti kırmızı bir alev yığınına dönüştürdü. Yere düşen yaralı zeplin acı içinde kıvranıyor gibi görünüyordu. Her yerden çığlıklar yükseliyordu. Ölüm, açgözlü alevleri izledi. Bu, Aşk için aşırı duygusal bir an olurdu şüphesiz.

Ölüm, yükselen ruhları sanki bir çiçek buketi yapar gibi topladı, alevler sakinleşip yüzünü ısıtırken ruhların insani anılarını zihnini dekore etti. Açlıkla, alevler ve dumanın arasında kaptanın ruhunu aradı. Onun hayat özü muhakkak kadının aradığı rahatlık ve gücü verecek kadar kuvvetli olacaktı.

Bütün katliam boyunca yürüdü, çoktan ölmüş olmasından endişe duyuyordu. Tam hayal kırıklığı içinde dönecekti ki arkasında bir şeylerin olduğu hissine kapıldı. Durdu ve hâlâ sıcak

olan küllerle kaplı omzunun üzerinden baktı. İşte oradaydı, yüzünün yanmış derisi hâlâ duman ve et kokuyordu. Zepline geri dönmeye çalışıyordu, birkaç umutsuz ruhu kurtarabileceğini sanıyordu.

Yüzünü doğrudan öpmenin muhteşem bir tadı olacaktı, sıcaklığı ve dumanı dudaklarında hissedebilirdi, tüm kalp kırıklığını içine çekebilirdi. Tam uzanıyordu ki yardımcı pilot ileri atıldı ve kaptanı enkazdan çekti. Kaptan sendeledi ve zemine düştü. Yaşıyordu! Hem içi hem dışı yaralanmış olmalıydı. Ama yaşıyorsa onu bırakacaktı.

Kaptanı daha sonra zaten yakalayabilirdi. Öyle yapmayı tercih etti, hatta hayatta kalmanın acısıyla beklediğinde daha enfes olurdu.

Aynı zamanda yakalaması gereken bir tren vardı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 18

8 Mayıs 1937, Cumartesi

Büyükannesi sabah gazetesini aldığında, Flora kahvaltıyı hazırlıyordu.

"Merhametli Tanrım," dedi büyükanne. "Bunu gördün mü?"

Flora başlığa göz attı. HINDENBURG YANDI: 35 ÖLÜ

"Bakabilir miyim?" Sosisler tavada cızırdarken Nana'nın omzunun üzerinden iki gün önceki kazayı okudu. Kimse neden olduğunu anlayamamıştı, ama bazıları mutlu bir biçimde bunun, Tanrı'nın insanoğlunun gökyüzüne olan hırsını cezalandırması şeklinde yorumluyordu. Flora bundan şüphe duyuyordu. Bazen, kötü şeyler nedensizce oluverirdi. Örneğin, ailesinin ölümü gibi.

Zeplinin alev aldıktan sonra çekilen fotoğrafını görmek midesini alt üst etmişti. Flora, insanların havada, patlayan gazın alevlerinin içerisinde kaldıkları anda hissettiği dehşeti hayal etti.

"Senin havadayken böyle bir şey yaşamandan korkuyorum." Nana, Flora'nın uzattığı tabağı aldı. Cumartesi sabahıydı ve Flora hafta sonları hep yaptığı gibi hâlâ ev kıyafetleri içindeydi. Kahvaltılarıda hep tarçınlı Fransız tostu ve kızarmış sosis oluyordu.

"Zeplin uçurmuyorum," dedi Flora. Sosisini dilimleyip ağzına attı. "Uçaklara sadığım."

"Ağzında bir şey varken konuşma," dedi Nana. "Uçaklar, balonlar. Hepsi aynı kapıya çıkıyor. Tanrı'nın gökyüzünü fethetmeye kalkışıyorlar."

Flora lokmasını yuttu. "Eğer Tanrı gökyüzü hakkında dediğin gibi düşünseydi, kuşlar havada uçmazdı."

"Kuşları gökyüzüne koyan Tanrı," dedi Nana. "Âdemoğullarını oraya koymadı, kızlarını da. Ya bu makale doğruysa? Ya Tanrı yaptıklarınızdan hoşlanmıyorsa?"

"Eğer Tanrı uçmamı istemeseydi," dedi Flora kahvesine uzanırken, "neden kalbime uçma sevgisini koydu ki?" Kahvesinden bir yudum aldı ve boğazında enfes bir his duydu, yumuşak ve aynı zamanda canlandırıcı bir his. Nana'nın sonunda kahve içmesine izin verdiği için mutluydu. "Bir uçakta ölmeyeceğim, Nana. Söz veriyorum."

Nana kendini masadan geriye doğru çekti, göz ardı edildiğini düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi burnunu yukarı kaldırdı. "Bu tür sözleri kızlar veremezler, Flora. Tevazunu hep kalbinde taşı yoksa endişe beni yiyip bitirecek."

"Üzgünüm, Nana," dedi Flora. Elini uzattı ve büyükannesinin elini alıp iki kere sıktı. *Seni seviyorum.* Flora dört kez sıkarak yanıt verdi. *Ben daha çok seviyorum.* "Tabakları ben yıkarım, Nana. Sen ayaklarını uzatıp dinlen."

Flora endişeleniyordu çünkü büyükannesi her geçen gün yaşlanıyordu. Yorgun bileklerini ovuşturup duruyordu. Asla şikâyet etmese de Flora canının ne kadar yandığını görebiliyordu.

"Sonra beraber yıkarız," dedi Nana. "İki kişi çabucak bitirir."

"Otur Nana, lütfen," dedi Flora. "Sen dinlenmezsen, ağız tadıyla yiyemem."

"Sadece bir dakika." Nana dolabı açtı ve ŞEKER yazan kavanozu çıkardı. Elini içine sokup bir deste para çıkardı, bazıları öyle yıpranmıştı ki uzun zamandır bekledikleri belliydi.

"Gerçekten de uçmak istiyor musun?" dedi.

"Her şeyden çok."

"Tamam o zaman. Sana yardım etmeme izin ver. Bunun yet-

meyeceğini biliyorum ama bir kızın rüyalarının peşinden gitmesi gerektiğine inanıyorum."

Flora çekindi. "Hayır, hayır. Bu senin paran, Nana. Buna ihtiyacın olacak."

Nana oturdu ve Flora ciğerlerindeki hırıltıyı duydu. "Bu, senin hayallerin için. Bunun için yaşıyorum." Parayı masaya koydu. "Tek söyleyebileceğim bu kadar."

Öyle bir baktı ki Flora itiraz edemedi. Teslim olmuştu. Nana iyi hissetsin diye parayı kabul etti ama asla kullanmayacaktı. Nana bakmazken daha sonra kavanoza geri koyardı. Uçmayı ne kadar isterse istesin, büyükannesinden tek kuruş almayacaktı. Alamazdı. O para yeterli de olmazdı zaten. Flora ve uçma hayali arasında o kadar çok engel vardı ki. Öncelikle Bendix'e katılmak için gerekli parayı bulmalıydı. Ardından uçağını ödünç almak için Kaptan Girard'ı ikna etmeliydi. Ondan sonra yarışı kazanmalıydı ve kazansa bile kendi uçağını almak ve yakıt ve navigasyon için gerekli parayı bulmak zorundaydı. O kadar çok şey vardı ki Flora saçlarını yolmak istiyordu. Kahvaltısından birkaç lokma daha aldı ama midesi kabul etmedi. Ardından Nana'yı tabaklardan olabildiğince uzağa, küçük salonda rahat bir koltukta dinlenmeye götürdü.

"Bana yorganımı getir, kuzum. Bitirmek üzereyim," dedi Nana.

Büyükannesi bir şarkı mırıldanarak dikiş dikerken Flora mutfağı temizledi. Temizlik yaptığı esnada yıllardır hatırlamadığı bir anı zihnine doldu: Charles Lindbergh'ün şehre geldiği gün. Oğlan neredeyse bisikletiyle ona çarpacaktı. Tavayı ovalarken o oğlana daha sonra ne olduğunu merak etti. Hiç gerek olmadığı hâlde onunla eve kadar yürümesi ve Nana'nın zencefilli ekmeğinden yemesi çok tatlıydı. Ve Bay Lindbergh'ün elini sıkmanın nasıl bir his olduğunu öyle hevesli anlatmıştı ki neredeyse Flora bizzat yaşamış kadar olmuştu.

Düşüncelerinde oğlan hâlâ küçük bir çocuk olsa da artık büyümüş olmalıydı. Nasıl görüneceğini hayal etti ve gözlerinin

önünde Henry'nin yüzü canlandı. Şüphesiz her gece onu dinlemek için kulübe geldiğinden, Henry'nin yüzü aklına geliyordu. Düşüncelerinin geldiği noktadan rahatsız olmuş bir hâlde başka bir şeye odaklanmaya çalıştı: yapılacak ev işlerine, bu akşama dek yapması gereken yüzlerce şeye.

Banyo yaptı, giyindi ve dışarı çıkmadan önce, son kez havadaki alev topuna dönüşen zeplinin fotoğrafına baktı ve olayı zihninden tamamen uzaklaştırdı. Bir trajediydi ama ülkenin öbür ucundaydı. Böyle bir facianın onun için bir anlamı olmamalıydı. Endişelenerek enerjisini harcamak için hiçbir nedeni yoktu.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 19

6 Mayıs 1937, Perşembe

Bir elma. Bir solucan tarafından delinmiş bir elma. Ethan'ın kuzeni Helen Strong'un kendi hakkındaki fikri buydu. Onun hakkında bir şeyler yanlıştı, derinlerde bir şeyler. Nasıl başka herkes böyle temiz ve saf büyüyüvermişti ki? Kız bunu merak ediyordu. *Ne cüretle?* Yaşadığı şaşkınlıkla etrafındaki herkese saldırıyordu. Böyle olmak istemiyordu ama başka türlü nasıl davranacağını da bilmiyordu.

Ve sinir bozucu birkaç hafta geçirmişti. Helen, sosyeteye tanıtım balosundaki felaketten dolayı pişman değildi. Jervis Bick pantolonunun mağlum bir bölgesine yediği tekmeyi hak ediyordu. Özellikle de Myra Tompkins'i dolapta öptüğünü gördükten sonra onunla kimsenin evlenmeyeceğini söylediği için. Öpücük daha yeni başlamıştı oysa. (Myra gördüğü en tatlı ağıza sahipti, taze kirazlar gibiydi.)

Helen başta zaten kimseyle evlenmek istememişti ama nasıl olurda o çocuk böyle bir şey söyleyebilirdi? Alelacele batıya postalanıp şimdi o iğrenç Ethan'a bir parça çikolata gibi ikram edilmesi de o çocuğun suçuydu. Körkütük sarhoş olup treni kaçırmaya çalışmıştı. Merkez İstasyondaki Biltmore Otel'in altındaki Öpücük Odası'nda son ana kadar bekleyip olacakları görmek istemişti.

"Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdim," diye mırıldandı. Yukarı doğru baktı. Puantiyeli seyahat kıyafetine kadar tıpatıp ona benzeyen biri, onu görmekten oldukça memnun bir biçimde bakıyordu. Helen cep şişesindeki içkisinden bir yudum aldı. Gözlerini açıp kapattı ve gördüğü şeyin kaybolmasını sağlamaya çalıştı.

İkizi, küçük, güzel bir halüsinasyon gibi dağılmamıştı. Onun yerine tam Helen'in yanına oturmuş, eldivenlerini çıkarmış ve Helen'in elini tutmuştu. Helen'in içinden bir şeyler akıyordu. Ağır, garip ve kurtulduğuna memnun olduğu bir şeyler.

"Beni takip et," dedi Diğer Helen.

Helen zevkle takip etti. Az önce her ne olduysa, kendini iyi hissettiriyordu. Daha önce ne ile canını sıkmıştı? Hatırlayamıyordu. Merkez İstasyon'un yüksek turkuaz tavanının ve garip, tepetaklak dekorunun altından yürüdüler. Yalnız bir helyum balonu yıldızlara yükseliyordu. İki kadın tren raylarına doğru yürüdü ve yaklaşan trenin gümbürtüsü zeminde hissedilir oldu. Aniden esen soğuk bir rüzgâr başladı, saçlarını karıştırdı ve paltolarının yakalarını yukarı kaldırdı. Helen elini alnına koydu ve sendeledi. Diğer Helen bir kolunu Helen'in beline sardı.

"Bu..." dedi Helen. "Ben değil... ne?" Çok kafa karıştırıcıydı.

Rayın ucunda duruyorlardı. Gelmekte olan trenin tekerlerinin tiz sesi uzaktan duyuldu. Kadın yüzünü ona döndü. Bu şekilde kendi yüzünü başka birinde görmek garipti. Aynı zamanda harikaydı, sanki sonunda birisi onu anlamış gibiydi. Yansımasına dokunmak için elini uzattı. Avuç avuca ayağa kalktılar. Helen'in dizleri çözülmeye başlayınca bakışları kadının beyaz gözleriyle buluştu. Helen, diğer yarısının gözlerinde geçen hayatından sahnelerin yansımasını izlerken yaşamın vücudundan çekildiğini hissediyordu.

Ardından boş bir kafa karışıklığı ile platformun ortasında kalakaldı, kendisine çok benzeyen kadın çoktan trene binmişti.

Kız, şimdi adını bile hatırlamıyordu, burada ne yaptığını unutmuştu. Nereye gitmek üzere olduğunu da. Geleceğe dair

hiçbir planını, geçmişe dair hiçbir kederini hatırlamıyordu. Yüzünün neye benzediğini bile.

İnsanlar geldi ve onu demir parmaklıklı sessiz bir hastanenin beyaz bir odasına koydular. Böyle bir kıyafet giymiş olan bir kızın, onu arayan bir ailesi olması gerektiğini fısıldayıp duruyorlardı. Ama uzunca bir süre kimse kız için gelmedi. Çok geç olana dek.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 20

11 Mayıs 1937, Salı

Tren, beş gün sonra uğultular ve dumanlar içerisinde King Street İstasyonu'na vardığında Ölüm kendisini zor tutuyordu. Elbette Seattle'a göz açıp kapayıncaya kadar çabuk gelebilirdi ama *Hinderburg*'deki ruhların ağırlığı içerisinde ya da Helen'in hayatını tüketmiş olduğu gerçeğiyle Aşk'ın yüzüne bakmak istemiyordu. Trenle batıya seyahat etmiş ve bir insan gibi çay içip bayat sandviçler yemişti. Etten kılıfları içerisindeki ruhları izlemiş, onları çekici kılan hiçbir şey yokmuş gibi davranmış ve canı istediği zaman onlarla konuşmuştu.

Seattle'daki istasyonun Venedik'teki Campanile'den model alınmış olmasının iradesine hiç de yardımı dokunmuyordu. Tek yaptığı, Oyun'un başladığı yerde biteceğini hatırlatmaktı. Üstüne üstlük de istasyon Domino'dan yalnızca birkaç blok ötedeydi. Kısa süre içinde yaşamaya başlayacağı Thorne malikânesine ve uzun yıllar önce ziyaret ettiği küçük yeşil evin de oldukça yakınındaydı. Bütün bu unsurlar bir kum saatinden akar gibi toplanıyordu ve çok yakında zemin çöktüğünde hepsi son bir kez batacaktı.

Trenden indi, narin ayakkabısıyla zemine bastı. Henry ve Ethan oradaydı, onu evlerinde ağırlamak için hazır bekliyorlardı.

"Öpücük, öpücük," dedi Ölüm.

Ethan elini omzuna koydu ve yanağına sahte bir öpücük kondurdu.

"Beni gördüğüne çok mutlu olmamış gibisin, kuzen," dedi Helen.

Arkalarındaki devasa trenin bıraktığı buhar ellerini ve yüzlerini buğulamıştı.

"Seni görmek beni hep mutlu eder, Helen," dedi Ethan. "kaval kemiğine tekmeler, isim takmalar, gece yarısı örümcek şakaları. Sen bir lütufsun. Son ziyaretinden bu yana bu kadar uzun zaman geçmiş olduğuna inanamıyorum."

"O zamanlar çocuktuk," diye yanıtladı Ölüm. *Helen* ismi onun için oldukça anlamlıydı ve bin gemiyle yaptıklarını Aşk asla affetmemişti. Savaşın on yıldan fazla süreceğini ve bir yarı-tanrının canını alacağını nereden bilebilirdi ki? "Artık büyüdük."

"Ne kadar da çok bavulla gelmişsin," dedi Ethan. "Ne kadar uzun kalmayı planlıyorsun?"

"Ne kadar olursa," diye yanıtladı Ölüm. Ardından Henry'ye dönüp en çapkın gülümsemesini gönderdi. "Arkadaşın kim?"

Ölüm, Henry'ye aç bakışlar göndermekten mutluydu. Ethan gibi film yıldızı çekiciliğine sahip değildi. Ama onunla ilgili bir şeyler Ölüm'ün daha da çok hoşuna gitmişti, ön dişleri arasındaki boşluk ya da koyu renkli saçlarının tarağa itaat etmemesi gibi. Yanaklarındaki kemiğin kavisi ve çenesinin köşeli oluşundan hoşlanmıştı, derisinin altındaki kafatasının görünüşünü canlandırabiliyordu.

Zamanını cömertçe harcayarak çantasından sırmalı pudralığını aldı. Düğmesine basarak açtı ve aynada yüzünü farklı açılardan inceledi. Görüntüsünü beğenmişti. Burnunu pudraladı ve kırmızı rujunu sürdü. Ardından Henry'nin koluna girdi ve kendini hazırladı. Eve az kalmıştı.

Thorne ailesi zamanın modasına uyarak bir erkek hizmetçi edinmemişti, sadece bir kadın hizmetçileri ve aşçıları vardı. Bu nedenle Helen'in valizlerini üst kattaki odasına Henry ve Ethan taşıdı. Bitirdiklerinde Helen ve Bayan Thorne'u merdivenin alt

basamağında durdurlarken buldular. Bayan Thorne elinde bir sepet tutuyordu, içinde topladığı laleler vardı.

"Evet, bunlar harikulade," dedi Helen. "Çok taze ler. Kesildiklerinin farkında değiller sanki." Henry'ye usulca gülümsedi. "Ben üst kata çıkıp üzerimi değiştireyim."

"Ethan, hayatım," dedi Bayan Thorne. Elindeki sepeti ona doğru uzattı. "Ben ayarlamaları yaparken şunları tutmana ihtiyacım var. Helen tenis kıyafetlerini giymeye gidiyor. Oynamaktan hoşlandığını söyledi. Düşündüm ki Henry..."

Helen üst kata doğru çıkarken Ethan ellerini arkasında kavuşturup asker gibi durdu. Havası değişmişti. "Babam seninle çiçekleri düzenlediğimi görürse ne der biliyorsun."

"Ah," diye yanıtladı Bayan Thorne, cümlesini bitiremeyecek kadar sinirleri bozulmuştu.

"Ben yardım ederim," dedi Henry. Sepete uzandı. Bayan Thorne sıkıca sepetin sapına asıldı.

"Tenis oynamayı tercih ederim," dedi Ethan. "Helen'le olsa bile."

"Ethan," dedi annesi. "Çok kabasın."

"Yardım etmek hoşuma gider." Henry bir kez daha sepete uzanınca Bayan Thorne gönülsüzce bıraktı. Helen yeniden merdivenlerin başında göründü, beyaz eteği ve askısız bluzunu giymişti.

"Kim maç için hazır?" dedi. "Biraz temiz hava için ölüyorum." Doğrudan Henry'ye bakıyordu.

Henry omuz silkti ve sepeti kaldırdı. "Üzgünüm ama işim var."

"Bir kez daha düşündüm de, kendim yapabilirim," dedi Bayan Thorne. Camdan bir vazoya uzandı ve lalelere doğru bir bakış attı. "Onları konsola bırak, Henry."

"Ben oynarım," dedi Ethan. "Bana bir dakika ver."

"Sen de, Henry," dedi Bayan Thorne. "Israr ediyorum."

"Bunları bitirdikten sonra," dedi Henry. İşin doğrusu, Helen onu rahatsız ediyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna

karar verememişti. Ama onunla gereğinden fazla zaman geçirmemeye kararlıydı.

"Hiç merak ediyor musun," dedi Helen merdivenlerden aşağı inip ona doğru yürürken, "birileri onları keserken çiçekler acı hissederler mi acaba?" Sepetten bir lale aldı. "Acı çekiyormuş gibi görünüyor mu?"

"Ah, Helen," dedi Bayan Thorne. "Ne ilginç bir düşünce. Eminim Henry de buna kafa yormuştur."

Doğruydu. Ancak artık çiçeğin acı çekip çekmediğini ya da başka birinin bunu önemseyip önemsemediğini merak etmeden bir çiçeğe bakamayacağını fark etmişti.

Bir dakika sonra Ethan elinde iki tenis raketi ve bir kutu kullanılmamış Slazenger tenis topuyla geldi.

"Dunlop yok mu?" dedi Helen. Ethan ona iğrenircesine baktı. "Aman, sadece dalga geçiyordum. O eski şeylerle de oynarım."

"Benimlesin," dedi Ethan. "Henry meşgul."

Helen raketlerden birini Ethan'ın elinden alıp omzuna vurdu sonra da Henry'ye dönüp göz kırptı.

Ethan ve Helen dışarı çıktıktan sonra, "Hayat dolu, değil mi?" dedi Bayan Thorne. "Hayat dolu ve zeki." Lalelerden birer birer vazoya koymaya başladı. "Balodaki şu olay... Sadece... Helen iyi bir aileden geliyor," dedi Bayan Thorne. "Önemli olan da bu. Doğuda onlar biraz..." Burnunu çekti ve bir şekilde burnuyla dudakları arasındaki mesafeyi uzatıp aşağılanmış bir at gibi görünmeyi başardı.

Tamamlanmamış bir cümle bile olsa, Bayan Thorne'un ne demek istediği açıktı. Lalelere bakarken sanki bir şeyden ayrılıyormuş gibi hissetti.

"Sana kabul edildiği okuldan bahsettim mi?" Bayan Thorne, Henry'yi Bay Thorne'un ofisine doğru götürürken hâlâ konuşuyordu. Zaten kuru olan ellerini beyaz önlüğüne sildi.

"Söylediniz," dedi Henry. *İki kere.* "Kulağa zor bir yer gibi geliyor."

"Ve en iyi notları almış olmalı." Bayan Thorne eserine bakmak için başını eğdi. Bir laleyi sola yatırdı ve vazoyu Bay Thorne'un masasına koydu.

Henry başını salladı ve lalenin eski yerine geri döndüğünü gördü. *En iyi notları aldı ama tüm zamanını okul müdiresinin odasında kanıtlanamayan şeyler yüzünden suçlanarak geçirdi.* Ethan'ın ebeveynlerini bu konu hakkında fısıldaşırken duymuştu.

Ayarlamasından memnun olan Bayan Thorne, Helen'in raftaki eski fotoğrafını aldı. Yukarı kaldırıp Henry ve Helen'in fotoğraflarını yüz yüze getirdi. "Güzel," dedikten sonra resmi yerine koydu. "Sanırım bu işi bitirdik. Ethan'ı ödevlerini tamamlaması için içeriye gönderebilir misin?" Önlüğünü düzeltti ve elindeki boş sepet ve dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle odadan çıktı.

"Elbette."

Henry batıya bakan pencereye doğru yürüdü. Akşam güneşi çimenlerin üzerinden ağaçlara vuruyor, her şeyi yeşil-altın karışımı bir renge bürüyordu. Helen, dudaklarından sarkan bir sigarayla servisi karşıladı. Ethan topu fileden yukarı gönderdi ve Helen de raketini o yana savurdu. İki raket de topla birlikte filenin üzerinden uçtu. Ethan raketleri ve topu aldı, usanmış görünüyordu. Helen çimlere uzanmış kahkaha atarken sigarasını sol elinde tutuyordu. Ethan topu ona doğru fırlattı. Helen topu sağ eliyle yakaladı ve selvilere doğru fırlattı.

"Hey!" diye bağırdı Ethan. "O top yeniydi." Topun arkasından koştu. Helen, Henry'nin pencereden bakışını yakaladı. Henry gölgelere saklandı ve sonra bunun onu daha da aptal gösterdiğini fark etti. Yeniden bakınca Helen ona bir öpücük gönderdi, neredeyse bitmiş olan sigarasını elinde tutuyordu. El sallamayı düşünmüştü ki Helen, o anda topla geri dönen ve intikam almaya hazır görünen Ethan'a döndü.

Henry dışarıya Ethan'ı almaya çıktı. Helen de içeri geldi. Henry onun kolunun soğuk ve sert tutuşuna alışabilir miyim diye düşündü. Kızdan yayılan soğuğu gömleğinin kumaşından

bile hissedebiliyordu Hayal ettiği gibi değildi ve doğruyu söylemek gerekirse onun parfümle karışık tütün kokusundan zerre hoşlanmamıştı. Ama belki de bir insana alışmak böyle bir şeydi. Belki de büyümek, insanları oldukları gibi kabul etmekti.

Akşam yemeğinde Henry, Helen'in karşısında oturdu. Genç kız, Bayan Thorne'un sağ tarafına oturma şerefine erişmişti.

"Uzun bir yolculuktan sonra acıkmış olmalısın, tatlım," dedi Bayan Thorne, Helen'e. Tenis kıyafetini, siyah-beyaz çizgili ve göğsünün üzerinde bir gül olan bir elbiseyle değiştirmişti.

"İtiraf etmeliyim ki acıktım," dedi Helen. Kırmızı şarabından bir yudum aldı. "Yol boyu oldukça iyi yemiştim aslında." Çatalını kaldırdı ve tabağının üzerinde döndürdü.

"Körili kuzu," dedi Bayan Thorne. "Ve Waldorf salatası. Tatlı için de çikolatalı kek var."

Annabel kuzu etini işaret etti. "Ben sarı şeyi istemiyorum. Sadece ekmek ve tereyağı yesem olmaz mı?"

"O hapishane yemeği, Annabel," dedi Bay Thorne. "Annen ne diyorsa onu yiyeceksin. Şey olsa bile... Her neyse. Neden Glady domuz budu pişirmedi ki, herkes domuz budu sever."

"Bence oldukça modern," dedi Helen. "Yani, salata dışında. Yıllar öncesi New York'undan kalma. Ama körili kuzu! Harika!"

Henry etkilenmişti. Thorneların aile büyüklerinin yanında Helen'in ağzından çıkan her sözcük oldukça kibardı. Ama konuşma tarzı, duruşu –belki de sebep o yavaş, geniş gülümsemesiydi– kızda ters bir şey olduğunu hissettiriyordu. Ne kadar aptalca da olsa, kızdan âdeta tehlike yayılıyordu.

"Kedi maması gibi duruyor," dedi Ethan.

"Ethan!" Bay Thorne boğulur gibi güldü. Ethan'ı azarlasa da komiğine gitmişti.

"O zaman belki ben de biraz kedi sayılırım," dedi Helen. "Bence çok lezzetli." Çatalını doldurdu ve ağzına atıp çiğnemeye başladı, gözleri zevkle kapanmıştı.

Bayan Thorne bir müttefik bulduğu için oldukça mutluydu.

"Henry," dedi. "Helen'e söylemek istediğin bir şey yok mu? Yolculuğunun nasıl geçtiğini sormak gibi mesela?"

"Ben domuz budu hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi Ethan. "Helen, sence domuz budu modern mi?"

"Ya da ekmek." Annabel sandalyesinde kayınca masadan sadece gözleri görünür olmuştu. "Ben en çok çavdar ekmeğini seviyorum. Bence çok lezzetli."

Henry, Helen'e sorabileceği bir soru düşündü, mümkünse yemekle ilgili olmayan bir soru. Helen'in bakışlarını hissedince ona baktı ve utanarak gözlerini kaçırdı. Helen güldü ve şarabını son yudumuna dek içti. Dudakları ve dişlerinde şarabın pembeliği vardı.

"Yolculuğun esnasında hava nasıldı?" Bulabildiği en iyi soru buydu.

"Trenin içinde mi?" Helen kızıllaşmış dudaklarını bir peçeteyle sildi. "Fırtınalı değildi diye düşünüyorum. Doğu yakasında hava kötüydü gerçi, tam biz ayrılırken hem de. Fırtınalar ve şimşekler vardı. Ödüm kopmuştu."

"Elektriksel fırtına," dedi Bay Thorne. "*Hindenburg*'ün düşüşüne neden olan. Eğer onu buraya getirselerdi böyle fırtınalar çok nadir görüldüğünden böyle bir trajedi yaşanmazdı. Ama hayır, Almanya ve Rio ve New Jersey. New Jersey!" New Jersey sanki cehennemin bekleme odalarından biriymiş gibi söylemişti.

Herkes bir an suskunlaştı, porselenlere değen çatalın sesi dışında bir şey duyulmaz oldu. Henry pencereden dışarı bakıp kararmakta olan gökyüzünü gördü. Vücudunun merkezinde bir çekim hissetti, sanki uzaklardan birisi ona sesleniyordu.

"Anne," dedi Ethan. Elini göğsünün üzerine koymuştu ve yüzü bembeyazdı. "Bir anda kötü hissetmeye başladım."

"Neden, Ethan?" dedi Bayan Thorne. "Neyin var?"

Ethan su bardağına uzandı ve öksürene dek içti. "Belki de dışarı çıkıp biraz temiz hava almam lazım. Biraz araba yolculuğu belki." İyi görünmüyordu.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Helen.

Bayan Thorne paniklemiş görünüyordu. "Ethan, eğer hasta hissediyorsan belki doğruca yatağına gitmelisin."

"Tamam anne," dedi Ethan. Peçetesini masaya bıraktı ve sandalyesini çekip masadan ayrıldı.

"Peki ya sen, Henry?" diye sordu Helen. "Beni arabayla gezdirir misin?"

"Bu harika bir fikir," dedi Bayan Thorne.

Henry panikledi. Domino'ya gitme planları suya düşüyordu.

"Benim arabamı kullanabilirsin," dedi Bay Thorne. "Özel izin."

"Tatlıdan sonra," dedi Bayan Thorne. "Özel olarak Helen için pişirildi."

"Ne hoş," dedi Helen.

"Büyükannenin tarifi tatlım," dedi Bayan Thorne. "Huzur içinde yatsın."

"Evet," dedi Helen. "Huzur içinde yatsın."

Henry, Bay Thorne'un arabasını Fairview Caddesi'ne doğru sürdü ve şehir merkezine doğru ilerledi.

"Sinirli misin?" diye sordu Helen. "Biraz gergin görünüyorsun."

"Sinirli? Hayır. Sadece okul hakkında düşünüyordum sanırım." Henry'nin aklından okul geçmiyordu ama bilmediği şey Helen'i incitmezdi. Kızı müdavimi olduğu yerlerden uzak tutmaya karar vermişti. Queen Anne'e doğru arabayı sürdü, orada teleferik ile tepeye çıkabilir ve ırmak kenarı boyunca şehir ışıklarını seyredebilirlerdi.

Helen hafifçe güldü ama Henry bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Tepenin aşağısına park ettiler ve Henry Helen'i teleferiklerden birine doğru nazikçe yönlendirdi. Elini hafif bir biçimde dirseğine koymuştu.

"Nasıl çalıştıklarını anlayamıyorum," dedi Helen. Eldivenli elini Henry'nin elinin üzerine koydu.

"Aklına zıt kuvvetler gelsin." Teleferiğin nasıl çalıştığını anlatırken ellerini ondan kurtardı. "Altta dengeleyici ağırlık var.

Bir şekilde yer altında bir metre yüksekliğinde bir tünel boyunca gidiyor. Tepede, ağırlığı çözüyorlar. Yolcular inince yolcu bölmesi yükseliyor. Ardından teleferik aşağı inerken karşıt kuvvet yukarı çekiyor."

"İlginç," dedi Helen. "Zıt kuvvetler fikrini sevdim. Her şeyi daha ilgi çekici kılıyor. Ne dersin?"

"Öyle sanıyorum." O kadar çok kişide araba olunca teleferik boşuna zahmete girmek gibi gelmişti. Teleferiğe ulaşıp yerlerini aldılar. Helen başını camdan dışarıya uzattı. Rüzgâr saçını arkaya doğru savuruyor, Henry onun akşam güneşinde hoş göründüğü düşüncesinden kendini alamıyordu.

Helen içeri girdi. "Ciddi anlamda tehlikeli görünüyor."

"Kimi zaman kablolar kopuyor," dedi Henry. "Kum torbalarını buraya koymalarının nedeni de o. Düşmeyi önlemek. İlerisi için bir planın olduğu sürece tehlikeyi yönetebilirsin."

"Kum torbaları," diye kahkaha attı Helen. "Dizginsiz bir güç karşısında kum torbaları ve bir teleferiğin ağırlığı birkaç ton olmalı."

"Yani, eğer bunun için endişeleniyorsan şimdi kopmayacağını söyleyebilirim." Henry kendisini kızı rahatlatmak zorunda hissetmişti, kablolar koparsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu gerçi. Eğer ne zaman olacağı bilinseydi kum torbalarına ve diğer önlemlere gerek kalmazdı zaten.

Helen böyle bir facianın gerçekleşme olasılığını hesaplar gibi baktı. "Hayır, dedi ellerini kucağına koyarken. "Öyle olacağını sanmam."

Bir on yıl önce Thomeların bir arkadaşı tarafından şehre hediye edilen Kerry Park'ın tepesinden aşağı doğru inmeye başladılar.

"Nereye bakıyoruz?" diye sordu Helen.

Henry, Elliot Bay ve şehir merkezini gösterdi. "Gün ışığında, Rainier dağını görebilirsin." Çamurlu düzlüklere baktı ve Hooverville ve James Booth'u anlatmayı düşündü ama bir şey onu durdurdu.

"Dünyanın tepesindeymiş gibi hissetmekten hoşlanmaz mısın?" dedi Helen. "Yüksekliğe bayılıyorum."

Henry, Helen'i etkilemek için özel bir çaba sarf etmese de doğruları söylemek için bir neden de göremiyordu.

Helen ısrar etti. "Ne romantik manzara. Beni getirdiğin için teşekkürler."

Henry yutkundu. "Yakında hava kararır. Eve gitmemiz gerek."

"Eğer yapacak başka bir şey düşünemiyorsan." Kara gözlerini Henry'ye dikti. Henry uzaklara bakıyordu.

Rahatsızlığını çok belli etmediğini umdu. "Ah, seni uzun süre dışarıda tutmak istemem."

Belki bir noktada kızın varlığına alışıp belki de Bayan Thorne'un entrikalarından daha az utanabilirdi ama hâlâ Helen'le aralarında bir bağ hissetmiyordu. Yaşları dışında ortak bir noktaları yoktu. Ve sivri gülüşünün ardında kızda bir keskinlik vardı. Henry'ye yeni bozulmuş yemek kokusunu hatırlatıyordu. Gizliden bir tehdit algılıyordu sanki.

Ve Henry'ye nazik davranıyor olsa da Ethan'a karşı oldukça kabaydı. Güvenilir biri gibi görünmüyordu.

"Harika bir geziydi," dedi Helen eve geri dönerlerken. Karanlık ve ürpertici gökyüzü kalın bulutlarla kaplıydı ve aydan eser yoktu. Sokak lambalarının soluk ışığı yolu aydınlatıyordu. Toprağın ve bahar tomurcuklarının kokusu havayı doldurmuştu. Bayan Thorne'un bahçesinde yetişmemelerine rağmen hafif bir zambak kokusu bile duyuluyordu.

Helen bir lale koparmak için durdu. Solgun yeşil sapından aşağı parmaklarını gezdirdi. Ardından burnunu çiçeğin yapraklarına gömdü ve kokuyu içine çekti.

"Bunu yapmaman gerek sanırım," dedi Henry. "Bayan Thorne bahçesine oldukça düşkündür."

Helen eğildi ve birkaç çiçek daha kopardı. Her birini Henry'ye verdi, kısa süre sonra delikanlı kollarında bir buket taşır

olmuştu. "Dikkat etmeyecektir. Ve kucağın ölü çiçeklerle doluyken çok tatlı görünüyorsun."

Henry ürperdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Helen.

"Hayır. Sadece yorgunum sanırım. Ya da bir kuş mezarımın üzerinde kanat çırptı."

"Ne benzetme," dedi Helen. Esnedi ve kolunu uzattı. "Bu gece ölü gibi uyuyacağım. Saat farkına alışamadım. Vücudum çoktan gece yarısı oldu sanıyor."

"Öyleyse seni içeri götüreyim." Henry eline geçen fırsatı fark edince göğsünde bir şey hafifler gibi oldu. Buketi düzenledi ve Helen'i kolundan tutup eve doğru yürüttü. "Bunları suya koyacağım."

"Sabaha görüşürüz," dedi Helen merdivenlere doğru yürürken. Henry aceleyle mutfağa gidip vazo aramaya koyuldu. Ama yalnız kaldığı anda, çiçekler hakkındaki fikrini değiştirdi. Bay Thorne'un arabasının anahtarları hâlâ ondaydı. Biraz kâğıt bulup laleleri sardı ve kapıdan dışarı çıktı. Domino'ya doğru yol alırken kafasına neyin takıldığını anlamaya çalıştı.

Kulübe vardığı anda ne olduğunu fark etti.

Ethan'ın Cadillac'ı yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi ki?

Bölüm 21

Aşk, rakibinin şehre geldiğini saatler önce hissetmişti. Ve kuzen kılığına büründüğünü. O yüzün bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamalıydı. Zekiceydi, şeytani bir biçimde. Tren geldiğinde, Aşk ve bir grup Hooverville sakini ağaç parçaları ve çöplerin içinde yanmakta olduğu bir varilin etrafında toplanmış şimdiye dek yemiş oldukları en iyi yemeği tartışıyorlardı. Paris'teki istiridyeleri ve San Francisco'daki çikolatayı anlatamazdı, bunun üzerine annesinin bisküvileri hakkında bir şeyler söyledi. Karanlık bir açlık hissettiğinde bunun Ölüm'den geldiğini anladı.

İlk güdüsü onun yanına gitmek yönündeydi. Ona, zeplinde olanlar hakkında uzun bir nutuk çekmek istiyordu. Ama olanları değiştirmesi mümkün değildi. Çöplerin alevlerini izlerken kendini durmaya zorladı. Ardından Aşk, kalbini doğrudan Ethan'a yönlendirdi ve kilometrelerce öteden onu çağırdı.

Genç adamdan şaşırtıcı bir biçimde hoşlanmıştı. Ama aynı zamanda biliyordu ki Ethan oyuncularının karşısında bir engeldi. Ethan'ın Henry'ye karşı olan dile gelmemiş ilgisi dışında Henry ve Helen arasındaki iletişim hakkında giderek artan ilgisi de vardı. Aşk, oyuncuların kalplerine doğrudan seslenmeme kuralını bozamazdı. Peki ya onlara yakın olan birinin kalbine? Özellikle de son derece etkileyici birinin? Çok zevkli olabilirdi.

Gün batımında Ethan, James'in kapısını çaldı, James kurnazca gazeteyi inceliyordu.

"Hiçbir şey yazmamışsın," dedi Aşk, iki saat boyunca felsefe ve politika hakkında sohbet ettikten sonra.

"Hafızam iyidir."

"Hooverville'in unutulmuş insanlarının ihtiyacı olan da bu. Senin hafızan."

Kapıya giden yolu aydınlatan zayıf ışıkta bile Aşk Ethan'ın bu yorumdan ne çıkaracağını bilemeyen ifadesini görebiliyordu. Alay etmediğini göstermek için genç adamın koluna dokundu. Gerçekten bunu kastetmişti, görülmek için, hatırlanmak için, önemsenmek için. Bu, adamlarının ve diğerlerinin ihtiyaç duyduğu şeydi.

Bu jest Ethan'ı çözdü. Aşk onu incitmek istememişti, James Booth'un bedenine öyle alışmıştı ki kendi dokunuşunun ne denli güçlü olduğunu unutmuştu, özellikle de Ethan'ın tenin-de yaptığı karıncalanmayı. Aşk, kulübedeki küçük kandili aldı. Zippo'sunu yaktı. Yanık yağ ve duman kokusu kulübeyi sarınca Ethan nefesini tuttu.

"İşte," dedi Aşk yumuşak ve kısık sesiyle. "Birazcık ışık."

Ethan nefes verdi. Elleri titredi. Aşk ona, *Seni görüyorum*, diyen bir şekilde baktı. Ethan ise önce aşağıya sonra da Aşk'a baktı. Kalpleri birbirine doğru yöneldi. Henry olsa bu ritmi, bağlantıyı takdir ederdi. Aşk da öyle yaptı. Umduğundan da fazla. Ethan'ın göründüğünden daha fazla derinliği vardı.

"Gitmem gerek," dedi Ethan. "Ben..."

"Ya da belki kalmalısın," dedi Aşk.

Aşk onun yanağına dokunup parmaklarını aşağı doğru indirdiğinde itiraz etmedi, yeni çıkmaya başlayan sakalları elinde zımpara kâğıdı hissi bırakıyordu. Aralarındaki hava akımı bir ip gibi onları birbirine bağladı. Aralarındaki elektrik artmıştı, Aşk neredeyse iplik iplik olan bağlantıyı hissedebiliyordu.

Suntadan kapıyı kapattı, böylece Ethan dışarıdan gelebilecek hiçbir sesi duymayacaktı: dışarıdaki adamların sesini, istasyona yaklaşan buharlı motorların çığlığını. Duyabileceği tek ses vü-

cutlarının nefesi, kıyafetlerinin hışırtısı ve tenlerinin yumuşak dokunuşu olacaktı.

Kulübe küçük ve mütevazıydı ama samimi ve mahremdi. Sadece kandilden gelmediği belli olan bir ışıkla aydınlanıyordu.

Sonrasında Ethan ağladı ve Aşk ona güven veren sözler fısıldadı. Mümkün olsaydı ölümsüzlüğünü bu güzel ruhla kalabilmek için değiştirirdi, ona ihtiyacı olan tüm sevgiyi verebilmek için bunu yapardı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 22

Lale buketi Henry'nin yanında, ön koltukta duruyordu. Planından şüphe duymaya başlamıştı. Bu buketle ne yapacaktı ki? Fedaiye onları verecek ve Flora'ya iletmesini mi söyleyecekti? Atsa daha iyiydi.

Dışarıdaki hava rutubetli bir hâl almaya başlamıştı. Yaz geliyor, uzun ve sıcak günleri de beraberinde getiriyordu. Kulübün arkasındaki yola doğru girdi ve Flora'nın dayısıyla ilk karşılaştığı yerde bir çöp tenekesi buldu. Henry tenekenin kapağını kaldırdığı anda arka taraftan siyah bir kedi çıkageldi ve Henry'nin bacaklarına sürtünmeye başladı. Neredeyse kalbi duracaktı, kedilerin pek hayranı sayılmazdı.

"Özür dilerim," dedi kibar olmaya çalışarak. "Senin için yiyeceğim yok."

Hayvan hüzünle miyavladı. Henry çiçeklerden kurtulmak için döndü. Kapı açıldı ve Flora elinde süt dolu bir tabakla dışarıya çıktı. Bir sabahlık giyiyordu ama saçı ve makyajı yapılmıştı. Henry'yi görünce duraksadı, tabaktaki süt yere damladı. Flora sessizliği bozana dek birbirlerine baktılar.

"Sana bir kap süt getirdim." Tabağı Henry'ye uzattı, yüzündeki ifade son derece ciddiydi.

"Ben de sana bu çöp kutusu kapağını getirdim." Henry de kapağı ona uzattı. "Çok nadir bir parça. Bir benzeri açık artırmada milyon dolara satıldı."

Flora kahkaha attı ve kedi yeniden miyavladı. Eğilip tabağı yere koydu. "Bazen beni buraya kadar takip eder."

Henry kapağı yerine koyarken çiçekleri çıkardı. "Biliyorum çöpten çıkarmışım gibi duruyor ama öyle değil. Bunları sana iletemeyecek kadar korkaktım. Ama şimdi beni iş üzerinde yakaladığına göre belki jestimle bir puan alabilirim."

Flora yeniden kahkaha attı ve sabahlığını biraz daha sıkı bağladı. "Çok hoşlar, teşekkür ederim. Sana tam puan vereceğim."

"Bu konuşmanın gidişatına göre daha çok mu yoksa daha az mı utanç duymam gerekiyor?" Ellerini cebine soktu.

"Eğer utanç duymanın derecelerinden bahsedecek olursak," dedi kız, "birimiz burada sabahlığıyla duruyor." Flora'nın ifadesi değişti. "Bekle, altında kıyafet var. İfadem kayıtlara geçsin."

"Düşündüğüm gibi," dedi Henry. "Her geçen saniye daha da utanç verici hâle geliyor."

Flora laleleri kokladı. "Bu olay hiç yaşanmamış gibi davranamaz mıyız?"

Kedi yeniden miyavladı. Henry nazikçe onu itekledi. "Hadi şöyle düşünelim, seninle arka kapıya giden yoldan daha hoş bir yerde karşılaştım, sokak kedileriyle uğraşmadan ya da çöp kapağı tutmadan seni gördüm ve sana bu çiçekleri verdim çünkü şarkı söyleyişini seviyorum. Kimse utanmadı. Bu yolla sanırım biraz daha sayı kazanabilirim."

"Sayı kazanmak mı? Bir oyun oynadığımızı bilmiyordum," dedi Flora.

"Bir beyzbol deyimi. Artık konuşmayı bırakmam lazım. Gerçekten bunların hiçbiri yaşanmamış gibi davranmayı tercih ederim."

Flora gülümsedi. "Eğer içeri gitmezsem Sherman kafamı koparacak. Birkaç dakika içinde sahnede olmamız gerek."

"Benim de giriş ücretini ödemem ve iyi bir masa bulmam gerek, başka bir şey söyleyemem. Beni görmedin. Ben bir hayaletim."

Flora kapıya ilerledi. Ardından omzunun üzerinden baktı. "Geri döndüğüne sevindim. Kalabalığın içinde seni görmeye alışmışım."

Flora ardından kapatırken kapı hafifçe tıkırdadı, Henry'nin kalbindeki kilit de öyle.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 23

Bir süre sonra Flora soyunma odasında yüzündeki teri siliyordu. Lalelere uzandı ve temiz kokularını içine çekti. Sahnede neler olmuştu öyle? Yine seyircilerin arasında Henry'yi fark etmişti, gözlerinin onun üzerinde olduğunu, ellerinin masanın üstüne koyduğunu, mum ışığının yüzünü ve saçlarını nasıl aydınlattığını görmüştü.

Ama bu kez ona karşı olan bağışıklığı uçup gitmişti. Ona doğru bakmak için, ona şarkı söylemek için karşı konulmaz bir dürtü hissetmiş ve bu hisler onu korkutmuştu. Buna karşı savaşmıştı. Ama sıra *Walk Beside Me* şarkısını söylemeye geldiğinde sanki birisi müziğin kaynağını kızın derinliklerinde bulmuş ve notaları kızın niyetlendiğinden daha hızlı ve sert bir biçimde ondan çekip almış gibiydi. Bu hisse karşı sadece bir an kendini korumuş ama sonra tamamen teslim olmuştu.

Şarkıyı Henry'ye söylüyordu, sadece ona. Ve bir kez bunu hissettiğinde, bu şekilde şarkı söylediğinde, performansının geri kalanı aklından uçtu gitti. Ne söylemişti, nasıl söylemişti? İyi miydi? Sonunda alkışlanmıştı sadece. Tek bildiği, spot ışıklarının altında yaşadığı kafa karışıklığı ve sahneden koşarak ayrıldığıydı. Bu, duygularının ortaya çıkmasına izin verdiği son sefer olacaktı.

Temiz havaya ihtiyaç duyarak soyunma odasını terk etti ve aceleyle dar, halı döşeli koridora çıktı. Işıklandırma solgundu, duvar boyunca birkaç ampul yanıyordu sadece. Çıkış yazan kapının üzerindeki kolu çevirdi.

Serin gece havası soğuk su gibi yüzüne çarptı. Geri dönüp montunu almayı düşündü ama sonra vazgeçti. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kaparken kilitli olmadığına emin oldu. Yangın çıkışı ulaşabileceği bir noktadaydı. Kısa bir elbise giymiş olduğuna memnun bir biçimde bir çöp tenekesinin üstüne çıktı ve ikinci kat penceresine tırmandı. Kendini yukarı çekti. Birileri duvardaki tuğlaları derzlemiş ve bir merdiveni duvara dayalı bırakmıştı. Kenara tutunarak dümdüz, muşamba kaplı çatıya çıktı.

Ve onun sesini duydu.

Çatının kenarında durup ileriye doğru eğildi. Henry arka yolda duruyor, yukarısı hariç her yere bakıyordu. Nefesi göğsünde sıkıştı. Ne yapıyordu böyle?

"Flora!"

Ona yukarıdan bakmaya dayanamıyordu. Seslenişine cevap vermeliydi. "Yukarı bak."

Henry'nin bakışları onu buldu. "Ne yapıyorsun?"

"Hava alıyorum."

"Yerde yeterince yok mu?"

"Yukarıda daha iyi," dedi kız.

"Eğer öyle diyorsan," Oğlan başını kaşıdı. Sonra da uzanıp kapının arkasına doğru baktı.

"Yukarı mı geliyorsun?"

"Yukarı mı? Bilemiyorum..."

"Bana yüksekten korktuğunu söyleme."

"Öyle değil."

"Nasıl o zaman?" Onu görmek istemiyor muydu yoksa? Bu onu incitmiş miydi yoksa rahatlatmış mıydı bilemiyordu. Belki her ikisi de.

"Yani ben, şey... yüksekten *ölümüne* korkuyorum."

Flora sırıttı ve bacaklarını aşağıya sarkıttı. Bu itiraftan sonra onu göndermek kabalık olurdu. "Kolay bir tırmanış. Seninle balkonda buluşalım."

"Hayır, sorun değil. O kadar da kötü değil." Yangın çıkışına doğru sıçrarken hafifçe homurdandı.

"Aşağı bakma," dedi Flora, sesini neşeli tutmaya çalışıyordu.

Henry merdivene sıkıca tutunmaya çalıştı, önce aşağı sonra Flora'ya doğru baktı. Yüzü bembeyazdı.

Önce yangın çıkışını sonra da merdiveni tarttı ve ardından kendini akıcı tek bir hareketle yukarı doğru çekti. Hızla köşeden uzaklaştı. "Merkezde manzara nasıl? Vay. Güvenli. Şimdi, senin şarkın hakkında." Yüzünü Flora'ya doğru döndü.

"Şşt," dedi. "Kimse eleştiriden hoşlanmaz." Flora'nın kalbi hızla attı. "Bu şekilde buluşmaya son vermemiz lazım. Sokak kedileri dedikodu yapacak." Birkaç adım ilerisinde oturdu ve Henry'nin kokusunu gece havasıyla beraber içine çekti. Limon ve baharat.

"Belki başka bir hikâye yazıyorumdur ve seninle röportaj yapmalıyımdır," dedi Henry.

"Peki, yapacak mısın?" dedi Flora. Bir umutla yapabilmesini hayal etti, böylece sponsor bulabilirdi. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

"Hayır, ama yapmak isterdim." Henry yanına oturdu. "Bana bundan bahset. Neden uçmaktan hoşlanıyorsun? Nereye gitmek isterdin?"

Flora dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp bakışlarını yukarıya çevirdi. Henry yakınındaydı ama vücutları birbirine dokunmuyordu. Oğlanın yüzüne bakamadı. Görünüşe göre Henry de ona bakamıyordu. Ama yine de onu hissedebiliyordu.

"Bessie Coleman'ı hiç duydun mu?" diye sordu.

"Hayır, o bir şarkıcı mıydı?"

Kendisi için bu kadar önemli olan birini Henry'nin tanımaması biri sanki ona iğne batırmış gibi canını yakmıştı. Flora açıklarken sesinin normal çıkmasına gayret etti.

"O, ilk siyahi kadın pilottu. Ve benim insanlarım arasında uluslararası uçuş ehliyeti olan ilk kişiydi. Hiçbir Amerikan okulu ona uçmayı öğretmeye razı olmamış, o da manikürcülükten kazandığı parayı biriktirip Paris'e gitmiş."

Konuşurken bir yandan da Henry'ye bir bakış attı. Utanmış görünmesinden memnun olmuştu.

"Neden onun hakkında bir şey duymadım?" diye sordu.

Flora omuzlarını silkti. Bu konuda bir teorisi vardı ama şu anda anlatmak istemiyordu.

"Ee, ona ne oldu? diye sordu Henry bir süre sonra. "Bu kadın hakkında harika bir makale yazılabilirmiş."

"Öldü," dedi. "Bir kazada."

"Bu korkunç," dedi Henry.

Flora ne diyeceğini bilemedi. Korkunçtu. Ama ölüm her zaman gelirdi. Üzerinde çok durursanız üzülmeyi asla bırakamazdınız. Bunun için daha az umursamak gerekirdi, en azından ölen başkaları olduğunda.

Uzunca bir süre sessiz kaldılar. Kümelenmiş bulutlarla dolu gökyüzüne bakarlarken aşağıdan sesler geliyordu –insanlar sohbet ederek kulübü terk ediyordu– kendi nazik nefes seslerini de işitebiliyorlardı. Flora bir anlığına Grady'yi düşündü, eve yalnız gittiğini sanmasını diliyordu.

Sonra ailelerinden bahsettiler. Flora, Nana ve Sherman'dan konuştu. Henry'nin ailesini kaybettiğini ve Ethan'ın ailesiyle yaşadığını öğrendi. Flora gazetedeki işi hakkında bir şey sormadı, hayalinin ne olduğunu da. Flora'nın kalbinde uçmak vardı ve Henry'nin kalbinin derinliklerini öğrenmeye niyeti yoktu.

Zaman geçti. Ne kadar süredir orada olduklarını tahmin etmek zordu. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu ve ay görünmüyordu. Sokak lambalarından çatıya vuran ışık Henry'nin yüzünü aydınlatıyordu. Flora o yüzü inceledi ve gördüklerini beğendi. Hem de çok. Eğer Henry beyaz olmasaydı Flora ne düşünürdü? Beraber olma ihtimalleri olabilir miydi?

Sessizce kendini azarladı; önce ihtimalleri düşündüğü için, sonra da Henry'yi değiştirmeyi düşündüğü için. Kendisini değiştirmeye kalkan birisi olsa asla izin vermezdi. Dahası, onun hakkında doğru olan bir şeyler vardı. Annabel'e davranış şekli gibi. Müziğine, uçma hayallerine ve ailesine olan ilgisi gibi. Ve isimlendiremediği bir şeyler. Bazı insanlar, tıpkı bazı şarkılar gibi, basitçe diğerlerinden daha değerli oluyordu.

Tırnaklarını incelermiş gibi yaparken dişlerinin takırdamaya başlamasından utandı. Doğruldu.

"Üşümüşsün." Henry'de onun yanında ayağa kalktı.

Flora başını salladı. Vücudu titriyordu ama bu daha çok kendisini ona bastırma isteğine karşı koymaya çalışmaktan kaynaklanıyordu. Henry ceketini kızın omuzlarına attı.

"Teşekkürler." Sesini kontrol edebilmesi bir mucizeydi, özellikle de Henry utangaçça gülümseyerek yüzüne düşen saçı düzeltirken. Hareketleri onu etkiliyordu. Henry sadece her şeyi düzenli tutmak istiyordu. Flora bunu anlayabiliyordu. Montundaki, Henry'nin sıcaklığı ve kokusuna odaklandı ve titremesi kesildi.

"Eve gitsek iyi olur, sıradan hayatlarımıza dönmeliyiz. İster inan ister inanma, yarın bir sınavım var. Ve beyzbol maçım."

Flora başını salladı, hayatında ilk kez uzaklaşmak istememesine şaşırdı.

"Ancak," dedi Henry.

Flora kafası karışmış bir hâlde ona baktı.

Henry *The Blue Danube*'nin açılış melodisini ıslıkla çalmaya başladı.

"Vals yapmak mı istiyorsun? Ciddi olamazsın."

"Ölümüne ciddiyim," dedi Henry. "Gitmemiz gerektiğini biliyorum ama bir dakika daha istiyorum. Ben de üşüdüm. Bir dakikalık bir sıcaklığa ihtiyacım var. Tek istediğim bu." Ciddiyetle kıza baktı. "Lütfen?"

Flora kahkaha attı. "Çok trajik bir karaktersin." Hâlâ çekiniyordu. Hâlâ okula gidiyor olsaydı nasıl olurdu? Sınavlara çalışıyor ve dansa gitmekle ilgileniyor olsaydı? Yine böyle mi olurdu? Ya da yine büyük hayallerin peşinde mi koşardı?

Henry'nin uzattığı elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Gözlerinin rengi gökyüzünün keskin çizgilerinin ufukla birleştiği noktayı anımsatıyordu, her zaman uçağını yönlendirmek istediği noktayı. Ama bununla kalmıyordu. Gözlerinde açık yürekli bir nezaket vardı, Flora'ya uzun süredir yalnız ve yorgun olduğunu unutturan bir nezaket.

Henry sol elini Flora'nın elinin üzerine kapattı. Sağ elini sırtına yerleştirdi ve bir an dokunduğu iki noktadaki sıcaklık Flora'nın baş edebileceğinden de yoğun hâle geldi. Henry ayaklarını hareket ettirdi. Flora'da ona karşılık verdi. Çatıda dans ederlerken görünmez bir ipliğin onları sarmalamaya başladığını ve ip onu öldürmeden önce kendini bu etkiden kurtarması gerektiğini hissetmişti.

"Bir ricam var, Henry."

"Ne istersen." Henry'nin sıcacık bakışı Flora'nın soluğunu kesti.

"Daha fazla ıslık çalmak yok."

"Ama müziğe ihtiyacımız var."

"Bana bıraksan nasıl olur? Müzik senden çok benim işim sonuçta." Eğer sesini bulabilirse, dengesini de bulabilirdi.

Henry gülümsedi ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama konuşmadı. Flora şarkının devamını mırıldanırken onu daireler çizerek döndürdü. Flora melodiye kendi dokunuşunu eklemişti, salınışları valsten farklıydı ve Henry ritme uyum sağlamıştı. Flora'dan her uzaklaşışında onu tekrar, bu defa daha da yakınına çekiyordu. Kızın arkasında, çatıya çıkmanın bir yolunu bulmuş olan kara kedi miyavladı.

Ses onu kendine getirdi. Ne yapıyordu böyle? Bu, bir sürü nedenden dolayı yanlıştı, Grady bunlardan sadece biriydi. Ayrıca Henry ve o farklı dünyalara aittiler, beyaz bir oğlanı etrafında dikkatli olması gerektiğinden başka bir şekilde düşünmek zaten en başından beri yanlıştı. Ama o herhangi bir oğlan değildi. Herhangi bir beyaz da değildi. Onunla ilgili bir şeyler vardı. Öğrenmeye değer bir şeyler. Orası kesindi.

Kedi tiz bir ses çıkardı ve çatının köşesine geldi. Gösteri sırasında Flora'yı sersemleten his geri dönmüştü. Geriye çekildi.

"Bir şey mi yaptım?" dedi Henry.

"Hayır. Bunu yapamayız. Üzgünüm. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Belki de," dedi Henry, "bazı şeyleri düşünmemek gerekir."

"Yine de," dedi Flora, "bunu yapamayız. Yapamayız. Bir sürü nedenden dolayı."

"Belki bir gün?" diye sordu Henry.

Flora irkilmesine engel olamadı, sanki sözcükler onu incitmek için seçilmişti. Henry bir şey demedi ama gözlerindeki ifade Flora'yı yaraladı.

Merdivenden aşağı inerlerken Henry dümdüz önüne bakıyordu. Flora'nın onun ceketini giymesinden ötürü memnundu. Eğer kendisi ceketi giyiyor olsaydı şimdiye terlemiş olurdu. Yükseklik korkusu onu utandırıyordu. Sadece zihnindeki bir korkunun vücudunu nasıl bu denli etkilediğine hayret ediyordu. Ama insanı böyle etkileyen tek duygu korku değildi ki. Aşk da görüp dokunabileceğiniz bir şey değildi. Hiç fark ettirmeden içinizde yaşardı. Ama yine de her şeyi değiştirebilirdi.

Her seferinde bir adım, her seferinde bir adım. En sonunda kendini aşağıda buldu. Flora'nın arkasından yürüyor, saçlarının kokusunu içine çekiyor ve kendini asırlardır ilk kez bu kadar mutlu hissediyordu. Flora kapı koluna uzanıp çevirdi ama kapı açılmadı. Dönüp Henry'ye baktı.

"Sen dışarıdayken kilitli miydi?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Henry, "hiçbir fikrim yok. Tek derdim seni görmekti."

"Kilitli değildi," dedi Flora. "Eminim. Ve şimdi kilitli. Dışarıda kaldık."

"Sorun olur mu?"

"El çantam içerde," dedi Flora. "Anahtarlarım ve bütün param da. Eve giremem ya da taksi çağıramam."

Henry elini tuttu. "Hadi ön tarafa gidip deli gibi kapıya vuralım. Birileri bizi duyar. Olmadı seni eve ben bırakırım."

Parmaklarını Henry'den ayırdı. Onu eve bırakma teklifini duymamış gibi yaptı. "Gittiler. Gittiler ve yarına dek dönmezler. O zamana kadar gidecek bir yerimiz yok. Ve şimdi de bu." Ellerini yukarı kaldırdı. "Yağmur."

Henry yukarı baktı. Ilık bir yağmur damlası yüzüne düştü. "Belki de o kadar çok yağmaz."

Henry konuşurken kapı açıldı. Karanlık kapı aralığında başçı belirdi.

"Grady!" dedi Flora. "Senin eve gittiğini düşünmüştüm."

"Gidecektim," dedi kırgın bir sesle ve Henry'ye kin dolu bakışlar atarak. "Ama eşyalarını bırakmış olduğunu görünce endişelendim. Kim bu, Flora?"

"Bu mu?" dedi Flora. "Bu Henry. Staggerwing hakkındaki makaleye yardım ediyordu ve..."

Grady, Flora'nın lafını böldü. "Seni aradım. Her yerde. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Flora. Henry bakışlarını çevirdi. "Sadece konuşuyorduk."

"Ne kadar geç olduğunun farkında mısın?" dedi Grady. "Seni bekliyordum."

"Grady," dedi Flora. "Üzgünüm. Aklım neredeydi bilmiyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı ve arka sokakta Henry'ye rastladım." Henry'nin ceketini omuzlarından sıyırıp geri verdi. Henry, Grady'nin gözlerindeki bakışa zor tahammül edebiliyordu.

"Hadi gidelim," dedi Grady. "Seni ait olduğun yere, eve götürelim. Büyükannen de seni çok merak etmiş olmalı, tıpkı benim gibi."

Grady, Flora'yı Domino'nun içine çekti. Henry ceketini başının üzerine kaldırdı, yağmur hızlanmaya başlamıştı. Sırılsıklam olana dek yağmurun altında kaldı. Ama pişman değildi. Yağmurun yumuşak elleri onda büyülü bir şeylerin tam eşiğinde durduğu hissini uyandırıyordu. Hangi yöne gitmesi gerektiğini bilemiyordu. Ayrıca Flora'nın aralarındaki şeyin imkânsızlığına dair yorumunda ne kadar ciddi olduğunu merak ediyordu.

Bölüm 24

Henry, Thorne malikânesine vardığında tüm hücreleri uyarılmış hâldeydi. Ceketinde hâlâ onun kokusunu duyarken, Flora'nın kollarında olduğunu hayal ediyordu. İçeri girdiğinde herkesin çoktan uyduğunu düşünmüştü. Ön kapının her daim yağlanmış olmasına memnun oldu. Ayakkabılarını çıkardı ve kıvrımlı merdivene yöneldi.

O anda Helen kendisine seslendi.

Sesi mutfaktan geliyordu. Onu tezgâhta otururken buldu, yanı başında aç bir aileyi doyurmaya yetecek kadar yiyecek sıralanmıştı. Soğuk mezeler, dürümler, dilimlenmiş elma, peynir, dört katlı çikolatalı pastadan bir dilim ve tam karşısında, içine bir kaşık saplanmış hâlde bir kavanoz çilek reçeli.

"Geç saate kadar dışarıdaydın." Ses tonu eskisinden daha keskindi. Büyük bir kaşık çilek reçelini alıp ağzına attı. "Beni davet edebilirdin, Henry."

Bu seçenek Henry'nin aklına bile gelmemişti. Yine de, Helen'in duygularını incitmiş olsa bile onu davet etmemiş olduğuna memnundu. "Senin çok yorgun olduğunu düşündüm. Özür dilerim."

"Ah, Henry." Helen elinin tersiyle ağzını sildi, reçeli önünden itti ve tezgâhta yeni hedefini aramaya başladı. "Senin için her zaman vaktim var."

Henry'nin gömleğinin yakası dar gelmeye başladı.

"Pekâlâ, neredeydin bakalım?" Helen sandviçinin yarısını ağzına tıktı. Henry'nin gözleri irileşti. "Ne? Acıktım. Çok acıktım. Çok, çok açım. Anlatsam inanamazsın."

Bir an Helen'e bakamadı.

"Etrafta gidilecek çok yer var."

Helen tabağını Henry'ye doğru itti. Henry reddetmedi, kendine bir sandviç aldı.

"Bana söylemek zorundasın. Neredeydin? Sende bir şeyler değişmiş." Sandviçini bitirdi ve pastayı kendine çekti. "Kıskanmalı mıyım?"

Henry biraz zaman kazanabilmek için sandviçinden ısırdı. Helen'le konuşmak ona bıçağın önündeki bir domates gibi hissettiriyordu. Lokmasını çiğnedi ve yuttu. "Müzik dinliyordum."

"Görünüşüne bakılırsa bu müzik–" parmaklarından kırmızı şeyi yaladı "–inanılmaz olmalı. Bir dahaki sefere beni de götür."

Henry biraz daha küçük bir ısırık aldı. Çiğneme bahanesiyle uzun süre oyalanmayı planlıyordu. Helen pastadan oldukça büyük bir lokma alıp ağzına attı. Helen, Henry'ye öyle bir bakıyordu ki içinden pantolonun fermuarı açık mı kalmış diye kontrol etmek geliyordu.

"Elbette," dedi Henry sanki gerçekten istiyormuş, sanki bu yeryüzündeki en kötü fikir değilmiş gibi. Peki ya... Henry Helen'in ellerini, bileklerini, kalp şeklindeki yüzünü inceledi. Ya Helen'i seçseydi? Aslında istemesi gereken hayatı düşünmeye çalıştı. Hayatındaki güveni, Thorneların isteklerini yerine getirmeyi ve Helen'in duygularını incitmekten kurtulacağını gözünün önüne getirdi. Flora ona asla beraber olamayacaklarını söylememiş miydi? Başını salladı ve odaklanmaya çalıştı.

Helen gülümsedi ve çatalına büyükçe bir lokma daha aldı. "Harika. Ne zaman gidebiliriz?" Ağzını pastayla doldurdu. Çiğnerken bir kez bile gözünü kırpmadı. Masanın diğer tarafına uzanıp Henry'nin eline parmak ucuyla dokundu. Oda kararmış ve Henry bir an ellerini ve ayaklarını hissetmemeye başladı. Masanın kenarına tutundu.

"Ne oldu?" dedi Helen.

"Hiçbir şey. Bilmiyorum. Sanırım sadece yoruldum." Uyuşma hissi geçti. Henry esnedi. Ayak seslerinin duyulmasının ardından mutfağın diğer köşesinden Ethan göründü, yorgun ama uyanık görünüyordu. Gözleri büyümüştü.

"Şuna bak," dedi Helen. "Başka bir gece kuşu daha geldi."

Helen burnunu çekti ve Henry'ye bir an rahatsız edici derecede yırtıcı hayvanları hatırlattı.

"Çalışıyordum, Helen," dedi Ethan. "Beni rahat bırak." Kâseden bir elma alıp vahşice ısırdı.

"Şüphesiz," dedi Helen. "İkimiz de Henry'nin çok sevdiği şeytani caz müziği dinleme planları yapıyorduk. Bize katılmak istemez misin?"

"İlgimi çekmiyor," dedi Ethan. Bir ısırık daha aldı ve çenesinden akan suyu eliyle sildi.

"Bir arkadaşını da getirebilirsin," dedi Helen. "Geç saatlere dek beraber çalıştığın arkadaşını. Tanırım, umarım çok yorgun değilsindir, yarın okul var. Notların düşerse ailen ne der biliyorsun."

Ethan omuzlarını dikleştirdi. "Tamamdır. Ama sadece o pastayı mideye indirdiğin gibi sonra Henry'yi de yemeyeceğinden emin olmak istediğim için."

Helen tabağına eğildi, pastanın kalan son parçasını sanki bir deliği kapatmaya çalışır gibi ağzına tıkıştırdı.

"Küçük bir kızken bile tatlıyı çıplak ellerinle yerdin," dedi Ethan ve kalan pasta kırıntılarına baktı. "Bu iğrenç tıkınmana bir son verecek misin?"

"Hayır," dedi Helen krema bulaşmış ağzıyla. "Vermeyeceğim."

Kısa süre sonra, Henry kendini yatağında bedeni uyumaya çalışırken kafasında henüz tam olarak doğru çalamadığı bir caz ritmiyle baş başa buldu. Zihni açılırken parmaklarının neye ihtiyaç duyduğunu anlayabilmişti, elleri birbirleriyle çalışmak istiyordu ve eğer erkenden okula gitmek zorunda kalmasaydı sabah uyandığında parçayı gerçekten çalabilirdi.

Derin bir nefes aldı. Uykuya dalmadan önceki son anda Helen'le ne tür müzikten hoşlandığı hakkında hiç konuşmadığını hatırladı.

Belki de Ethan caz hakkında bir şeyler söylemişti. Kuzeninden bu kadar nefret ederken neden bu konudan bahsettiğini anlamak zordu ama Helen istediği her şeyi alan birine benziyordu.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 25

12 Mayıs 1937, Çarşamba

Flora kabul etmek istemese de temiz çarşafları seviyordu. Hatta onlara bayılıyordu. Bayan Miyashito'nun kullandığı kahverengi paket kâğıtlarından çarşafları çıkarmak. Ütülenmiş çarşafların yumuşak dokunuşlarını hissetmek. Barın yanındaki dolaba onları yerleştirmek, köşelerini üst üste getirmek. Kişiliksiz, alelade sıralanmalarında bir güzellik vardı. Çamaşır yıkamanın nafile döngüsünde hayata benzeyen bir yan vardı ve kimse kirli çamaşırlar için gözyaşı dökmezdi. Belki Bayan Miyashito – ama o bir istisnaydı.

Kimse onu duymadığı için Flora çalışırken bir şarkı mırıldanmaya başladı. *Easy Living* adlı, tatlı bir melodisi olan bir aşk şarkısıydı.

Bu şarkı Grady'nin yeni gözdesiydi. Grady. Henry'le geçirdiği zamandan sonra, onu düşünmek bile kendisini suçlu hissettiriyordu. Grady'nin arkadaşı Billie şarkıyı yazın çekilecek bir film için kaydetmişti. Grady ona kur yapmaya başlamadan önce Flora'ya öğrettiği en son şarkıydı. O zamanlar henüz on altı yaşına basmamıştı. Okulu yeni bırakmıştı ve tüm gün Nana'ya bakıyordu. Sherman, Grady'ye ona kur yapması için izin verdiğini haber verene dek kendini o pozisyonda düşünmemişti bile. *İzin*. Sanki bu Sherman'ın verilebileceği bir şeymiş gibi.

İlgilenmediğini söylerse Grady daha da hırslanacaktı. Başlarda kendisine şarkı söylemeyi öğretmesine izin vermişti, böylece anlamsız süslü sözlerin dışında konuşabilecekleri bir şeyler oluyordu. Ardından kulübün dışında onunla görüşmeye razı olmuştu, böylece adam iş sırasında duygularından bahsetmeyi bırakacak ve Flora da tüm grubun gözleri önünde zor duruma düşmekten kurtulacaktı. Daha sonra, işleri o hâlde bırakmak kolayına gelmişti, böylece duygusal fırtınalardan uzakta kalıp başka oğlanların ilgisinden korunabiliyordu.

Ah, Grady. İyi bir müzisyendi. Yakışıklıydı. Çekiciydi. Nana'ya karşı kibardı. Ama ilişkileri şarkılarda anlattıkları kadar kolay değildi. İzlendiğini ve zorlandığını hissediyordu. İzlendiğini ve yönlendirildiğini. Pazarları beraber kiliseye gittiklerinde hissettiği gibi... Herkesin onlara bir gün evlenecek bir çift gözüyle bakması onu rahatsız ediyordu. Veya parkta yürürlerken dirseğinden tutup onu ayak uyduramadığı bir tempoda yürümeye zorlaması ve durup gökyüzünü izlemek istediğinde gülümseyip başını iki yana sallaması gibi.

Tüm bu zamanlarda Grady onu öpmeye çalıştığında, Flora onu itiyordu. Bir defasında ona evlenme teklif etmişti, sonunda razı olacağını düşünüyordu. Flora paniklemiş ve henüz kabul edemeyeceğini söylemişti ama henüz, aslında asla olmaz demek oluyordu. Grady işleri resmileştirmek için on sekiz yaşına basmasını bekliyordu. Flora onu uçmaya başlayana dek yanında tutmayı planlıyordu, ondan sonra her şey planladığı gibi giderse özgür olacaktı. Kulübü Sherman'ın ellerine bırakabilir ve günlerini Bessie Coleman'ın yaptığı gibi geçirebilirdi. Eğer Nana ve para sorunu olmasaydı çoktan bırakmıştı zaten.

Grady hakkında ne düşünürse düşünsün, *Easy Living* güzel şarkıydı. Muhtemelen fazlasıyla iyiydi çünkü ikinci mısrayı daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz zihninde Henry canlandı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı, en azından şarkı söylerken.

Uzaktaki kapının kapanma sesi karanlık düşüncelerini dağıttı. Ardından, ayak sesleri geldi. Flora şarkının ortasında durdu.

"Bizim yüzümüzden şarkınızı bölmeyin." Sesin sahibi, merdivene dizilmiş hâlde duran üç takım elbiseli adamdan ilkiydi. "Söylediğiniz şarkı çok güzeldi."

Ceketini açtığında ceketinin iç cebine tutturulmuş olan rozeti kulübün loş ışığında parladı. Vergi müfettişleri.

"Dayım şu anda burada değil." Flora yalnız başına çalışmayı seçtiği için pişman olmuştu.

"Tamam, çok da önemli değil," dedi müfettiş ve tokalaşmak için elini uzattı. "Edgar Potts. Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu."

Avuç içi öyle nemliydi ki Flora tokalaşmadan sonra elini silmenin çok kaba görünüp görünmeyeceğini merak etti.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bay Potts?"

"Sanırım olabilirsiniz." Kısık sesi terli ellerinden bile kötüydü. Arkasındaki diğer iki adama bir bakış attı. Bay Potts ne tür bir şaka yaptıysa Flora'nın lehine olmadığı belliydi. Onu kolaylıkla rahat bırakmayacaklardı belli ki. Flora bekledi. Eğer Bay Potts bir şeyler istiyorsa, bunu dile getirmek zorundaydı. Zaman geçtikçe hava ağırlaştı, bu Grady'yi oyalarken öğrendiği bir taktikti.

Bay Potts sonunda çözüldü. Cebinden pis bir mendil çıkarıp alnındaki teri sildi. Flora, keşke üst dudağındaki teri de silse diye düşündü. Bu kısık ışıkta bile adamın dudakları pırıl pırıl parlıyordu.

"Vergileriniz için buradayız," dedi adam.

Flora hemen bir yanıt vermedi. Vergilerle o ilgilenmiyordu ve genelde bu tip adamlar kapıda göründüğünde onlarla Sherman ilgilenirdi. Şimdi neden olduğunu anlıyordu. Bay Potts'un gözlerinde sinsi bir bakış vardı ve saldırmaya hazırdı. Flora kulübün başını belaya sokmaya neden olacak bir şey söylemek istemedi. Diğer iki adam da Bay Potts'un bir adım gerisinde yan yana duruyordu, üçü birlikte âdeta Flora'nın çıkış yolunu kapatmış gibiydiler. Flora'nın nabzı hızlanmaya başladı.

"Eminim yarın dayım Sherman buradayken gelirseniz kendisi size yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır." Sesini yumuşak ve sakin tutmaya gayret ediyordu. "Size yiyecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Mısır ekmeği dünden kalmış olsa da hâlâ lezzetliydi, gerçi onu fakirlere vermeyi düşünmüştü ya neyse. Bay Potts duraksadı ve Flora düşündüğü kadar asabi görünmemek için dua etti.

"Size zahmet olmazsa," dedi Bay Potts sonunda. "Yanına içecek bir şeyler de rica edelim. Ve sonra..." Bir an duraksadı ve ıslak avucuna doğru öksürdü. "Hesaplarınıza göz atmamız gerek. Bugün, hemen şimdi. Burası dayınızın olduğu kadar sizin de işletmeniz. Vergi formlarında sizin de isminiz görünüyor sonuçta."

Flora adama baktı. Bilerek Sherman'ın burada olmadığı bir gün gelmeyi tercih ettiğine emindi, sonuçta Flora kolay bir hedefti. Öyleyse onu bir sürpriz bekliyordu. Hesapları yeni yıkanmış çamaşırlar kadar temizdi ve Flora kendi yaşındaki herhangi birinden çok daha fazla görmüş geçirmişti. Diğer kulüpler alkol vergisini ödememek için bazı hilelere başvurabilirdi ama Domino'da böyle şeyler olmazdı.

"Tamam o hâlde. Beni takip edebilir misiniz... baylar?" Tek şaka yapan onlar değildi ya.

Kanatlı mutfak kapısından geçip içeri doğru yürürken arkasında birinin elinin ağırlığını hissetti. Dişlerini aralarında kaya parçalayabilecek kadar sıkarak tek kelime etmeden Bay Potts'u mutfaktaki uzun ahşap tezgâha yönlendirdi.

Charlie'nin mısır ekmeğini kesmek için bulabildiği en büyük bıçağı seçti. İşini kolaylaştırmamıştı, özellikle de elleri böyle titrerken. Ama ekmekten üç sarı dilim kesip beyaz tabaklara koyarken bıçağın onlara bir mesaj verdiğini umut etti. Bay Potts'un aklındaki içeceğin bu olmadığını bilse de üç bardak süt koydu. Yine de şikâyet edemezdi. Sonuçta görev başında alkol almaya izni yoktu. Odanın kontrolünü eline alırken sanki sahnede, seyircilerin önünde, onlarla arasına notalardan bir duvar örüyormuş gibi nefesi alıp verişi derinleşti.

"Oturmaz mıydınız?" Bıçakla köşeyi, Sherman ve çalışanların her zaman yemek yediği yeri işaret etti. Bay Potts ve beraberindeki adamlara ekmek ve sanki tek gözlü bir keçiden sağılmış gibi yan yan baktıkları sütü servis etti. Flora yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi. Belki şansı yaver giderdi de yemek yerken boğulurlardı. "Hesapları bir dakika içinde getiririm."

Sherman'ın kayıtları tuttuğu odaya ilerlerken adamların bakışlarını üzerinde hissetti. İçlerinden biri arkasından ıslık çaldı. O an öksürük krizi geçirdiği için Bay Potts yapmış olamazdı. Ah, adamları bıçakla doğrayıp beyaz servis tabaklarına bölüştürmeyi nasıl da isterdi. İşte bu keyfini yerine getirirdi. Kayıt defterini ve masadaki sayfaları aldı, mukavva dosyayı göğsüne yapıştırıp yanlarına gitti.

"Hadi şunlara bir bakalım," dedi Bay Potts aksi aksi.

Elindekileri adamın önüne koydu ve ekmek tabağıyla sütü biraz öteye çekti.

Adam dosyayı açtı ve en güncel girişlere baktı. "Çift kayıt tutmadığınızı nereden bileceğiz?"

"Çift kayıt mı? Ne dediğinizi anlamadım. Ama eminim dayım burada olsaydı tek bir defterle çalışmanın bize yettiğini size söylerdi."

Bay Potts rakamları abartılı bir biçimde inceledi. Başını salladı ve masanın diğer tarafında duran mısır ekmeğine uzanırken homurdandı. Ağzına büyük bir lokma aldı ve yağlı kırıntılar Sherman'ın kayıtlarının üzerine düştü.

"Bizim için başka bir şey var mı?" diye sordu. "Gelir vergisi beyannamesine eklenecek bir başka gelir kalemi? *Dayınız*–" öyle bir söylemişti ki, aralarındaki akrabalık bağına inanmadığı belliydi "–eski usul dolaplar çevirmiyor, değil mi?"

Adamın, Flora'yı fahişe ve Sherman'ın ise onun pezevengi olduğunu düşündüğünü anlaması Flora'nın bir dakikasını aldı. Ve "başka şeyler" derken Bay Potts'un kastı rüşvet olmalıydı.

"Eğer siz beyler biraz daha mısır ekmeği istemiyorsanız,

elimde başka bir şey yok. Çoğu müşteri menüdeki en lezzetli şey olduğunu söyler. Büyükannemin tarifidir."

Bay Potts defteri kapattı. Kirli mendiliyle ağzını sildi ama bir kez daha dudaklarının üzerindeki teri temizlemedi.

"Anladım, sadece düşünüyordum da," dedi. "Vergiler biraz karmaşıktır ve ben genç bir ... hanımefendinin... tamamen anlayabileceğini sanmıyorum. Dayınızın iş saatlerinde ortalıklarda görünmemesi nedeniyle bir şeyler gizliyor olabildiğini düşündüm. Kanunsuz bazı işler gibi. Yani bu yeri kapatmayı düşünüyoruz. Ancak..."

"Ancak ne?" Flora el çantasına baktı. Büyükannesinin verdiği parayı kavanoza geri koymayı unutmuştu. Bay Potts da onun nereye baktığını takip edince dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ne kadar güzel," dedi. "Şimdi işlerin nasıl yürüdüğünü biraz daha kavramaya başladığınızı düşünüyorum."

Flora gözlerini kaçırdı. Bu adama istediğini verme düşüncesi kanını fokur fokur fokurdatıyordu. Ama ondan kurtulacaksa, buna değerdi. Bir an duraksadı. Keşke Sherman burada olsaydı, işleri nasıl ele alacağını bilirdi. Bu büyükannesinin parasıydı. Nana onu uçmak için harcamasını istemişti, rüşvet için değil. Ama eğer istediklerini vermezse kulübü kapatabilirlerdi.

Flora panik oldu. O anda tek istediği şey adamların gitmesi ve kulübü açık tutmaktı. Nana'ya eninde sonunda borcunu geri ödeyebilirdi. El çantasını açtı ve paranın yarısını çıkardı. Bay Potts bakışlarını gizlemeye çalışmadan geriye ne kaldığına bakıyordu. Flora, elleri titrerken ona parayı uzattı.

"Yeterli mi?" Sözlerin ağzından öfkeyle çıkmasına engel olamamıştı.

"Ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok, hanımefendi." Bay Potts ceketini açtığında rozeti yeniden göründü. Para destesini cebine tıktı ve ceketini kapatıp üzerinden elyle kumaşı düzeltti. Flora kapıya doğru baktı.

"Eğer işiniz bittiyse," dedi. "Yapacak işlerim var. Umarım gösteri için de uğrarsınız." Ses tonunun onların sonsuza dek ortadan kaybolmasını istediğini belli etmesini umdu.

"Alınmayın ama," dedi Bay Potts. "Sizin müziğiniz... pek de bizim tarzımız değil."

Merdivenlere yönelmek için geçerken Bay Potts Flora'nın göğsüne sürtünerek geçti. Adam daha önce yaptığı gibi homurdanırken Flora dilinin ucuna gelen sözcükleri yuttu. Böyle adamlarla karşı karşıyayken ayağınızı denk almanız gerekirdi. Olay galip gelmekte değil, hayatta kalmaktaydı.

Adamlar gittiğinde arşiv kapısına yaslandı. Vücudu hâlâ titriyordu ama ağlamamıştı. Eğer burada olsalardı onlara o tatmini yaşatmazdı. Sherman'ın işleri nasıl ele aldığıyla ilgili hayal kırıklığına uğramamasını diledi. Tüm bunlardan kendini azat edeceği günler de gelecekti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 26

Aradan çok geçmeden Aşk, Grady Bates'i Domino'nun birkaç blok güneyindeki, şehrin tehlikeli mahallelerinden birine giderken izliyordu. Önce eski püskü takım elbisesi ve parlak sarı saçlarıyla James Booth kılığında gelmişti. Sonra görgü tanıklarından endişe edip cüssesini genişletti, duruşunu farklılaştırdı, elbiselerini eskileştirdi ve yüzünü biraz daha yaşlandırdı. Grady'yi iki blok geriden takip ediyordu, öğleden sonrasının ılık güneşi çizgiler hâlinde yolunu aydınlatıyordu.

Buradaki çevre şehrin diğer kesimlerine nazaran daha kasvetliydi. Özellikle de Henry'nin yaşadığı yere göre. Kaldırım boyunca dikilmiş bir sıra sıska akçaağaç, yolda cılız gölge veya şekiller yaratıyordu. Boş evlerin camlarında sararmış gazete kâğıtları vardı ve kırık şişelerden gelen ışıklar yolda parlıyordu.

Yürürken Aşk'ın zihninde tek bir düşünce dönüp duruyordu, aklına geldiği anda söküp atması gereken, çılgınca bir düşünce.

Grady Bates'i öldür.

Düşüncesi bile Aşk'ı sarsıyordu. Ölüm'ün, avını takip ederken maruz kaldığı hisler ve sarsıntı da böyle mi diye merak etti. Ama doğru şeyi yapıyordu. Grady bir tehlike, bir engeldi ve onu kalıcı olarak oyundan çıkarmanın yolu Ölüm'ün kitabından bir numara çalmaktı.

Ölüm şüphesiz kızacaktı. Aşk, bunun neden işlemek üzere olduğu cinayetten daha çok canını sıktığını merak etti.

Grady gazete, dergi ve sigara satan bir dükkâna girdi. Aşk adamın işinin ne kadar uzun süreceğini bilmediğinden bir sokak lambası direğine yaslanıp bekledi. İçeri girip bir gazete almayı düşündü ama bir his onu alıkoydu. Onun yerine cinayet yöntemlerini düşünmeye başladı. Bir insan böyle bir durumda ne yapardı? Yumruklarını mı konuştururdu? Kırık bir şişeyi bıçak olarak mı kullanırdı?

Yumruklar ve bıçaklar çok kişisel yöntemlerdi. Aşkın kendisi kadar samimi. Ölüm genelde dokunuşunu kullanırdı ama Aşk kadının yönteminin azıcık bile aşk içerdiğinden şüpheliydi. Onun güçleri adamınkinden kat kat fazlaydı. Maddeyi hareket ettirebilir, bir hava aracını alaşağı edebilir ve zamanı durdurabilirdi. Onun güçleriyle karşılaştırıldığında Aşk bir zavallıydı. Tek yapabildiği bir kalbi aşkla doldurmaktı.

Şapkasını çıkarıp alnını kaşıdı ve güneş ışınlarına karşı gözlerini kıstı. Kapı açıldı ve Grady kolunda bir gazeteyle dışarı çıktı. Aşk, Grady'nin kalbine sızdı. Adamın bir sonraki arzusu neydi? Bir zencefilli çörek ve fırıncıda çalışan tatlı kızla geçireceği bir dakika.

Bu küçük sadakatsizlik Aşk'ı normalde rahatsız ederdi. Şimdi ise hoşuna gidiyordu. Grady'yi fırından içeri girerken takip etti. Tezgâhın arkasındaki genç kız –muhtemelen Flora'dan birkaç yaş büyüktü– Grady'ye dönüp gülümsemeden önce Aşk'ı şüpheli bakışlarla süzmüştü. Ten renginden dolayı ona böyle bakması içine dokunmuştu. Şehirdeki nüfusun büyük bir çoğunluğunu oluşturan beyazların azınlık olan siyahilere çoğu zaman böyle bakışlar attığını bilmek üzüntü vericiydi. Ölüm, oyuncusunu seçerken her zamanki gibi kurnazlık yapmıştı.

Fırında üçüncü bir kişinin daha olduğunu fark etti. Sessiz, orta yaşlı bir adam olan fırıncı yüzü unla kaplı hâlde arkadan çıkmıştı. Sıcaklamış görünüyordu, şüphesiz bu tüm gün fırının karşısında durmaktan kaynaklanıyordu. Aşk, pişmanlık içerisinde fırıncının kalbine girdi ve adamın kalbini sanki bir duvar ustası gibi kat kat ördü. Yanlış bir aşkı, fırıncının canını acıtan,

sahiplenmeye meyilli bir aşkı kalbine yerleştirmesi, zımparalaması ve etrafını sarması gerekliydi. Bu çarpık aşkı yumuşak derinliklere kadar itip adamın zihninden serbest kalamayacak şekilde sakladı.Şimdi fırıncı, tezgâhın arkasındaki, Grady'ye gülümseyen ve her kurabiye sattığında yaptığı gibi onunla cilveleşen kıza ölümüne aşık olduğunu düşünüyordu. Aşk, fırıncının ismini fısıldadı, bu basit sözcüğün onu uçurumun kıyısından iteceğini biliyordu. Adam kasanın altındaki çekmeceyi açıp bir tabanca çıkardı. Grady bir an geriye sıçradı, sırtı taze ekmeklerin olduğu tezgâha çarpmıştı. Elini kaldırdı.

"Şimdi," diye fısıldadı Aşk.

Fırıncı silahı Grady'ye doğrulttu. Emniyet mandalını kaldırınca Aşk nefesini tuttu.

Bir anda karşısında bir figür belirdi. Eli yanağına inen kızı ilk bakışta tanıyamadı. Kızın attığı tokat fırıncıyla olan bağını kopardı, fırıncı silahını indirdi. Ama kurşun silahtan çıkıp tatlı vitrinini indirdi. Fırıncı ve Grady kafalarını yağan camdan korumak için ellerini kaldırdılar.

Kız dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, yapma."

Aşk yanaklarının utançla kızardığını hissetti. Ölüm, kısılmış gözleri ve kıpkırmızı dudaklarıyla birkaç adım önünde duruyordu. Aynı anda hem Helen hem de kendisi gibi görünüyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sen daha iyi bilirsin," Aşk çenesini dişlerini kırabilecek kadar sıktı. Fırıncı silahını yeniden eline alıp sanki canlı bir nesneymiş gibi bakarken bir ışık parladı.

Ölüm, zamanı durdurmuştu.

"Elbette *ne* yaptığını biliyorum," dedi dişlerinin arasından. "*Neden* yaptığını soruyorum. Ne *cüretle*?"

"Ne cüretle mi?" dedi Aşk. "Senin her gün yaptığın şeyi mi ne cüretle yapıyorum?"

Ölüm yumruklarını sıktı ve Aşk ona yine vurmasını bekledi. Grady hâlâ donmuş hâlde gazetesini kendini korumak ister gibi

göğsünde tutuyordu, dudakları konuşmak üzereymiş gibi aralanmıştı.

"Yolumun üzerinde duruyordu," dedi Aşk. Grady'nin adını söyleyememişti.

"O bir insan," dedi Ölüm. "Kanlı canlı bir varlık. Ve sen Oyun'u böyle oynamazsın."

Aşk, Ölüm'ün yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Zihni her zamanki gibi ona kapalıydı. "Ne demek istiyorsun? *Sen* Oyun'u böyle oynarsın."

"Kesinlikle," dedi Ölüm. "Sen, ben değilsin. Yapamazsın..."

"Neyi yapamam?" Şapkasını kaldırdı ve saçlarını düzeltti. "Kazanamaz mıyım? Öyle mi düşünüyordun?"

Ölüm hayal kırıklığıyla inledi. Dışarı çıktı. Aşk onu takip etti. "Onları rahat bırak. Buna ihtiyacın yok," dedi Ölüm.

Aşk fırındaki insanlara baktı, hâlâ donmuş vaziyettelerdi. "Tamam. Yapacağım."

Ölüm, zamanı serbest bıraktı. Fırıncının yüzüne bir bakış yerleşti. Silaha yeniden baktı, o anda Aşk çok geç olsa da zehrin adamın kalbine işlediğini, onu gereğinden de fazla tehlikeli hâle getirdiğini hatırladı.

Kız geri çekildi. "Lütfen, hayır!"

Aşk, Ölüm'e baktı. Fırıncı hedef aldığında Ölüm'ün göz bebekleri beyazlaştı. Silah patlarken Ölüm fırının içerisinde cisimlendi. Ama artık Grady'yi kurtarmak için çok geçti. Ölüm, Grady'yi arkadan yakaladı. Kurşun gazeteyi delip geçmişti. Kâğıt ve mürekkebin ortasında ölümcül, kızıl bir çiçek belirdi. Grady'nin ağzından kan gelmeye başlayınca Ölüm onu nazikçe yere yatırdı.

Fırıncı çığlık attı, kalbi bir davul gibi atıyordu. Daha sonra, şeker ve un çuvallarına doğru geri geri giden kıza yöneldi.

İkinci bir patlama sesi duyuldu, ardından üçüncüsü geldi.

Aşk gözlerini kapattı. "Hayır," diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra Ölüm, Aşk'ın arkasında duruyordu. Dükkân penceresi boyunca, üç ceset Ölüm tarafından sade bir

şekilde yan yana bırakılmıştı, sanki bu küçük düzen jesti cinayetlere bir anlam verebilecekmiş gibi. Fırının duvarları ve zemini kan lekeleriyle doluydu. Ölüm'ün dizlerinin bağı çözüldü. Aşk onu ayağa kaldırırken aslında ne kadar küçük göründüğüne hayret etti. Ölüm başını kaldırıp Aşk'a baktı, gözleri her beslendiğinde olduğu gibi gümüşi bir renge bürünmüştü. Bir an sonra göz rengi eski hâline döndü. Kendini geriye çekip gözyaşlarını sildi.

Helen'in görünüşünden çıkıp kendisi gibi olmuştu yine; güzel, ölümsüz ve sert. "Benim kaderim bir hapishane. İnsanlıkla benim tek ortak noktamız da bu. Sen, ikimizden böyle bir kadere mahkûm olmayandın. Ölümleri senin hatan olsa dahi bu ruhların sorumluluğunu ben alıyorum. Birinin hapsedilmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmek zorunda kalmalısın."

Istırap içerisinde kayboldu. Aşk, Ölüm nereye gideceğini söylemese bile onu takip etmesi gerektiğini biliyordu. Uzaktan siren sesleri duyulmaya başladı. Aşk tiksindirici bir aydınlanma ânı yaşadı, artık nereye gideceğini biliyordu.

Ölüm, Presidio'nun rüzgârla kazınmış zirvesinde Aşk'ı beklerken, bulut inmiş suların ardından Alcatraz'a bakıyordu. Batmakta olan güneş, adayı ufuk çizgisindeki bir morluk gibi gösteriyordu. Burası gelmiş geçmiş en kötü hapishanelerden biriydi ve Ölüm, Aşk'ın burayı görmesini istemişti. Okaliptüs esintisi saçlarını havalandırdı. Bir sis düdüğünün çalışıyla beraber Aşk'ın varlığını hissetti.

"Gerçekten de kaçmak imkânsız mı?" diye sordu yakınına gelirken.

"Ne? Hapishaneden mi?" Bu şartlar altında sorması gerekiyordu.

Aşk başıyla onayladı. "Kimse denedi mi?"

"Şu âna kadar sadece bir kişi. Bir yıldan biraz uzun bir süre önce." Hafızasını yokladı. "İsmi Joe'ydu. Bir gün bardağını kırıp kendisini öldürmeye çalıştı. Kendi boğazını kesmişti."

"Deli miydi?"

"Olayın nerede olduğunu düşün," dedi Ölüm. "Aynı zamanda atar damarını da kesmedi. Aslında ölmek istemiyordu. Kanla vermeye çalıştığı bir mesaj vardı." Rüzgâr yeniden saçlarını havalandırınca onları düzeltti.

"Joe hakkında başka ne söyleyebilirsin?" dedi Aşk. "Arkadaşları var mıydı?"

"Hayır. Kimsesi yoktu. Böyle bir yerde bile ucube olarak görülüyordu."

"Neden hapse girmişti?"

"Bir postaneden on altı dolar ve otuz sekiz sent çalmıştı. Yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı."

"Eğer daha fazla olsaydı, daha fazla çalardı," dedi Aşk. "Miktarla ilgili değil, eylemle ilgili bir şey."

"Açtı." Ölüm, kıyıdan esen şiddetli rüzgârdan dolayı sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Açtı ve işsizdi. Bana sunduğu son görüntüyü tahmin etmek ister misin?"

Aşk başını iki yana salladı.

"Kendi yüzüydü. Hiç görülmemiş. Fark edilmemiş. Sevilmemiş. Tüm hayatı boyunca tek bir an bir çözüm yolu bulduğunu hissetmişti: taş duvara tırmanmak ve kaçmak. Ve sonra gardiyanın kurşunu onu sırtından vurdu."

Aşk yutkundu. "Tüm bunları bir dokunuşla mı öğreniyorsun? Hepsini nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Kendi ellerini unutuyor musun?" dedi Ölüm.

Aşk cebine uzandı ve bir çikolata çıkardı. Köşesinden kırıp bir parçasını da Ölüm'e uzattı. Ölüm çikolatayı ağzına attı ve çikolata dilinin üzerinde erimeye başladı.

"Tatlı acı," dedi Ölüm.

"Duruma uygun göründü. Çikolatanın içerdiği bazı kimyasallar sayesinde beyin âşık olduğunda salgıladığı hormonları salgılar. Tadını alabilmiş olmana şaşırdım doğrusu."

Ölüm, Aşk'a baktı. "Küçümseyici yorumlar sana yakışmıyor."

Çikolatalarını bitirdiklerinde yıldızlar gökyüzünün uçsuz bucaksız kafesinde ortaya çıktı, bir an bile göz kırpmayan güzel canavarlar gibi her seferinde birkaç tanesi beliriyordu.

"Olanlar için üzgünüm," dedi Aşk.

Ölüm uzanıp elini sıktı. "Kendin gibi oyna. Benim gibi değil. Bu konuda bana güven."

Aşk başını salladı. O anda onlara bakan birisi olsaydı, âşık bir çift ay ışığının aydınlattığı bir gökyüzünün altında duruyor sanabilirdi.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 27

Henry kendisiyle bir anlaşma yapmıştı. Eğer tarih kitabından elli sayfa okuyabilirse Domino'ya gidecekti. Yine gece geç saatlere dek dışarıda kaldığı için kalkülüs problemini çözmek için fazlasıyla yorgun olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Diğer hesaplamalar çok daha önemliydi, mesela Flora'nın *"bir gün"* hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştirebileceği gibi.

Henry, Bayan Thorne'un bahçesindeki pembe şakayıkların bir demetini elinde tutarak kulübe doğru hızla ilerledi. Mahcuptu, heyecanlıydı ve söyleyecek yüzlerce şeyi vardı. En çok istediği şey ise her zamanki yerinde oturup şarkı söyleyen Flora'yı seyretmekti. Fazla üsteleyemezdi ama onun yakınında olmaya ihtiyacı vardı.

Kulübün dışı garip bir biçimde sessizdi. Genelde binanın dışından müzik sesleri geliyor olurdu. Veya çiftler dışarıda birbirleriyle konuşur ve tanıdıklarıyla selamlaşırlardı. Belki sadece sakin bir geceydi. Belki de –Henry adımlarını hızlandırdı– polis kulübü kapatmıştı. Kulübün giriş yolundaki ampuller yanmıyordu. Fedai de yerinde değildi. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Henry, eklemleri acıyana dek kapıyı çaldı. Vazgeçmek üzereydi ki kapı açıldı. Karanlığın içinden Flora'nın dayısı göründü.

"Kulüp kapalı," dedi.

"Kapalı mı?" Böyle dediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Sağır olmadığını biliyorum, evlat. Yoksa buraya bu kadar sık gelmezdin. O yüzden bana tekrar söyletme."

Henry'nin kolları ve bacakları uyuşur gibi oldu. "Kapalı mı? Tamamen mi kapalı? Ne oldu?"

"Şimdilik, çocuk," dedi adam, sesi acı doluydu. "Kontrbas çalan eleman vurulup öldü, seni ilgilendirmez."

Henry, sanki bir şekilde ona olan nefreti Grady'nin ölümüne sebep olmuş gibi hasta hissetti. "Ama Flora iyi, değil mi?"

Adam cevap vermedi. "Evine git, çocuk. Kedi kusmuğu gibi görünüyorsun." Ardından kapıyı kapattı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 28

15 Mayıs 1937, Cumartesi

Üç gün sonra grup üyeleri Flora'nın arka bahçesinde Grady'yi anma pikniğinde bir araya geldiler. Bazı grup üyeleri, üzerlerinde cenazede giydikleri takım elbiseler olduğu hâlde alışılmadık kurallar koydukları bir kriket oyunuyla oyalanıyorlardı. Grubun çekirdek ekibi, baterist Harlan Payne ve piyanist Palmer Ross bir masanın etrafında dizilmiş Sherman ve Flora ile eğer Jack Johnson, Joe Louis ile çağdaş olsaydı onun canına okur muydu diye tartışıyorlardı.

Ruh hallerindeki kötümserliğe rağmen dışarıda hava oldukça güzeldi; sıcak ve güneşli hava yeni biçilmiş çimenlerin ve mor salkımların kokusuyla dolmuştu. Ama güzel hava bile suçluluk duymaya yetiyordu. Flora'nın Grady'yi gördüğü son sefer Henry ile buluştuğu geceydi. Grady tek kelime etmeden onu eve getirmiş, o sırada konuşmamaları Flora'yı rahatlatmıştı. Şimdi, ölümü sanki Flora'nın suçuymuş gibi hissettiriyordu. Kaptan Girard'ın uçağına atlayıp şehri terk etmek ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Nana ona böylesine düşkünken bunu asla yapmazdı. Ama kaçma isteği hâlâ oradaydı.

Flora, Sherman'ın önünde Joe Louis'i desteklemeyecek kadar aklıselim biriydi bu yüzden arka bahçelerinde amatör bir boks maçı başlamadan önce konuyu değiştirdi. "Bir ay kulübü iflas

ettirmez," dedi Flora. "Bu bize yeni kontrbasçı bulmak için zaman verir, böylece biraz kendimize zaman ayırıp birkaç yeni parça da çıkarabiliriz. Çocuklar, siz de biraz tatile gitmek istemiyor musunuz? "

"*Müzik* benim tatilim," dedi Harlan. "Bir şeyler yapmazsam sıkılırım." Yedek bagetleriyle masada davul çalar gibi yaptı.

"Tamam o zaman, pratik yapalım," dedi Flora. "Sadece sahne almayız."

"İşe yarar birilerini biliyor musun?" dedi Palmer kirli sakallı çenesini kaşıyarak. "Majestic'te yeni bir eleman var. Neydi adı? Bilirsin, Peaches Hopson. Ben diyorum ki ona iş teklif edelim."

Sherman buzlu çay bardağını Palmer'ınki ile tokuşturdu. "Şimdi konuşmaya başladın işte."

Bir şey Flora'nın ayak bileklerine sürtündü. Kedi, yiyecek arıyordu. Flora biraz tavuk attı. Kedinin dişleri tavuk parçasını çiğnerken ıslak sesler çıkarıyordu.

"Bu hayvan seni parmağında oynatıyor," dedi Sherman.

Flora'nın alttan alma günü değildi, bir tavuk budunu almak için uzandı. Budu parmaklarıyla tutup salladı.

"Hayır!" dedi Sherman. "Orası en sevdiğim yer."

Flora budu masanın altına attı. "Peaches'ı Majestik'ten çalmak hakkında konuştuğunuza inanamıyorum. Onlar bizim arkadaşlarımız," dedi. "Nasıl da..."

"Onlarla rekabet içindeyiz," dedi Sherman. "Bu iş. Doc anlayacaktır. Ve sanırım vergi konusundan sonra senin müzikle, benim geri kalan her şeyle ilgilenmem konusunda anlaşmıştık."

Flora, Bay Potts ile yaşananları yeniden hatırlayacak havada değildi. "Sendika sizin bu yapacağınızı duysa sanırım söyleyecek bir şeyleri olur," Hepsi Local 493'ün üyesiydi. "Belki de sadece ilan versek daha iyi olur. Buradan Los Angeles'a kadar duyuru yaparız. Yeni bir iş arayan bir eleman bulabiliriz. Hatta onu insanları kulübe çekmek için de kullanabiliriz. Bunun yanında kontrbas, müziğimizin en önemli parçası."

"Kız doğru söylüyor," dedi Harlan. "Eğer Doc, Palmer ya da

Barker ikizlerinden birine çengel atacak olsa, benim de hoşuma gitmezdi."

Palmer güldü. "Bizden başka kimse Chet ve Rhett'i işe almazdı." Chet ve tromboncu Sid Works, Rhett'i çimenliğe yatırmış kriket sopalarıyla bileklerine ve ensesine vuruyordu. "Sid'i de öyle."

Sokakta birileri araba motorunu susturdu. Bir kapı çarpıldı. Kedi geriye doğru kaçtı.

"Seni çöpçü, budu bile yemedin," dedi Sherman. "Ziyan oldu."

Flora bitkinliğine rağmen gülümsedi ve çayından bir yudum aldı. "Yani bir ilan yayınlıyoruz. Seattle, San Francisco, Los Angeles ve New Orleans'tan birilerini bulmaya çalışalım. Chicago ve New York'a da bakabiliriz."

Sherman eliyle yüzünü ovaladı. "Kulağa tırnaklarımı buz kıracağıyla kesmek kadar hoş geliyor. Bence başka bir kulüpten bir adamı alsak daha iyi olurdu. Haftaya açılış yapabilirdik."

Evin arka bahçeye açılan kapısından Nana başını uzattı.

"Sherman," dedi. "İçeri gelebilir misin?"

Nana'nın arkasında öğleden sonra güneşinin vurduğu bir figür duruyordu. Sherman sineklikli kapıyı arkasından kapattı. Flora kulak vermeye çalıştı. Sanki bir sokak satıcısını azarlıyor gibiydi. Her zaman Nana'ya bir şeyler satmaya çalışırlardı, ansiklopediler, bıçaklar, fırçalar. Nana hayır demekten hoşlanmazdı ve bu nedenle Sherman'ı çağırırdı.

Biraz konuşmadan sonra Sherman'ın sesi yükseldi. "Cehennemde eskimo pastası bulmak daha olası geldi bana."

"Ah, Sherman," dedi Nana. "Emin misin? Ne zararı olabilir?"

"Aslında muhtemelen neyin peşinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Aptal olma, Sherman."

Flora satıcının ne satmaya çalıştığını merak etti.

Birkaç mırıldanmadan sonra Sherman'ın sesi geldi. "Onunla konuşmak mı?"

"Nasıl Flora'yı tanıdığını söylersin? Kulübün etrafında dolanan çocuk değil misin sen? Seni gün ışığında tanıyamadım. Şimdi canına okumadan önce bas git buradan."

"Sherman!" Flora evde kimin olduğunu anlamıştı. Şu anda Henry ile karşılaşmak istemiyordu ama dayısının ona kaba davranması fikrinden de hoşlanmamıştı. Basamakları tırmandı. Henry bir sokak satıcısı değildi. Bambaşka bir nedenle buradaydı, her şeyi berbat edecek bir nedenle.

Kızarmış bir yüzle sineklikli kapıyı açtı. Henry temiz bir gömlek giymiş ve yeni tıraş olmuştu, çenesindeki taze kesikte kan vardı. Saçını parlayana dek taramıştı. Ve yanındaki kutuda kontrbası duruyordu.

"Henry," dedi Flora.

"Bu beyaz ekmek dilimi bizim yeni basçımız olmak istediğini söylüyor," dedi Sherman.

Ne zamandan beri Henry müzikle ilgileniyordu? Ne zamandan beri onun gibi birisi onların müziğiyle ilgileniyordu?

"Ben – ben sadece aradığınızı duydum," dedi Henry. "Aramıyor musunuz?"

"Gördüğün gibi," dedi Flora. "Arıyoruz ama..."

"İşle ilgileniyorum," dedi Henry. "Beyzbol sezonu kapanmak üzere. Okuldan sonra gelebilirim. Gelecek ay mezun olduğumda iş aramaya başlayacaktım." Dönüp kutunun kilitlerini açtı.

Siyah kedi açık kapıdan içeriye girip Flora'nın bileklerine sürtünmeye başladı. Flora yorgun hissettiğinden bir elini göğsüne koydu. Muhtemelen çok fazla tavuk yemek, güneşte kalmak ve yeterince buzlu çay içmemekten yorgun düşmüştü. Kediyi ayağıyla itekleyince kedi Nana'nın bileklerine sürtünmeye başladı.

"Yine bu yaratık," dedi Nana. "Yemin ederim bu kedi benim ölümüm olacak."

Flora başını iki yana salladı. Henry'nin gruba katılma fikri çılgıncaydı. Bunu kendisinin de istediğini fark edince şaşırmıştı. Nedenini bilmeden, hiçbir şeyi bu kadar çok istemediğini fark etti. Asıl tam da bu yüzden hayır demesi gerekiyordu. Henry

berbat çalarsa ikisi de daha fazla incinecekti. Öyle olursa, bir daha Henry'nin yüzüne bakamazdı.

"Üzgünüm," dedi Flora. "Bu sadece..."

"Sadece ne?" dedi Henry. "Yoksa çalamayacağımı mı düşünüyorsunuz?" Bakışları ona meydan okuyordu. Flora geri adım atmak istedi.

"Öyle değil."

"Onun ne dediği," dedi Sherman, "senin en küçük problemin. Yaşın da başka bir sorun. Eğer on sekizinden bir gün büyüksen ben de hokkabazlık yapabilen bir rahibeyim. Bathtub'la kulübe kimleri aldığı konusunda yeniden konuşmam gerek."

"Flora da on sekiz yaşında değil," dedi Henry.

"Flora kulübün sahibi. Kurallar ona işlemez. Evine git, oğlum."

"Flora." Henry kravatını gevşetti. "En azından seçmelere katılamaz mıyım?"

Henry'nin ismini söyleyiş şekli Flora'nın içini titretti. Dehşete düşmüş insanlar onun duygularını anlayabilirdi, geriye çekilince ayağının altındaki kedinin kuyruğuna basmış oldu. Yaratık tısladı ve dışarıya çıktı.

Ardından asla söylemek istemediği sözcükler dudaklarından döküldü. "Ben... sen bizim aradığımız kişi değilsin. Üzgünüm." Arkasını döndü. Basamaklardan aşağı doğru inerken Nana'nın sesini duydu.

"En azından sana biraz tavuk ikram edemez miyiz? Bizzat kendim pişirdim."

Henry kibarca reddetti ve kapıdan çıktı.

Henry aceleyle giderken kontrbasını kapının çerçevesine vurmamaya çalışıyordu. Flora onu dinlememişti bile; böyle olacağını hayal bile etmemişti, yaşadıklarına inanamıyordu. Seçmelere katılmayı istemek cesurca bir hareketti. Ama yeteneği olduğuna inanıyordu ve onun şarkılarını, Flora'yı sahnede gördüğü ilk andan beri çalabiliyordu. Parmakları ağrıyana dek pratik yapmıştı. Flora hiçbir açıklamaya gerek duymadan onu başından savmıştı.

Aralarında bir şeyler olduğuna inanmıştı. Çocukken karşılaşmalarında. Yolları havaalanında ve parkta yeniden kesişmişti, sanki kader onların bir araya gelmelerini istiyor gibiydi. Her ikisi de müziğin dilinden anlıyordu. Çatıda Flora kollarında vals yaparken gökyüzünde hiç ay ve yıldız yoktu ama o ışığı tüm kalbinde hissetmişti.

O anda hissettikleriyle Thorneların evinde akşam yemeği masasında Helen'in karşısındaki hissettikleri arasında uçurumlar vardı. Helen birçok açıdan doğru seçim gibi görünebilirdi ama onun için önemli olan konularda tamamıyla yanlış seçimdi. Sahnedeki Flora ile Henry arasında bir mesafe vardı, evet. Ama Henry adım atmaya hazırdı. Kendisini sunmuştu ve Flora onu reddetmişti. Henry nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Eğer Flora'nın istediği buysa, Henry de saygı duyacaktı. Kızı rahat bırakacaktı. Helen'e bir şans verecekti. Belki aşk hakkında yanılıyordu. Belki Helen ona sevmenin başka bir yolunu gösterebilirdi.

Kontrbasını Ethan'ın arabasının kenarına dayadı. Tam arka kapıyı açıp içeriye koyacaktı ki bir serçe tam da Henry'nin ustalaşmak istediği bir melodide şakıdı. Tesadüftü belki de. Belki sadece zihninin bir oyunuydu. Ama yine de parmak uçlarını karıncalandırmıştı. Karıncalanma kollarına ve göğüs kafesine yayıldı, bunu durdurabilmesinin tek bir yolu vardı.

Arabanın kapısını kapatıp, kontrbasını kutusundan çıkardı, yayının tellerini sıkılaştırdı ve kaldırımda bir çimen parçası buldu böylece uç pinini sabitleyebilecekti. Flora'dan vazgeçecekti ama bunu ona hatırlayacağı bir anı bırakmadan yapmayacaktı. Flora'nın arka bahçesinde bir kararlı gördüğünde kontrbasını kalbinin üzerine koydu ve tellerin akordunu kontrol etti.

Bach'ın parçalarından birinin ilk bölümüne başladı. Eser çello için yazılmıştı ancak yetenekli biri tarafından kontrbasta da çalınabilirdi. İyi bir ısınma parçasıydı, tatlı ve yumuşaktı. "*Summertime*"ın kendi uyarlamasına doğru geçiş yaparken iki eserin notaları arasında köprü kuruyordu. Bir parçadan diğerine geçer-

ken acele etmiyor, kendisini ağırlıksız hissediyordu. Ve ardından, tam *"Summertime"*a geçtiği sırada yayını bıraktı ve çalışını pizzicato caz tarzına çevirdi.

Hızlı ve telaşlı bir tarzla çalıyordu. Çalmaya Flora'nın onu duyması ve hatasını anlaması ihtimali yüzünden başlamıştı. Ama müzik onu sarmaladı. Flora'yı incitmek istemiyordu. Sadece çalmak istiyordu.

Notalarda hissetmek istediği şeyi bulduğunda zaman yavaşladı. Bir tutam saç alnına düştü ve vücudu giderek ısındı ama elleri hafif ve hızlıydı. Sanki hiçbir şey yanlış değilmiş, tam burada olması gerekiyormuş, doğduğu andan beri bunu yapmak istiyormuş gibi çalıyordu. Yeryüzü, bedeni ve gökyüzü arasında hiçbir boşluk yokmuş da sonsuz çeşitlilikteki akorlarda var olan üç nota kadar birbirine bağlılarmış gibi hissetti.

Henry çitin ardında insanların belirdiğini fark etmedi. Flora'nın grubuydu. Dinledikçe şapkalarını çıkarmaya ve birbirilerine bakışlar atmaya başladılar. Kimse konuşmuyordu.

Henry parçayı bitirene kadar çaldı. Tişörtü sırtına yapışmıştı, alnından damlayan ter kaldırıma düşüyordu. Henry başını kaldırdığında seyircilerini gördü. Flora verandanın son basamağında duruyordu. Bir eli göğsündeydi, diğer eliyle elbisesini kavramıştı.

"Henry, bekle," dedi boğuk bir sesle.

Basamaklardan aşağı iniyordu. Henry bekleyemezdi. Kontrbasını ve yayını kutusuna koyup kilitledi. Ardından döndü, Cadillac'ın arka kapısını açtı, enstrümanını içeri koydu ve kapıyı kapattı. Sürücü koltuğuna geçtiğinde arkasına bakmadı, motoru çalıştırdı ve eve doğru sürdü.

Bölüm 29

5 Temmuz 1937, Cumartesi

Henry'nin kontrbasının kutusu açılmadan üç haftadır garajda bekliyordu. Kalkülüs ile geçici bir ateşkes imzaladıktan sonra yatağına uzanıp ellerini başının altına koymuş tavandaki bir çatlağa bakarken Ethan kapıyı çaldı. Henry cevap vermekle vakit harcamadı, Ethan her şekilde içeri girecekti sonuçta.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Henry. "Yaşlı bir adamın mı yoksa bir ayının götünü mü?"

Ethan'ın kafası karışmış görünüyordu. Henry yukarıyı işaret etti.

"Kesinlikle ayının götü." Ethan, Henry'nin çalışma kitabını kapattı ve masanın üzerine oturabilmek için ileri itekledi. "Bir gün kalkman gerekecek."

Henry homurdandı. *Bir gün.* Bu söz lanetlenmişti sanki. Sinirlerine öyle bir dokunuyordu ki.

Flora'nın onu reddetmesinin ardından geçen haftalarda Helen oldukça kibar davranmıştı. Henry'ye tabaklar dolusu yemek taşıyor ve yerken ona eşlik ediyordu. Ayrıca Henry, Helen'in onun hayatına ve düşüncelerine olan samimi ilgisini de fark ediyordu. Sandviçlerine de diyecek yoktu. Henüz onu öpmek istemiyordu ama belki bir gün öyle hissedebilirdi.

Beyzbol antrenmanlarına ve okula gitmek için kendini zorluyordu. Gelecek finalleri geçerse kendini şanslı sayacaktı ve çoktan müzik sınıfında ön sıradan alınıp arkada alt sınıftan elemanlarla beraber oturmaya başlamıştı. Koridorda yürürken dalgın ve odaksızdı. Öğrenciler o geçerken sanki kalp kırıklığı bulaşıcıymış gibi yanından uzaklaşıyordu.

Okul müdürü önceki gün şapelden çıkarken onu kenara çekmişti. "Garip şeyler duyuyorum," demişti Dr. Sloane çenesindeki birkaç tel sakalı nikotinden sararmış parmaklarıyla çekiştirirken. "Senden sahada ve sınıfta gördüklerimizden daha fazlasını bekliyorduk."

Henry'nin midesi düğümlendi. "Özür dilerim, efendim, daha çok çaba göstereceğim."

"Bir zirve ne kadar yüksekse azim de o kadar artar." Dr. Sloane'un her duruma uygun bir Shakespeare alıntısı olurdu. Avucuna öksürdü ve Henry'nin kolunu sıvazladı. "Ters giden bir şeyler varsa söyle. Yardıma ihtiyacın var mı? Yeni bir tıraş bıçağına belki de?"

"Elbette." Henry yeni terlemeye başlayan bıyıklarını kesmeye karar verdi.

"Bu okulda çok zamanınız kalmadı, Bay Bishop. Biliyorum belirsizlikle yüzleşmek zor olabilir ama bitiş çizgisinden önce dikkatinizi dağıtmayın." Bay Sloane omuzlarını sıktı ve elini uzattı.

Henry adamla tokalaştı. "Anlaşıldı, efendim. Teşekkürler, efendim." Dr. Sloane'dan kalp kırıklığı için tavsiye alabileceğini hayal edemiyordu. Şey, bilirsiniz işte... *caz grubunda şarkı söyleyen bir kız var ve ben onun kontrbasçısı olmak istedim ama birbirimiz için yanlış ten renklerine sahibiz ve o hayır dedi. Bu göğsümün ortasında yanan bir delik açılmasına neden oldu, şimdi bütün benliğim o deliğe doğru çekiliyor gibi.*

Dr. Sloane'un uzmanlık alanı edebiyattı, hayat değil. Her halükârda yaşlı bir adama kırık kalplerden bahsetmek imkansızdı zaten.

"Bunu duyduğuma sevindim, Henry. Duyduğuma sevindim. Çünkü istediğimiz en son şey, mezuniyetine bu kadar az zaman kalmışken bursunu kaybetmen."

Bu uyarı Henry'nin daha kötü hissetmesine neden oldu. Okulda geride kalmıştı, umutsuzca geride. Ethan'ın ödevlerine yardım edebilmiş olsa da kendisininkileri bitirememiş, sadece karalamalar yapıp kitabın arasına koymuştu.

Ethan pahalı pelür kağıdını kırıştırıp Henry'ye doğru attı.

Henry kâğıt topu yakalayınca Ethan, "Gördün mü?" dedi. "İyisin. Şimdi kalkabilecek kadar iyisin. Bu arada... Yeni bir kulüp buldum. Caz müziği yapıyorlar."

Henry yüzünü yastığa gömdü.

"Bana müziği bırakıyorum deme," dedi Ethan. "Pejmürde Domino kapandı diye caz müziği dinleyemeyecek değilsin ya. James orası da en az Domino kadar iyi dedi." Hooverville'den ne zaman bahsetse olduğu gibi şimdi de Ethan'ın sözcüklerinde bir duraksama vardı.

Henry yastığı yüzünden çekti ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"James öyle dedi yani?"

Ethan'ın ifadesi değişti. Henry arkadaşının hangi duyguyu gizliyor olduğunu anlayamadı.

"Gazete için yazacağım makale düşündüğümden de karmaşık hâle geldi. Babam ek süre vermeyeceğini söyledi ama bunu doğru yapmak istiyorum. Bu nedenle James'le birkaç kez daha görüştüm. Böylece birbirimizi biraz daha yakından tanıma fırsatı bulduk. İki insan olarak yani." Ethan pencereye yürüyüp dışarıya baktı. Henry, Ethan'ın kulaklarına kadar kızardığına yemin edebilirdi.

Henry son birkaç haftadır Ethan'ın geceleri ortadan kayboluyor oluşunu fazla kafasına takmıyordu. Guthrie'nin yerine ya da geceleri atıştırmak için Golden Coin'e gidiyor olabilirdi. Ethan gazete için resmen köle gibi çalıştıkça Henry yapmadığı şeyler için daha da çok suçluluk duymaya başlamıştı.

"Gidemem," dedi Henry. "Çok geride kaldım."

"Bak." Ethan, Henry'nin yüzüne baktı. "Seni içten içe neyin kemirdiğini bana söylemedin o yüzden sana yardımcı olamıyorum. Ama haftalardır ne müzik yaptın ne de dinledin, bu da susuz kalmış bir bitkiye döndün demektir."

"Tamam," dedi Henry. "Özledim, kabul. Ama seni bu kadar müzikle içli dışlı yapan nedir? Eskiden seni sürüklemem gerekirdi."

Ethan ayaklarına bakıp kafasının arkasını kaşıdı, sanki cevap vermeden önce biraz zaman kazanmak istiyor gibiydi. "Biliyorsun, ben her zaman müzikten hoşlanırdım. Belki senin gibi çalamıyorum ama her zaman radyo dinliyorum." Saçlarını düzeltti. "James ile biraz konuştum, biliyorsun, bu makale yüzünden. Müzikten hoşlandığını duyunca onu da davet ettim. Umarım seni rahatsız etmez."

"Elbette sorun olmaz." Henry duraksadı. Neden Ethan birini getirmek konusunda bu kadar utangaç davranıyordu ki? Belki de James Booth Hooverville'de yaşadığı içindi. Bu aklına bir fikir getirdi. "Ona ödünç verebileceğimiz bir takımımız var mı?"

"Ah, şu mesele." Ethan pencereden dışarı baktı. "James düzgün kıyafetleri olduğunu söyledi. Ama Helen'e söyleme, olur mu?"

Henry'nin odasının hemen dışındaki döşeme tahtaları gıcırdadı.

Başını kapının girişinden uzatan Helen parmağını onlara doğru sallayarak, "Neyi söylemeyecekmiş?" dedi. "İkinizin bir şeyler planladığını duydum. Haftalardır sanki üzerinizde ölü toprağı var gibiydi. Ethan, eğer annenle bir şamdan daha cilalamak zorunda kalırsam birilerini öldüreceğim." Parmağını sanki yaptığı işe değer biçiyormuş gibi havaya kaldırdı.

Ethan, Henry'ye baktı. "Sadece seni sürüklemeden önce nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalışıyorduk."

Eğer Ethan'ı bu kadar iyi tanıyor olmasaydı sözlerine inanabilirdi. Bir şeyler olmuştu, Ethan'ı kırılgan hâle getiren bir şeyler.

Henry kâğıt topu aldı. Peliirü düzeltip kırışıklıklarını açmaya çalıştı. Onu davet etmesi asilce olurdu ama Henry dostunu kurtarmayı ve kahramanlık illüzyonunu ona bırakmayı tercih etti. Kâğıdı düzeltmeyi ciddiye alıyormuş gibi davrandı, hiçbir işe yaramayacağını bilse de.

Helen gözlerini devirdi. "Benim bir şeyden korktuğum yok. Bu zamana dek beni çözmüş olan gerekirdi." Dikkatini diğer tırnağına verdi, bir an odada törpü sesinden başka bir şey duyulmaz oldu.

Ethan ellerini birbirine sürttü, sanki temizlenmeye çalışıyordu. "Tamam o zaman. Anlaşıldı. Beraber gidiyoruz. Sana da uygun mu, Henry?"

Henry başını salladı. Ethan'ın böyle çabuk pes etmesi onu şaşırtmıştı ama Ethan her zaman bir beyefendi gibi davranırdı.

"Ah, harika." Helen ayrılmak için dönüp, omzunun üzerinden oğlanlara baktı. "Eğlenceli olacak."

Yalnız kaldığında Henry buruşmuş kâğıdı masanın üzerine koydu, kurtarılamaz durumda olduğunu bilse de onu atmaya kıyamamıştı. Kitabın sayfaları arasına koydu, bunun yardımcı olmayacağını biliyordu. Ama en azından artık kâğıdı görmek zorunda değildi.

Bölüm 30

Akşamın geç saatlerinde, son kalkülüs ödevini de bitirip Atinalılarla Spartalıların durumunu İç Savaş'taki Kuzey ve Güneylilerle kıyaslayan ödevini de bitirdikten sonra Henry üç gündür ilk kez tıraş oldu. Sabunu köpürtmek, sakalı boyunca yüzünü fırçalamak ve keskin bir jiletle sakallarını kesmek için uzun zaman harcadı. Aynanın karşısında boynundaki damarın hafifçe attığını gördü. Damarı ve bıçak arasında azıcık bir et parçası vardı. Doğru yeri keserse ölümcül olabilirdi. Ama böyle bir şey yapma ihtimali yoktu. Ölmek isteyecek kadar üzgün olmak bir şeydi, kendini öldürecek kadar deli olmak ise bambaşka bir şeydi. Ama bu düşünce, ne denli karanlık olursa olsun, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Yeniden müzik dinlemeyi arzulaması bile aslında yaşamak istediğinin bir kanıtıydı ve bu açıdan bakıldığında o, babasının oğlu değildi.

Tıraşı bitirdiğinde kulak memelerinde ve boynunda kalan köpük kalıntılarını yıkadı ve tıraş losyonunu yanaklarına sürdü. Ardından giyindi, masasındaki kitap ve kâğıtları düzenleyip pencereden dışarı baktı. Bulutlu bir öğleden sonraydı ve bunun neticesinde gün batımı karanlık bir manzara sunuyordu. Hilal şeklindeki ay, bulutların ardından hafif bir ışık yayıyordu. Yağmur yağmak üzereydi ama Seattle genelde yağmurlu olurdu. Hava birkaç gündür rutubetliydi.

Ethan basamaklardan çıkarken gömleğinin manşetlerini düzeltmeye çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi Henry.

"Ne? Hayır." Ethan yukarı baktı. "Sadece enerjimi harcıyordum."

"Hepsini harcama." Helen vücudunun en güzel yerlerini vurgulayan beyaz bir elbise giymişti. Dirseklerine kadar çekilmiş bir çift siyah saten eldiven takmış ve omuzlarına hayvanın kafasını bıraktıkları cinsten vizon bir kürk atmıştı. Gizli bir kancayla kuyruğu ağzına bağlanmış kürkün gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Henry tıraş olduğuna memnun olmuştu. Helen'e kolunu uzattı. Merdivenlerden aşağı beraber inerlerken Helen'in parfümünün kokusunu duydu ve neden bu kokudan hoşlanmadığını hatırladı. Zambaklar, babasının az katılım olan cenazesinde kullanılan çiçeklerdi. Henry aile dostlarının bir anda azalmasının nedeni intihar mı yoksa fakirlik miydi asla anlayamamıştı. O zamandan beri zambaklar ona çaresizliği hatırlatıyordu.

Eğer Helen'i isteseydi her şey daha basit olurdu. Ama teni böyle kaygan ve solgunken, zarif köprücük kemikleri elbisesinden görünürken Henry'nin aklına gelen tek şey derisinin altındaki iskeletti. Helen'i sevmek istese de ona baktığında tek gördüğü ölümdü.

"Majestic çok uzak değil," dedi Ethan. "Yürüyebiliriz bile. Ama önce almamız gereken birisi var."

"Bir kız mı?" dedi Helen. "Ethan'ın görüştüğü biri mi var?"

Ethan başını sallayıp alayla gülümsedi. "Annemle dedikodu yapacağın bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun? Ama hayır. Bu, iş. Gazeteyle ilgili. Anlaman zor. Babamın verdiği bir görev. İstersen ona sorabilirsin."

"Anlaşılmayacak bir şey değil. *İlgilenmeyeceğim* bir şey olabilir ancak." Helen küçük el çantasını açtı ve gümüş tablasından bir sigara çıkardı.

"Burada olmaz," dedi Ethan. "Annemin ne dediğini biliyorsun."

"Ve Ethan asla ailesinin şimşeklerini üzerine çekecek bir şey yapmaz." Helen yakılmamış sigarasını dudaklarından çekti. "Et-

han harika bir kukla. Kalk, Ethan. Bu taraftan yürü, Ethan. Omuzunu müzde eğil, Ethan."

"Arabada da içme," dedi Ethan, Helen'in aşağılamasını duymazdan gelerek. "Koltukta sigara yanıkları olur."

Helen gözlerini devirdi ve sigarasını tabakaya geri koydu. Sigarasının filtresinde kırmızı rujun izleri vardı ve Henry bunun aynı anda hem nahoş hem de büyüleyici olduğunu düşündü.

Gece havası nemli ve soğuktu ve her nasılsa Henry'yi daha bir kendisi gibi hissettiriyordu. Bulutlardan süzülen ay ışığı, Helen'i yağlı boya tablodaki bir figür gibi gösteriyordu. Henry bunun kendisinde yarattığı hissin zevk mi yoksa huzursuzluk mu olduğunu anlayamıyordu.

"Bu gece yapmama izin vermediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Helen.

"Liste oldukça uzun," dedi Ethan. "Senin hayal gücüne bırakıyorum."

"Ah, birçok şey hayal edebiliyorum." Helen, Henry'yi bekledi ve koluna doğru uzandı ancak Ethan ikisinin arasına girip Helen'i arka koltuğa yönlendirdi.

"Henry, önde oturmak senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır, sorun değil." Henry, Ethan'ın kendisini biraz uzaklaştırmaya çalışmasını takdir ediyordu ama artık kaçmak isteyip istemediğinden emin değildi. Arka koltukta Helen çakmağıyla oynuyor, ateşi yakıp söndürüyordu. Henry onun bir sigara yakmasını bekledi ama Helen yakmadı.

Ethan'ı bir türlü rahat bırakmıyordu. "Kimi alacağız? Tanıdığım biri mi?"

"Hayır." Ethan radyoyu açtı, haberlerde Neville Chamberlain'in Birleşik Krallık'ın başbakanlık seçimlerinde galip gelmesinden bahsediliyordu.

Helen eleştirmeye başladı. "Hah, inanılmaz derecede sıkıcı."

"Bu uluslararası haber, Helen. İnsanlığın geleceğini etkileyecek olaylara önem versen iyi olur."

"Lütfen," dedi "Binlerce hayata yetecek kadar önemsedim."

Henry çapraz ateşten kaçınmak için pencereden dışarı baktı. Ethan radyoyu kapattı. Hooverville önlerinde belirmişti, islı kamp ateşi havaya ağır, hüzünlü bir koku yayıyordu. Ethan arabayı yanaştırdı. Karanlığın içinde gri temiz bir takım elbise giymiş James Booth belirdi, sanki sınıf arkadaşlarından biriymiş gibi görünüyordu. Belki şansı yaver gitmeye başlamıştı, Henry onun nasıl para kazandığını hayal edebiliyordu. Ethan dışarı çıktı ve el sıkıştılar. Ethan arka kapıyı kapıyı açınca James mümkün olabileceğinden de geniş bir şekilde sırıttı.

"Bu şaka mı?" Helen, James'e sanki kötü kokan bir köpekmiş gibi bakıyordu.

"Züppeleşme, Helen," dedi Ethan. "O, Hooverville'in başkanı. Zengin bir ailede doğmuş olsaydı birkaç yıl içinde belediye başkanı bile olabilirdi. Siyasi bir deha. Harika fikirleri var."

Henry dikiz aynasından baktı ve sigaranın ateşinin James'in yüzünü aydınlattığını gördü.

"Helen." James elini uzattı. "Ethan senden çok bahsetti."

"Komik. Senin hakkında ise hiçbir şey söylemedi." Helen güç bela parmaklarının ucuyla tokalaştı. Sigarasının külü James'in eline düşmek üzereydi.

"Tarihte ünlü bir Helen vardı," dedi James. "Onun sureti binlerce gemiyi batırdı. Seninki de en az bir düzinesini mahvetmeye yeter, söylediklerimi bir iltifat olarak kabul et lütfen. Bugünlerde savaşlar çok daha büyük ölçekte gerçekleşiyor." Sigarayı elinden alıp küllükte söndürdü. "İşte oldu. Kazayla etrafı ateşe vermeyi istemeyiz."

Helen kahkaha attı. "Göreceğiz."

Henry, Ethan'a baktı. James ve Helen'in daha önce tanışmış olup olmadığını merak ediyordu. Birbirlerine olan nefretleri eskiye dayanıyormuş gibiydi.

"Helen," dedi Ethan. "Kendine gel. James zengin bir aileden gelmiyor ama parlak fikirleri ve ikna kabiliyeti var. Modern çağda buna esas zenginlik bile diyebilirsin."

"Ah, onun gibiler hakkında diyeceğim pek çok şey var," dedi Helen.

"Devam et." James koltuğuna yaslanmış, ellerini başının arkasına almıştı, sanki Helen'in onu yermesinden hoşlanıyor gibiydi. "Seni dinliyorum."

Helen bakışlarını James'in üzerinde gezdirdi. "Başlangıç olarak, senin hikâyendeki Helen yuva yıkan biri."

"Mitolojide okuduğum kadarıyla Helen kocasından ayrılmak zorunda kalan bir kadın, bir tanrının kızı."

"Buna pek aldırdığını söyleyemem."

"İlk elden bilgiye mi sahipsin?"

"Ya öyleysem?"

"O hâlde kendine bir hayli iyi baktığını söyleyebilirim."

"Fark etmiş olman ne hoş," dedi Helen. Bayağı bir eğleniyor gibiydi. "Hikâyenin gidişatına göre Helen, kocası onu geri aldıktan sonra çok da uzun yaşayamamış. Ölüm, âşıklara karşı ne zalim, değil mi?"

"Aşk, eğer on yıllık bir savaşa neden olduysa pek de iyi bir şey değil demektir," dedi Ethan. "Yuva yıkıcılık da cabası."

Henry hikâye hakkında daha fazla şey biliyor olmayı diledi. Mitoloji ve felsefe daha çok Ethan'ın ilgi alanıydı. Ama arkadaşının hakkını vermeliydi doğrusu. James'in zekâsı hakkında şaka yapmamıştı.

"Dehşet verici aşk diye bir şey yoktur," dedi James, Helen'e doğru eğilerek.

"Tamamen dehşet verici," dedi Helen de ona doğru eğilerek.

"Ben daha korkunç birkaç şey söyleyebilirim," dedi James tıslarcasına.

Ethan nazikçe öksürünce ikilinin dikkati dağıldı ve Henry arkadaşının radyoyu yeniden açmasına memnun oldu. Haberler bitmiş ve spiker, bir kadının hikâyesini anlatmaya başlamıştı, kadının hizmetçisi Ivory sabunları sayesinde bir aşk mucizesi yaşamıştı.

"Senin reklamın çıktı, Helen," dedi Ethan. Reklam müziğinden alıntı yapıyordu. "Hilda güzellik sabunu kullanarak asla bir Yunan burnuna sahip olamaz ama Henry'yi alacağını ümit ediyoruz."

"Hilda!" dedi Helen. "Onlara ismi düzeltmeleri için bir mektup yazsam iyi olur. Yoksa Henry'nin açıklaması gereken bir şeyler var demektir."

Majestic'e ulaştılar. Henry içeri girerken Helen'e eşlik edeceğini düşünüyordu ama Ethan ve James iki yandan onu kuşatınca Henry de tek başına kulüpten içeri girmek zorunda kaldı.

Böylesi daha iyi olmuştu. Nefesini düzenlemesi, ışıklandırılmış giriş kapısına, müzik grubunun ritmine ve havanın ağırlığına alışması için zamanı kalmıştı. Girişte fedai yoktu böylece Helen, James ve Ethan içeriye girerlerken Henry kenarda durup bir dakika yalnız kalabildi. Etrafındaki hava nabzını hızlandırmıştı, eğer küçük bir çocuk olsaydı ciğerlerindeki havayı boşaltmak için yukarı aşağı koşar, bağırır ve rahatlardı. Enerji huzursuz edici olsa da en azından içindeki hüznü bastırıyordu.

Yağmur başladı. İlk damlalar tenine düşerken etrafındaki hava da değişti. Yüzündeki ıslaklığı mendiliyle sildi ve damlaların toprağa verdiği gizemli kokuyu teneffüs etti. Arkasından gelen hafif ayak sesleri vardı. Döndü ve onu gördü.

"Flora." Kendine gelmeden önce çoktan ona doğru bir adım atmıştı bile. Flora yalnız başınaydı, kolundan siyah bir şemsiye sarkıyordu.

"Henry. Ben..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Orada olmak istemezmiş gibi bir hâli vardı.

Bir an sonra Flora bakışlarını çevirdi ve Henry o anda eğer her gün yüzünü görebileceği anlamına gelecekse, Flora'nın kalbini bir milyon defa kırmasına razı olduğunu fark etti.

"Seni tutan nedir, Henry?" Helen Majestic'in girişinde duruyordu. Vizon kürkünün başını okşadı. "Hepimiz seni bekliyoruz."

Henry yutkundu. "Kusura bakma," dedi Flora'ya.

Henry kulüpten içeriye yürüdü, Flora'nın arkasında durduğunu ve onu izlediğini biliyordu. Ama kendisine arkasını dönme ve onunla konuşma izni vermedi. Buraya Helen'le beraber gelmişti. Buna göre davranması gerekiyordu. Aynı zamanda Flora'yı Helen'den uzak tutması gerekiyordu, aksi takdirde nahoş şeyler yaşanabilirdi. Bununla beraber Flora zaten Henry'yi istemiyordu. Henry'nin gururunu daha fazla ayaklar altına aldırmaması gerekiyordu.

Henry kendini müziğin içinde kaybetmek istemişti. Karmaşık bir şarkı, insanı öldürecek kadar zor bir poliritimde, 5/4 ritminde çalınıyordu. Ama Helen ve James yeniden Truva Savaşı ve Helen'in trajedisindeki diğer kurbanlar hakkında konuşmaya başlamışlardı: Akhilleus'un ve aşığı Patroclus'un ölümleri, Ajax'in kuşatması ve Odysseus'un bitmek bilmeyen yolculuğu. Müziği bastırmak için birbirlerine yüksek sesle bağırırlarken Ethan mutsuz bakışlarla hakem olmayı reddediyordu.

"Aşk tüm bu insanların ölümüne neden oldu," dedi Helen.

"Savaş neden oldu. Savaş." James içkisini bitirdi. "Savaş, bir ölüm düzeni."

"O düzen aşk ile işlemeye başladı." Helen dudaklarına bir sigara iliştirdi ve yakması için Ethan'a uzandı.

"Aşktan sanki şeytani bir varlıktan bahsedermiş gibi konuşuyorsun," dedi James.

"Ve sen de aksini kanıtlayamıyorsun." Yüzündeki bakış Henry'yi şaşırtmıştı. İncinmiş, kızgın ve korkmuş görünüyordu. Helenonu bu hâle getirecek ne yaşamış olabilirdi ki?

Ethan içkilerini tazelemesi için garsona işaret etti ama Helen başını salladı. "Benim için bu kadarı yeterli." Ardından sandalyesinde doğruldu.

"Helen, böyle yapma," dedi Ethan. Henry de aynısını söylemek isterdi ama yapamadı.

"Nasıl yapmayayım?" dedi. "Bu sadece dostça bir tartışma. Bay Booth aşkın mucizevi bir şey olduğunu düşünüyor bense insanların hayatını mahvettiğini."

"Senin ve kuzeninin aynı fikirde olmadığınıza memnunum," dedi James.

Ethan duraksadı. "Hadi... Hadi sadece müziği dinleyelim."

Helen aldırmadı. "Arkadaşınla tanışmaktan memnuniyet duydum." Çantasına uzandı. "Çok etkileyici biri. Ama gerçekten eve gitmem gerek."

Ethan ayağa kalkmaya çalıştı. James elini Ethan'ın koluna koydu. "Onunla ben ilgilenirim," dedi. "Bu nahoş durumdan kendimi sorumlu hissediyorum."

"Ben hallederim." Henry ayağa kalktı.

"Hayır, ben yaparım," dedi Ethan. Garsonlar hızlandı, hesabı ödemeyi unutacaklarından korkuyor gibiydiler.

"Oturun," dedi Helen. "Her ikiniz de. Bay Booth benimle dışarıya kadar gelebilir, gerçi taksi ücretini ödeyebileceğinden şüpheliyim."

"İnansan da inanmasan da ödeyebilirim," dedi James.

Henry, Helen'e eşlik etmek için masadan kalkmaya davrandı ama kendini zemine kök salmış hâlde buldu. Çok ilginç bir duyguydu. Ethan'a baktı, o da bir an duraksamış ama ardından oturup içkisini yudumlamaya başlamıştı. James ve Helen dışarıya çıkarlarken hâlâ tartışıyorlardı.

"Boş ver onları," dedi Ethan. "Ne saçmalıktı ama. Helen en güzel anları mahvetmeyi başarıyor. Her zaman. Özür dilerim, dostum."

Henry onun yanındaki sandalyeye çöktü. İçkisini bir yudumda bitirdi. Ne garip bir akşamdı ama, garip ve korkunç.

Odanın karşısında Flora'yı fark etti. Boş şampanya kadehini masaya bırakıyordu. Flora da ona baktı ama Henry gülümseyip el sallayınca gözlerini kapadı. Her ne kadar kıza dilediğince bakabilmeyi ve bakışlarının birleşmesinin kız için bir anlamı olmasını istese de, bu da ona yeterdi. Solgun ışık ve müzikle parlıyordu. Çok güzeldi. Ve asla Henry'nin olmayacaktı.

Bölüm 31

Ebedi yoldaş olmaya mahkûm olsalar bile Aşk ve Ölüm asla müttefik olmamışlardı. Ama Majestic'ten çıktıkları anda ikisi de fanileri içeride tutmak için kendi güçlerini kullanmıştı. Ölüm zamanı yavaşlatmış, Aşk da Ethan ve Henry'nin ilgisizce durup içeride kalmaları için onları etkilemişti. İşleri biter bitmez aralarındaki karşıtlık geri döndü.

"O çocuğa ne yapıyorsun?" dedi Ölüm. "Bu hem haince hem de sorumsuzca."

"Henry mi? Onunla oynayan sensin."

"Ethan'dan bahsediyordum," diye tısladı. "Biraz fazla yakın değil misiniz sence?"

"Oyun'u oynuyorum. Ethan, Henry'ye âşıktı. Şimdi ise bana. Sen, ama sen ölümün yolundan gidiyordun. Bu korkunç. Oyun tarihinde asla..."

Kadın sözünü kesti. "Sanırım sınırları aşmaktan bahsedecek durumda değilsin. O ölümlerin sorumluluğunu bu yüzden senin için aldım. Yeterince güçlü bile değilsin."

Bu sözcükleri Aşk'ı susturdu.

Ölüm yeniden konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Ben hâlâ aşk konusunda başarısızım gerçi. Henry bana bakmıyor bile. Ve ona en az otuz yedi sandviç hazırladım."

İtirafı Aşk'ı güldürdü. Ölüm de gülmüştü. Yağmur hızlandı. Omuzlarından buharlar yükseliyor, gecenin buğusuna karışı-

yordu. Aşk, elini Ölüm'ün omuzuna koydu. "Evine git. Kurulan. Sıcak bir şeyler iç."

"Ev," dedi Ölüm. "Neresi?"

"Ethan'ın evi, elbette. Şimdi ortadan kaybolursan James Booth'u darağacında sallandırırlar."

"Benim aklımı çelme." Keyifli hâli Aşk'ı memnun etti, onu neşelendiren Aşk'ın incinmesi olsa bile. "Ama henüz eve gidemem. Yapmam gereken işler var." Bakışları karardı. Aşk ne demek istediğini soramadan gitmişti bile.

Ölüm'ün aniden ortadan kayboluşunun gerginliğini azaltmaya çalışırken Flora'nın arabasına yaklaştı. Kaputu açıp bazı önemli parçaları almayı, dişliler ya da bujilerden birkaçını ya da gazı kökleten şu küçük, kıvılcım saçan şeyleri çıkarmayı düşündü. Ama planının işleyebilmesi için şiddet eylemi görünür olmalıydı.

Görgü tanıklarının olması ihtimaline karşı görünüşünü değiştirdi. Pantolonu ve ceketi siyahtı ve şapkası altın sarısı saçlarını kapatıyordu. Cebinden bir bıçak çıkardı, Hooverville'de herkes bıçak taşırdı. Bıçağını lastiklere sapladı. Taşlı yolun ortasında durdu ve arabanın lastiklerinin inişini seyretti. Yağmur damlaları yere inerken yüzünü yıldızlara çevirdi. Yıldızlar hep oradaydı, görünmez hâldeyken bile. Uzayın soğuk yalnızlığı içinde sonsuzluklarını yakan yıldızlar, karanlığı mümkün olduğu kadar yırtıp açıyorlardı.

Bölüm 32

Flora duyması gerekeni duymuştu. Peaches iyiydi ama Domino için yeterince iyi değildi, en azından uzun vadede. Belki de Doc'la onu geçici olarak işe almak için konuşabilirdi, böylece açılışları planladıkları zamanda gerçekleşirdi. Bunu çözme işini bir sonraki güne bıraktı ve Grady'nin ölümünden bu yana ilk kez kendisini iyi hissetti. Verdiği kararın netliği bir kadeh şampanyayla birleşince içini tıpkı Washington Gölü'nün üzerinde daireler çizdiği anda hissettiğine benzer bir cesaret doldurmuştu.

Dışarı çıkarken Henry'nin masasında duraksadı. Birlikte geldiği kız çoktan gitmişti, muhtemelen makyajını tazeliyordu. Flora son âna kadar Henry'yi görmezden gelmeyi başardı. Ardından Henry kafasını kaldırıp ona bakınca ona doğru eğildi, bir eli omuzundayken dudakları neredeyse onun kulağına değiyordu.

"O iyi çalıyor," diye fısıldadı. "Ama seninle kıyaslanamaz bile."

Dudakları Henry'nin kulağına dokundu. Flora orada durmak, Henry'yi içine çekmek istedi, hatta onun mükemmel biçimli çenesinden tutup çevirmek ve bir kez olsun onu öpmek istedi. Ama yapmadı. Bu tarz bir şey... asla gerçekleşmeyecekti. Asla.

Vestiyere gidip ceketini aldıktan sonra dışarı çıktı. Yağmur hızla yağıyordu, şemsiyesini açıp başının üzerine kaldırdı. Arabasının yanına yaklaştığında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti: Tüm lastikleri inmişti. Birkaç dakika donakalmış bir biçimde arabaya baktı ve ardından taksi çağırmakla eve

yürümek arasında kararsız kaldı. Yürümek daha ucuza gelecekti şüphesiz. Tam kararını vermişti ki arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu. Henry ve Ethan'ın ardında hemen hemen aynı yaşta birisi daha vardı. Kızdan hiçbir iz yoktu.

"Bir lastiğin inmiş gibi duruyor," dedi Henry.

"Ya da dördü," diye yanıtladı Flora.

"Biz arabayla geldik," dedi Henry, "eğer bize katılmak istersen sorun olmaz."

"Hayır, teşekkürler," dedi Flora. "Yürüyeceğim."

"Flora," dedi Henry. "Neredeyse gece yarısı oldu. Yağmur yağıyor. Sırılsıklam olacaksın."

"Gerek yok." Şemsiyesini başının üzerine kaldırdı. Çantasını göğsüne doğru yaklaştırdı. Birkaç kilometre yürüyecekti sadece. Yüksek topuklularla bile yirmi dakikadan uzun sürmezdi. Henry'ye itirafından sonra böylesi daha iyiydi.

"Seni götürmemize izin ver." Henry gözleriyle yalvarıyordu.

"Teşekkürler ama hayır." Flora döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Muhtemelen ayakkabıları mahvolacak ve fena hâlde üşütecekti ama gururunu koruması gerekiyordu. Bu kadarı yeterliydi. Onlarla arasında güvenli bir mesafe bırakmak için hızla yürümeye başladı.

Bölüm 33

Ölüm, Ethan'ın evine dönmedi. Onun yerine kara kedi görünümüne büründü ve yaşlı kadın onu içeri alana dek Flora'nın evinin önünde miyavladı. Flora'nın büyükannesi yorganını dikmekle meşguldü. Oyun olsun olmasın kadının zamanı gelmişti. Kimse, Aşk bile bunun için Ölüm'ü suçlayamazdı. Yorgan neredeyse bitmişti, kenarları kadının önündeki sehpadan aşağı sarkıyordu. Un çuvallarından ve Marion'un yıllarca giydiği eski elbiselerinden kesilmiş rengârenk, sayısız kumaş parçası, krizantem çiçeğini andıran desenleriyle yorganı oluşturuyordu.

Ölüm'ün kedi gibi hisseden tarafı gümüş iğnenin yaşlı kadının parmaklarındaki dönen ve kıvrılan hareketine doğru çekildi ve kuyruğunu sallamaya başladı. Bu arzuya yenik düşmek istemiyordu ama kadının yakınına geldi ve başını kaldırıp yaşlı kadını garip bakan siyah gözleriyle süzdü.

"Beni izlediğini görebiliyorum," dedi Marion. "Bilmiyorum sanırım."

Ölüm patisini yaladı ve kulağının arkasını kaşıdı.

"Benim yaşıma geldiğin zaman," dedi Marion, kumaşa küçük bir dikiş atarken, "Her şeyin gerçekte nasıl göründüğünü hissedebiliyorsun."

Ölüm patisini indirdi.

"Elbette bunlardan konuşmanın bir anlamı yok." Marion yaptığı işi inceledi ve bir sıra dikiş daha ekledi. "Yoksa insanlar

kafayı üşüttüğümü düşünürler. Aslında böyle görünmeni beklememiştim ama eğer Flora'ma bir şey yapacak olsaydın senin kafanı ezmeye hazırdım. Duydun mu beni? Senin kafanı ezerdim. Belki de şuradaki lambayla."

Islık çalan çocuk şeklindeki lambayı işaret etti.

Ölüm, kuyruğunu kıvırarak Marion'un genelde Flora'nın eve dönmesini beklerken oturduğu koltuğa yürüdü. Koltuk da tıpkı yaşlı kadın gibi pudramsı ve tatlı kokuyordu. Zarif bir biçimde kendisini bir insana dönüştürdü, Marion'un hoşuna gidecek birine.

Yaşlı kadın iğnesini düşürdü. "Vivian?"

"Hayır, sadece onu hatırlayan birisi." Ölüm'ün üzerindeki elbise yavaşça Marion'un kızı, Flora'nın annesi Vivian'ın öldüğü gece giydiği elbiseye benzedi. "Sana böyle bir hediye vermek istedim."

"Bir hediye." Marion açılmış ağzından güçlükle bir soluk aldı. Yakın gözlüğünü başının üzerine kaldırıp gözyaşlarını sildi. "Ben... Ben çok sevindim. Onu tek hatırlayan kişi ben olmadığıma memnunum. Bu en kötüsü. Çocuğun ölüyor ve kimse onun hakkında konuşarak seni üzmek istemiyor ama sen neler olduğunu anlayamadan zaman geçmiş oluyor ve bir bakmışsın herkes onu unutmuş. Sen hariç herkes." Gözlüğünü çıkardı. Yüzünden yaşlar dökülüyordu. "Sana bir dakika bakmama izin ver."

İğnesini buldu ve kumaşın üzerinde, dikişinin son kaldığı yere sapladı. Ardından gözyaşlarını silip eliyle ağzını kapattı. Uzun bir sessizliğin ardından konuştu. "Seni özledim, çocuğum."

Ölüm sessizce durdu, bu kısımdan nefret ediyordu. *Daha fazla vakit yok.*

"Kızınla gurur duymalısın," dedi Marion. "Büyüdü. Bağımsız bir kız oldu. Ve şarkı söylüyor. Senin gibi değil tabii. Kendine has bir tarzı var. Ve bir uçak uçuruyor. Onunla okyanusu aşmayı hayal ediyor ama bence bu onun ölümüne neden olacak." Kendini tuttu, bir an kiminle konuşuyor olduğunu fark etmişti.

Gözlüğünü ayarlayıp dikişini kaldırdı, kaşlarını çattı. "Basit bir sorum olacak, eğer mümkünse. Bunu bitirebilir miyim? Pek fazla kalmadı."

Ölüm'ün içinden yüzündeki görünümü bir miktar değiştirerek Vivian'la tıpatıp aynı görünmektense daha çok onun kız kardeşi gibi durmak geçti. Böyle bir görünümde kalmak onda çok davetsiz bir misafirmiş hissi uyandırıyordu. Ama görüntüsünü korudu, yaşlı kadının ümidini kırmak istemedi. "Dikmeye devam et," dedi. "Seni durdurmayacağım."

"Teşekkürler. Yarım kalan işlerden hiçbir zaman hoşlanmamışımdır." Marion iğnesini kumaşa batırdı. Yeniden Ölüm'e baktı. "Biliyor musun, onun gözlerini tam benzetememişsin."

"Haklısın," dedi Ölüm omuzlarını silkerek. "Ben genelde bir görüntüyü andırırım, her zaman benden bir parça kalır."

İki kadın sessizlik içinde otururken duvar saati bir saatin daha dolduğunu haber verdi. Gece yarısı. Gong ahenkle yankılandı. Nana içini çekti. "Aklı başında bir kadın şimdiye yatakta olurdu. Ama bunu bu gece bitirmem gerektiğini biliyordum. Biliyordum." Üç kez daha dikiş attı ardından gong sesi yine duyuldu ve kadın elini kalbinin üzerine koydu. "Senin gelmekte olduğunu biliyordum. Tam buramda hissetmiştim."

"Geç oldu," dedi Ölüm gongun üçüncü çalışında. Ellerini koltuğun kolçaklarına koydu, ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Bunu bitiremeyeceğim." Marion aşağıya uzanan yorganına baktı, milyonlarca minik dikiş, asla geri dönmeyecek olan milyonlarca dakikayı simgeliyordu.

Ölüm başını salladı. "Tüm işlerini bitirdiğin bir hayat, yaşanmaya değer bir hayat olmazdı." Bunun her kelimesine inanıyordu. Kimseye yalan söylemezdi, hele böyle bir anda. "Hadi gel artık."

Marion kapıya doğru bakınca Ölüm yüzünü buruşturdu. "Sherman gelmeyecek. Flora da. Eğer kaçarsan arkandan gelirim."

"O değil," dedi Marion neredeyse gülümseyerek. "Eğer kaçarsammış... Ne saçma bir fikir ama. Flora'ya nasıl görünecek acaba diye düşündüm. Belki başka bir..."

"Üzgünüm." Ölüm kendince gerçekten de üzgündü. Kadının bedeninden kurtulamazdı. Bu Flora'yı daha kötü hissettirirdi.

Dokuzuncu vuruşta ayağa kalktı. Marion ve kendisi dışındaki herkes için zamanı durdurmuştu, Vivian'ın görünümünden sıyrılırken o hayatın anıları davetsizce doluştular. Ölüm birden Flora'nın annesini hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu anımsayınca içi sızladı. Marion son bir kez elini hafifçe buruşmuş kumaşın üzerinde gezdirdi. Ölüm koltuğa doğru yürüdü ve Marion'un yanına oturdu.

"Gel biraz yanımda dur," dedi kadın.

Marion'un yanında oturunca kadının ruhunun kokusunu aldı, bu onu acıktırmıştı.

"Bu iş nasıl oluyor?" dedi Marion.

Ölüm kadının elini tuttu. Marion yumuşak kolunu Ölüm'ün omzuna attı ve Ölüm yavaşça ona doğru uzanırken alınları birbirine değdi. Temas ânında anılar bir anda açığa çıktı, Marion ve Vivian'ın anıları parçalara ayrılıp birbirine bağlandılar...

... Ve sonra Marion'un hayatı içine akarken Ölüm'ün gözleri beyazlaştı, içindeki dinmek bilmeyen açlık dinip onu tıka basa doymuş hissedene dek durmadı.

Marion son sözünü söyledi "Ah!"

Bedeni ağırlaştı. Ölüm kolunu omzundan kaldırdı ve kadını koltuğun köşesine yatırdı. Başını iğne oyalı yastığın üzerine koydu, hâlâ sıcak olan ayaklarından terliklerini çıkardı ve onları yanı başına koydu. Marion'un gözlüklerini çıkardı ama gözlerini açık bıraktı.

Ölüm önce saate, sonra yorgana, ardından yeniden saate baktı. Kumaşa saplı iğneyi aldı. Bu kadar küçük bir nesnenin bu kadar şeyi bir araya getiriyor olmasına hayret etti. Nefes alınca hissettiği kokular onu rahatlattı: pamuk, bebek pudrası ve Marion'un ipliği için kullandığı balmumu.

Ölüm iğneyle kumaş üzerinde çalışmaya başladı, yaptığı işi bitirmek için giderek hızlandı. Ardından aynı çabuklukla ayağa kalktı ve zamanı bıraktı. Gong bir kez daha çaldı, sonra bir kez daha... ve Ölüm gitmişti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 34

Henry, Cadillac'tan bir şemsiye alıp Ethan ve James'e uzaklaşmaları için el salladı. Flora'nın birkaç adım gerisinde yürüyüp güvenli bir şekilde eve gitmesi için ona eşlik edecekti. Adımlarını onunkilere göre ayarlarsa Flora farkına bile varmazdı.

Onun yürüyüşünü seviyordu. Omzunun üzerinde şemsiyenin duruşunu, elbisesinin bileklerine dökülüşünü ve ayakkabılarının kaldırımla buluşma şeklini. Hiç duraksamıyordu. *Ka-tap, ka-tap, ka-tap.* Yüksek topuklularının kaldırımdaki sesi yağmurun sesiyle yumuşak bir uyum içerisindeydi.

Bazen hızını artırıp bazen de yavaşlıyordu. Henry ritmini diğer müzisyenlere göre ayarlamaya alışkındı, bu nedenle ona uyum sağlamakta da zorlanmamıştı. Ama birkaç sokak sonra kısa aralıklarla durarak Henry'yi şaşırtmıştı. Kendi adımları birilerinin garajından yankılandı. Flora duruyor, âdeta yankıyı dinliyor ve Henry onun arkasını dönmesini bekliyordu. Ama dönmedi.

Yürümeye devam edince Henry de takip etti. Ama birkaç adım sonra Flora'nın adımları Henry'nin takip edemediği dans adımlarına dönüştü. Bu defa Henry'nin ayak sesleri duyulduğunda Flora durdu.

"Gölgelerde birini duyduğumu biliyordum," dedi ona doğru dönerken.

"Tarihteki en gürültücü gölge olsa gerek. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Beni gezinmekten korkan birileriyle karıştırdın galiba."

"Gece yarısı? Bu yağmurda?"

Flora şemsiyesinin altından çıktı. Yanaklarına düşen yağmur damlaları onu incitiyor gibi yaptı. "Böyle gitmeye devam edebiliriz," dedi. "Ya da benim yanımda yürüyebilirsin." Flora durdu. "Gerçi bu sefer yanımda sana verecek zencefilli çöreğim yok."

Çocukluğundaki o günü hatırlamıştı, Charles Lindbergh'ün şehre geldiği günü. Henry'nin bunun üzerine yaşadığı mutluluk, içindeki bütün incinmişlik hissini silivermişti. Artık bir önemi kalmamıştı; ona bu kadar yakınken, sesini düşünürken, müziği hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için ölürken değil. O âna dek böyle bir şey için ne denli özlem duyduğunu fark edememişti.

Yan yana yürürlerken şemsiyeleri birbirine çarptı. Yağmur damlaları aşağı süzüldü ve Flora güldü. "Benimkinin altında yer var, gel."

Flora şemsiyesini yukarı doğru kaldırdı ve Henry altına girdi. Flora da Henry'nin koluna girdi. Hatırladığı kadar uzun değildi. Başı, Henry'nin omuzlarına geliyordu. Boyu yine de mükemmeldi. Tam kolu onun beline sarılabilir...

"Dilini kedi mi yuttu?" Kafasını kaldırıp Henry'ye baktı.

"Kedi? Ne?" Henry, Flora'nın zihnini okuyamadığına memnundu. "Bu geceki müzik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dinlediğim en iyi müzisyenlerden biri," dedi. "Ama en iyisi değil."

Flora'nın sokağına girince kalp atışları hızlandı. Henry ona en iyisinin kim olduğunu sormak istedi, kendisi olmak istiyordu ama bu ihtiyaç onu utandırmıştı.

"Ooo, dur!" dedi Flora. "Dinle – gece yarısı."

Henry yanında durdu; Flora'nın şapkasının kenarlarının omuzlarına değdiğini, eteğinin bacaklarına dokunduğunu ve göğsünün nefes alıp verişiyle yükselip indiğini hissedebiliyordu. Uzaktaki kilisenin çanlarının sesi yağmur damlalarına karışıyordu. Zaman öylesine yavaşlamıştı ki çan seslerinin teninde yankılanması dışında bir şey hissetmiyordu. Çanlar durdu ve Henry yeniden nefes almaya başladı.

Flora başını uzatıp eve doğru baktı. "Garip. Verandanın ışıkları açık. Nana bu saate dek uyanık olmazdı."

Sundurmaya vardıklarında Flora şemsiyesini kapadı ve basamakları çıktı. Çantasının içinden anahtarını bulup kilidi açtı. İçeri girerken kapıyı açık bıraktı. Henry takip edip etmemek konusunda kararsız kalmıştı ki Flora'nın çığlıkları geldi.

Henry, davetsiz bir misafirle dövüşmek için hazır bir biçimde içeriye daldı. Onun yerine Flora'yı dizlerinin üzerinde ağlar hâlde buldu. Büyükannesinin ağzı açıktı, dudakları hafifçe morarmıştı, açık kalan gözleri çoktan bu dünyadan ayrılmış olduğunu gösteriyordu.

Henry donakaldı. Doktor çağırmak için çok geç kalmışlardı. Polisin yapabileceği bir şey de yoktu. Davetsiz misafirin kendisi olduğunu hissetti. Ama Flora'yı yalnız bırakamazdı. Bu şekilde değil. Yanında yere oturdu ve Flora kendisine doğru dönene dek sessizce bekledi.

"Aramamı istediğin herhangi birisi var mı?"

Başını salladı. "Dayım – ama telefonu yok."

"Arkadaşın? Aileden başka birisi?"

"Bu saatte arayabileceğim birisi yok," dedi.

"Ethan'a ne dersin? Onu arayıp buraya çağırabilirim." Başka bir Thorne'un telefonu açmaması için dua etti. Muhtemelen cevaplamak istemediği bir sürü soruyla karşı karşıya kalacaktı.

"Peki ya sonra?"

Henry bir an sessiz kaldı. "En azından adli tabibi aramamız gerekiyor."

"Henüz değil," dedi Flora. "Bir süre yanında kalmak istiyorum." Büyükannesinin sade elbisesini düzeltti. Sonra ayağa kalktı ve nazikçe kadının gözlerini kapattı.

En sonunda sırtını kanepeye yasladı. Şapkasını çıkarıp yere bıraktı ve Henry o anda insanlar onu bu saatte burada görselerdi ne derlerdi acaba diye düşündü, bir kızın evindeydi, gece yarısı ve yanlarında başka kimse olmadan. Eğer ikisinden birinin itiba-

rını düşünseydi, orayı terk etmesi gerekirdi. Güçlükle yutkundu. Bazı şeyler diğerlerinin fikirlerinden daha önemliydi.

Henry daha önce de ölüm görmüştü. Önce annesi ve kız kardeşini grip salgınında kaybetmişti. Bir önceki gün iyilerdi ve sonra her ikisi de perişan hâldelerdi. Birkaç gün içindeki hâllerini izlemek kederini katbekat artırmıştı; dudakları çatlamış, gözleri boş ve anlamsız bakmaya başlamıştı. Sonunda annesi, küçük bir kızken gittiği bir yaz tatili hakkında sanrılar görmeye başlamıştı. Âdeta öteki dünyadaki biriyle konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Henry aniden gelen ölümün kederini ise babası şapkasını almadan aniden evden çıktığı gün öğrenmişti. Henüz on yaşındaydı ve neler olduğuna bir anlam verememişti.

Babam şapkasının olmadığını fark ettiği anda geri dönecek, diye düşünmüştü. *Kapıda onu bekleyeceğim ve şapkasını bulduğum için memnun olacak.*

Kapı zili çaldığında Henry girişteki ahşap sandalyenin üzerinde babasının şapkası kucağında bekliyordu. Sıçradı, şapkayı tutarak babasının neden kapıyı açıp içeri girmediğini merak etti. Kapıyı açıp, "Baba! Bak ne unuttun!" demeye hazırlandı.

Ama gelen babası değildi. Ciddi bir yüz ifadesiyle şapkalarını ellerinde tutan iki polis memuruydu. Bıyıklı olan, annesini çağırmasını söylemişti.

"Bunu yapamam, efendim," dedi.

"Bu çok önemli," dedi diğer memur.

"Vefat etti, efendim," diye yanıtladı Henry. "Kız kardeşim de öyle. Sadece babam ve ben varız. Salgından sonra hizmetçileri de gönderdik."

Polis memurları onu büyük arabalarıyla merkeze götürmüşlerdi. Büyük ahşap bir masanın karşısında oturmuştu. Birileri ona bir kâğıt torba içerisinde sokağın aşağısındaki bir lokantadan yemek getirmişti. Torbadaki yağlı donutu yerken bıyıklı polis memuru ona babasının öldüğünü söylemişti. Henry, babasının nasıl öldüğünü yıllar boyunca öğrenememişti, ta ki Thorneların

bu konudaki fısıldaşmalarını duyana kadar. O zamandan beri yüksek yerler onu hasta eder olmuştu.

Henry sarsılarak geçmişten bulunduğu âna döndü. Flora şömineye bakıyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu işe yarar bir şeyler yapmak umuduyla.

"Üşüdüm mü?" dedi Flora. "Belki."

Henry çıra ve kibritleri buldu. Çok sürmeden ateşi yakmayı başardı. Gerçi hava o kadar da soğuk değildi ama bir şeylerle uğraşmak ve şöminedeki alevler onu rahatlatmıştı. Salondaki geri kalan ışıkları yaktı, geceyi elinden geldiği kadar uzakta tutmaya çalışıyordu. Ardından yeniden Flora'nın yanına oturdu, yalnız olmadığını hissettirecek kadar yakın olmaya çalışıyordu.

"Dünyadaki en iyi zencefilli çörekleri yapardı," dedi Flora.

"Hatırlıyorum," dedi Henry.

Elini onun yanına koydu. "Onun kızarmış tavuğunu denemeliydin. Şimdi..." ağlamadan cümlesinin sonunu getirememişti.

"Keşke deneyebilseydim," dedi Henry. "Keşke..."

"Keşke hayır demeseydim," dedi Flora. "Hayır demek istememiştim. Seni burada, yanında kontrbasınla görünce şaşırmıştım ve ne yaptığımızı düşününce korkunç hissettim ve Grady, ben sadece yapamadım..." Serçe parmağını onunkine dokundurunca Henry'nin nabzı hızlandı.

"Hadi bunu unutalım," dedi Henry kendinde konuşacak gücü bulunca. "Buraya davetsiz gelmiştim. Neden sana garip geldiğini anlayabiliyorum. Ve biz şey değildik, bizim hiç... Hadi bunu unutalım." Henry kendisine hiçbir şey borçlu olmadığını ve neden Flora'nın etrafındaki insanların onun gibi birini istemeyeceğini anladığını söyleyebilmeyi istedi.

"Hayır," dedi Flora. Yüzünü elleriyle kapattı. "Özür dilerim. Tüm bunlar için. Bunu açıklayamam. Zalim olmak istememiştim. Benim içimde karmakarışık bir şeyler var. Uzak kalman en iyisi."

Henry hissizleşmişti. Onu böylesine istemesi ve bunun bir karşılığının olmaması, bir bıçağın ucu bile daha az can yakardı.

"Acıktın mı? Sana yumurta falan pişirebilirim." Ayağa kalktı.

"Bir daha bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Ama istersen lütfen kendine bir şeyler hazırla."

Henry'yi küçük bir mutfağa götürdü. Masada ondan uzakta oturdu ve Henry iş başına geçerken bir peçeteyi kucağında katlayıp açmaya başladı.

Pişirme kağıdını buldu, pastırmaları üzerine dizdi ve fırına sürdü. Onlar pişerken yumurtaları dolaptan çıkardı, yarım düzinesini kâseye kırdı ve birazcık krema ekleyerek çırpmaya başladı. Ardından karışımı kısık ateşte ısınan tavaya döktü.

"Tıpkı Nana'nın yaptığı gibi," dedi Flora.

"Başka bir yolu var mı ki?" Pişmekte olan yumurtaları tahta kaşıkla yavaşça karıştırırken konuyu yeniden müziğe getirmeyi düşündü. Ona sormak istediği, fikrini almak istediği milyonlarca şey vardı. Ama dilini tuttu. Şimdi doğru zaman değildi. Belki de son şansı buydu ama yine de onu rahatlatmak istiyordu.

Flora konuyu kendiliğinden açtı. "Biliyor musun, Peaches fena değildi. Ama senin ritmin daha iyi, özellikle de nakaratlarda daha cesursun."

Henry bu yorumun kendisini ne kadar memnun ettiğini gizlemeye çalıştı. "Onların şarkıcısı – adı neydi? Senin eline su dökemez. Hatta..."

"Ruby'den mi bahsediyorsun? Bu gece sahnede değildi. İzin almıştı. O harikadır." Peçeteyi katlayıp yeniden açtı.

Yumurtalar piştiğinde Henry tabakları aradı. Flora onu bir nota kağıdı gibi okuyabiliyordu. "Lavabonun yanındaki ikinci dolap."

Henry başını salladı, sonra tabakları bulup yumurtaları tabaklara böldü. Üzerlerine birkaç şerit pastırma koyarak yemeği hazırlamayı bitirdi. Çok muhteşem görünmüyordu ama Gladys'in Thorneların evinde yaptığı gibi üzerine ekleyecek maydanoz bulamamıştı, en azından yemek güzel kokuyordu. "Hatta ne?" Flora masanın yanındaki küçük tabureye oturdu ve kucağına peçeteyi serdi.

Henry tabaklardan birini Flora'nın önüne koydu. "Hatta senin içinde gösterdiğinden fazlası var. Bunu görebiliyorum."

Flora, Henry'yi süzdü. "Belki de." Yemeğe bakıp iç çekti. "Bir şeyler yemeye çalışsam iyi olur. Uzun bir gün olacak ve fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Eğer istersen," dedi Henry. "Sadece bir şeylerle oyalanmak istedim ve pastırmayı çok severim."

Saat biri vurdu. Flora bir parça yumurta alıp ağzına attı. Yanaklarından bir damla yaş süzüldü. Flora yutkunup gözyaşlarını sildi. "Artık bir başıma kalacağım."

"Bu doğru değil." Henry onu nasıl rahatlatabileceğini bilebilmeyi diledi. "Dayın var."

"Aynı şey değil," dedi Flora. "Beni Nana büyüttü."

Henry, Flora'ya onun yanında olacağına söz vermek isterdi, ona da sahip olduğunu. Ama böyle şeyleri söylemezdi. Bunu Flora da istemeliydi.

"İstediğin kadar yanında kalırım," dedi.

"Adli tabip gelene dek kalır mısın? Çok sevinirim." Derin bir nefes aldı ve tabağını ittirdi. "Onu şimdi ararım."

Telefonun durduğu girintiye doğru yürüdü. Operatörü arayıp hatta bağladı. Kısa bir konuşmadan sonra sessizce gerekli bilgileri verdi. Sesi titrediğinde Henry'nin gözleri doldu.

Flora masaya döndü, tabağını temizleyip yıkamaya doğru gitti, Henry de onu takip etti.

"Bana büyükannenden bahset." Elindeki ıslak tabağı aldı. Kurularken annesi ve kız kardeşi öldükten sonraki hayatını düşündü. Babası bunun olanları değiştirmeyeğini söyleyip onlar hakkında konuşmayı yasaklamıştı.

Babasının ölümünden sonra, olaydaki utanç unsuru yüzünden kimse bu konuda konuşmak istememişti. Bu sessizlik ona, ailesi onun hatıraları dışında hiç var olmamış gibi hissettirmişti. Öyle uzun zaman geçmişti ki sanki olanların hiçbiri yaşanmamış gibi geliyordu, onu seven bir ailesi, kız kardeşi, dünyada onu önemseyen hiç kimse olmamış gibi.

"Ne öğrenmek istersin?" diye sordu.

"Neleri hatırlamak istiyorsan."

Mutfağı toparlarken Flora ona neşeli hikâyeler anlattı. Büyükannesi bir keresinde mayonez kabına dondurma koymuştu ve Flora onunla mayonezli sandviç yapmaya kalkışmıştı. Bir başka zaman da Flora mısır ekmeği yaparken tuz yerine yanlışlıkla şeker koymuştu. Büyükannesi yine de bütün dilimi yemiş ve bunun şimdiye dek yediği en lezzetli şey olduğunu söylemişti.

"Ve yorganlar dikerdi," dedi Flora. "Birinin yeni bebeği mi oldu? Elinde malzemesi olurdu. O da kendi büyükannesinden öğrenmişti, vaktinde kaçak kölelerden oluşan bir topluluğun üyesiymiş. Genelde yorganlara nerede olduklarına dair mesajlar gizleyip onları pencerelere ve çitlere asarlarmış."

Henry odada duran yorgana göz attı. "Onda da bir mesaj var mı?"

Flora bir bakış attı. "Eminim ki vardır. Her zaman bir yerlerine bir mesaj gizlerdi, her zaman aynı mesajı."

"Neydi o?"

"Aptalca bir şey." dedi Flora.

"Söylemek zorunda değilsin." Henry tabakları dolaba yerleştirdi ve bardakları silmeye başladı.

"Oh, söyleyemeyeceğim bir şey değil," dedi Flora. "O genelde... o genelde yorganlarla beni ne kadar sevdiğini söylerdi. Her zaman bir yere küçük bir kalp bırakırdı."

"Bunu sevdim. Gizli bir mesaj," dedi Henry. Aptalca olduğunu düşünmüyordu. Hatta çok hoşuna gitmişti. Gizli mesajlar yüzyıllar boyunca kalpleri ve savaşları kazanmayı sağlamıştı. Lysander adlı Spartalı bir general kemerinde gizli mesajlar taşırdı. Henry'nin Peloponez Savaşı'nı çalışırken ilgisini çeken tek şey bu olmuştu. "Hadi bulalım."

"Bu yorganı bitirememişti."

"Hadi bakalım," dedi Henry. "Bizi ısırmaz."

Flora parmak uçlarıyla kumaşa dokundu. Yakından inceledi. "Aman Tanrım."

"Bulabildin mi?"

"Hayır," dedi Flora. "Bitirmiş. Uzun süredir bunu yapıyordu, sonunda bitirmiş."

Kapı hafifçe vuruldu. Henry arka bahçeye gitti, Flora da adli tabibi karşılamaya yöneldi. Bulutların arasından ay ışığı, yıldızların yansımalarıyla beraber sızıyordu. Henry sanki cennetten gelen notalarmış gibi onları okumaya çalıştı ama öyle çok farklı ihtimal vardı ki sonunda pes etti. Geceyi içine çekti, temiz ve umut verici kokuyordu. Her şeye rağmen Henry sakin hissediyordu. Flora için anlamlı bir şeyler yapabilmişti.

Adli tabip işini bitirince Flora Henry'yi yeniden içeri davet etti. Mutfakta oturdular, salon hâlâ garip hissettiriyordu. Koltukta hâlâ yaşlı kadından izler vardı ve Henry onun hatırasını rahatsız etmek istemiyordu. Flora gözyaşları içinde özür dilemeye devam ederken Henry ona her şeyin yolunda olduğunu ve onu anladığını söylemek istedi ama ne yapacağını bilemiyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Tükendim," dedi. "Ama asla uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Gitsem daha mı iyi olur? Ben..."

"Kal. Hava aydınlanana dek kal."

Elini onun elinin üzerine koydu. Henry'nin ona uzanmak, yüzüne dokunmak, dudaklarını kızınkilere dokundurmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Henry bunları düşünürken Flora kızardı ve bakışlarını yere dikti, kirpiklerinin şekli bile Henry'yi büyülüyordu. Gökyüzünde beyaz bir ışık parladı ve etraf gökgürültüsüyle sarsıldı, yağmur sanki sıvı bir kitaptan dökülen harfler gibi yağmaya başladı.

Henry Flora'yı öpmedi. İsterdi ama kendini tutmasını ona armağan etmeyi tercih etti.

Konuşamayacak kadar yorgunlardı, bunun yerine sandalyelerini yan yana çekip birbirlerine yaslanarak rüyasız bir uykuya daldılar.

Henry uyandığında yağmur dinmişti. Sabah güneşinin inci

beyazlığındaki ışıkları pencereden sızıyordu. Flora çoktan uyanmış kahve yapıyordu. Masanın ortasındaki tabakta bir dilim kızarmış ekmek duruyordu ama Henry kalamazdı. Yokluğu fark edilmeden önce eve gitmesi gerekiyordu ve komşular uyanıp Flora'nın namusu tehlikeye girmeden bunu yapsa iyi olurdu. Birkaç saat içinde başlayacak olan okulu da vardı elbette.

"Araban konusunda yardım edebilecek birileri var mı?" diye sordu Henry, patlak lastikleri hatırlayarak.

Flora omuz silkti ve parmaklarını gözkapaklarına bastırdı. "Ben hallederim. Bu sabah dayımı bulmam gerekecek. Öğleden sonra da havaalanında yapılacak işler vardı. Ama bugün çalışamam."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara lütfen." Omzuna hafifçe dokunmak için kendisine izin verdi. "Büyükannen için çok üzgünüm." Bir kâğıt parçasına telefon numarasını yazdı. Sıcak kahveyi yudumlarken boğazının yanmasını umursamadı.

Birkaç dakika sonra, kapıda dururlarken Flora tıpkı Henry'nin ona dokunduğu gibi Henry'nin koluna dokundu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Henry kendini hazırladı.

"Hâlâ grupta çalmak ister misin? Biz seni... seni kabul edebiliriz."

Cevabını tarttı. Flora onun gururunu incitmişti, hem de çok kötü bir şekilde. Daha da kötüsü, bunu Thornelara açıklamak imkânsızdı ve en kötüsü de okul ve işi nasıl bir arada götüreceğini bilmiyordu. Ona evet demek geri kalan her şeye hayır demekti, ona bu dünyada güven veren her şeye.

Ama yine de yanıtladı. *Evet*. Hayatının bir daha asla aynı olmayacağını biliyordu.

Bölüm 35

Aşk'ın tahmin ettiği gibi, Henry'nin Flora'nın peşinden gitmesi Ethan'ı üzmüş gibi görünmüyordu.

"O böyledir," dedi Ethan. Elini başının üstüne koyup yağmurdan korunmaya çalıştı. "Her zaman doğru şeyi yapar. Buradan gitsek kötü bir şey yapmış olmayız, değil mi?" Kapısını açtı ve Aşk'a mahcup bir ifadeyle baktı.

"Hiç de bile." dedi Aşk. "Önde otursam sorun olur mu?"

Ethan boğazını temizledi. "Buyur lütfen."

Ethan'ın sesindeki titremeyi başka bir insan fark edemezdi. Ama Aşk böyle şeylere karşı oldukça duyarlıydı ve Ethan'ın tüm vücudunun titrediğini algılayabiliyordu. Koltuğa doğru uzanmak, bu harika genç adama yardım etmek, ona hissettiği aşkın korkulacak ya da endişe edilecek bir şey olmadığını göstermek isterdi. Eğer Flora'nın kalbini cesaretle dolduramıyorsa, belki de Ethan için bunu yapabilirdi. Ve Ethan bir başka adama âşık olmak hakkında doğru hissederse, Henry'nin Flora için olan hislerini de anlayabilirdi. Belki de o zaman iki kardeş gibi kalabilip dünyaya karşı bir arada durabilirlerdi.

Ama Ethan'a uzanmadı. O anda değil. Onun yerine radyoyu açtı, Parlak Kıvılcım Pilleri'nin reklamı oynuyordu. İnsanlar ve onların karanlık korkuları.

Parlak Kıvılcım Pilleri'nin sponsorluğunda Geleceği Parlak Gençler Felsefe Kulübünün bir başka toplantısına daha hoş geldiniz! Ve

şimdi sırada, kendimizi iyiliğe ve felsefeye adayacağımız yeminimizi okumak var!

"Hadi be! Bunlardan birisi Hooverville'de olsa ne güzel olurdu," dedi arabanın ön tarafında parmaklarıyla ritim tutarak. "Tabii bizim radyo işletmeye yetecek elektriğimiz yok. Yine de yıkanırken şarkı söyleyen adamları dinlemekten daha iyi olurdu."

Siz geleceği parlak filozofların bildiği gibi elbette, her topluluğun kendine özgü katılım kuralları ve resmî işlerimizi öğrenmemesi gereken insanlar vardır. Şimdi, Geleceği Parlak Genç Filozoflar Kulübünü ele alalım.

"Saçma tanıtımlar dışında, elbette. Parlak filozoflar. Sır tutmalar." Radyoyu kapattı. Aralarındaki gerginlik elle tutulur hâle gelmişti. Aşk, kaçınılmaz ayrılıklarından pişmanlık duydu. Ethan'ın kalbi kırılacaktı. Ama Oyun için ödenmesi gereken bedellerden biri de buydu. Bazen bir insanın kaldıramayacağı kadar ağır olurdu.

Aşk, defterini ve Venetian kalemini çıkardı. "Üzerinde çalıştığın makale hakkında düşünüyordum," dedi James Booth karizmasını kullanarak. "Ve bir miktar Yunan mitolojisinden esinlendim."

Filozofların sözlerini Ethan'a okuyormuş gibi yaptı. Oğlan çevresiyle daha fazla ilgilenseydi arabada ışığın bir şeyler okumaya yetmeyeceğini anlardı. Ama Aşk'ın da farkında olduğu gibi Ethan'ın kanı çoktan kaynamaya başlamıştı bile.

"'Homoseksüellik'–" sözlerini hazmetmesi için bir an durdu "–'barbarlar ve tiranlar için utanç verici bir şey olarak görülür. Aynı barbarlar ve despotlar felsefeyi de utanç verici olarak nitelendirirler.'" Oğlan hâlâ gözlerini yoldan ayırmamış bir vaziyetteydi. "'Bu hükümdarlar fikirlerden, arkadaşlıktan ve tutkudan korkarlar ve homoseksüellik bunların her üçünü de barındırır. Bu üç erdem de yolsuzluğun çıkarlarını korumaz, aksine sonuçlarını yargılar.'"

Ethan direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz görünüyordu. "Bunun konumuzla ne ilgisi var anlamıyorum."

Arabayı durdurdu. "Bizim yaptığımız bu değil... bu değil. Ben bu değilim."

Aşk, sakinleştirmek için Ethan'ın eline dokundu ama üzüntüyü söküp alamadı.

"Görmüyor musun," dedi Aşk. "Aynı sistem Hooverville'deki insanları da harcıyor, dürüst bir işten daha fazlasını istemeyen insanları. Aynı sistem düşünmeyi ve yeni fikirleri değil, tartışılmaz bir boyun eğişi istiyor. Gücü elinde tutanlar insanları savaşın en önüne sürmekten ve onları sakat bırakmaktan hatta daha kötüsüne mahkûm etmekten memnun. Ama kararlarını sorgulamaya kalkarsan hain olursun. Aynı sistem adaletsizliği sorgulamak yerine bir insanın diğer yarısını araması gibi temel ve basit bir ihtiyacı sorgulamayı tercih ediyor. Hepimiz diğer yarımızı bulma özlemiyle doğarız. Bir insanın diğer yarısının şekli, iki tarafta aynı şeyi aradığı sürece neden önemli?"

Aşk, Ethan'ın yüzünü çevirdi ve gözyaşlarını sildi. "Neden aşk yerine korkuyu seçiyoruz? Bunun ne anlamı var?"

Ethan direksiyona eğildi ve kollarının üzerine kapandı. "Ölmeyi tercih ederim."

"Böyle deme." Ethan'ın ölümü Henry'yi mahvederdi. Ona Oyun'u kaybettirir, Flora'nın da ölüm fermanı olurdu. Aşk, bu düşüncelere tahammül edemedi, Ethan'a duyduğu sevgi de cabasıydı. Elini onun sırtına koydu. Kalp atışını hissedebiliyordu, kendi kalp atışları da onunkilere uyumlu hâle geldi, onun ikinci yarısı olduğunu hissediyordu. Sonuçların cehenneme kadar yolu vardı.

"Nefes al," dedi. "Nefes al." Bir ömürlük utanç ve üzüntüyü Ethan'dan çekip aldı. Aşk, hepsini ellerinde topladı ve sonra onları sanki örümcek ağı kadar hafifmiş gibi silkeleyiverdi.

"Kimsin sen?" Ethan başını kaldırdı. Ağlaması durmuştu, merakla bakıyordu. "Sen aslında kimsin?"

"Aradığın kişiyim," dedi Aşk. "Burada olan kişiyim. Seni gören kişiyim. Seni olduğun gibi seven kişiyim."

Ethan uzandı ve Aşk'ı öptü. Yağmur damlaları arabanın üze-

rine düşüyordu ama ikisi de birbirlerine olan heyecanlarından başka bir şey duymuyorlardı.

Bir süre sonra Aşk, uyumakta olan Ethan'ı izledi. Kendisini James Booth'un her zamanki eski püskü kıyafetlerine büründürdü ve cebinden Aşk ve Ölüm'ün Kitabı'nı çıkarırken ilk kez ellerindeki ağır bir yükmüş gibi hissetti. Her ne kadar olduğundan daha küçükmüş gibi göstermeye çalışsa da Aşk'ın kalp kırıklıklarından oluşan uzunca bir listesi vardı. Çağlar boyunca tüm hikâyelerin sonu olan Ölüm'e karşı küçük bir başkaldırı olarak hepsinin kaydını tutuyordu. Oyuncuların nasıl karşılaştığının, birbirlerinden neden etkilendiklerinin, onların hayal güçlerinden yakaladığı şeylerin kaydını tutuyordu: Tüm bunlar Aşk'ın insanlara ve kalplerindeki iyimser bakış açısına olan hayranlığını gösteriyordu.

Hikâyelerini yazmak. Kayıp oyuncuların anılarını böyle canlı tutuyordu.

Aşk'ın yazmaya ihtiyacı vardı ve defteri hiç bu kadar ağır gelmemişti. Omuzlarındaki yükten kurtulmak istedi ama bunu onun yerine taşıyabilecek hiç kimse yoktu.

Bölüm 36

6 Haziran 1937, Pazar

Güneş henüz doğmamış olsa da havada lavanta ve mor salkımların kokusu hâkimdi. Bugün bir öncekinden sıcak olacaktı ama çok fazla değil. Yumuşak hava, Henry'nin bu şehre dair en sevdiği şeylerden biriydi. Çiseleyen yağmur beyzbol için uygun değildi – yağmur sezonun ilk çeyreğini verimsiz hâle getirmişti ama Henry zaten rekabetten ziyade ritim ve bağlantı için oynuyordu, bu nedenle yağmuru sorun etmiyordu.

Pazar sabahı. Ertesi sabah girmesi gereken bir Fransızca sınavı vardı. Geçen geceden sonra gününün Fransızca dilbilgisi kadar sıradan şeylerle dolu olması neredeyse saçma geliyordu.

Eğer dünya mantıklı olsaydı, haftanın okul hakkında düşünmesi gerekmediği yeni bir günü daha olurdu ve gün boyunca çimlerde sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakabilir ve Flora'yla birlikte kaçıp ömürlerini birlikte müzik yaparak, meyve yiyerek geçirmeyi ve tüm dünya onlara dik dik bakıp yargılıyormuş gibi hissetmeden sokakta yürüyebilmeyi hayal edebilirdi.

Küçük bir parçası onunla asla tanışmamış olmayı diliyordu. Onun şarkı söyleyişini asla duymamış olmayı. Onunla mutfakta yumurta yememiş olmayı. Eğer bunlar yaşanmamış olsaydı; hayatı okul, müzik ve beyzboldan ibaret olurdu. Burs, mezuniyet, üniversite. Düzenli, öngörülebilir, saygı uyandıran ve güvenli.

Belki de Helen'le evlilik ve onu takip eden kahvaltılar, öğle yemekleri ve akşam yemekleri. Rutin, sürdürülebilir, kalbini acı ve endişe ile doldurmayan şeyler. Dört dörtlük bir hayat.

Ama sadece küçük bir parçası bunu söylüyordu. Kalbinin çok daha büyük bir kısmı, hissettiklerini hiçbir şeye değişmezdi. Bazı şeyleri ilk defa görüyordu. Işığa tutulmak ne denli zor olsa da bir daha asla karanlığına geri dönemezdi.

Arkasında bir araba motorunun sesi duyuldu. Henry omzunun üzerinden baktı. Ethan'ın Cadillac'ının evden değil de tam tersi istikametten geldiğini fark etti. Şehir merkezinden. Belki de bir ihtimal, Hooverville'den. Ethan arabayı kenara çekerken ona elini salladı. Kravatı ceketinin cebinden sarkmış ve gömleğinin düğmelerinin bazıları iliklenmemiş vaziyetteydi. Ama daha da garip olanı, bu görünüşüne rağmen rahatlamış ve mutlu ifadesiydi.

"Görünüşe bakılırsa sen de eve gitmemişsin," dedi Ethan.

Henry ön koltuğa geçti, bir anda ne kadar yorgun olduğunu fark etmişti. "Hayır."

"Seni alçak," dedi Ethan. "Ama merak etme, aileme söylemem."

"Ne? Hayır," Henry irkildi. "Öyle bir şey değil. Büyükannesi... vefat etti."

"Dalga mı geçiyorsun?" Ethan yüzünü ekşitti. "Bu çok üzücü. Ne oldu?"

"Yaşlılık, tahmin edebileceğin gibi. Sadece kanepesinde uzanıyormuş."

Aralarında bir dakikalık bir sessizlik oldu. Ardından Ethan düşünceli bir sesle konuşmaya başladı. "Yaşamak geçici bir durum, Henry. Ve herhangi bir şeyden emin olmak mümkün değil. Bu nedenle eline geçen fırsatları iyi değerlendirmek lazım. Hayallerinin peşinden koş. Risk al. Yaşa, âşık ol... Her birini yap. Her birimiz sonunda öleceğiz ama arzu ettiğimiz gibi yaşamazsak, istediğimiz insanlar olamazsak, çoktan olmüşüz demektir."

Henry en yakın arkadaşının yerine geçmiş olan adamın kim olduğunu anlayabilmek için koltuğunda doğruldu. "Ne zamandan beri hayat felsefen bu oldu?"

Ethan yüzünü yola çevirdi. Yanaklarını havayla doldurup sonra tıpkı bir trompetçi gibi havayı dışarı verdi. "Anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi Henry'nin ilerisindeki bir noktaya bakarak. "Ama bana bir şeyler oldu. Sadece... Üzerinde konuşamayacağım bir şeyler." Parmaklarını saçlarında gezdirip iflah olmaz bukleleri düzeltmeye çalıştı. "Ama sanırım senin anlayabileceğin şeyler."

İçtenlikle Henry'ye baktığında Henry güçlükle yutkunabildi. Ne kadarını söylemek istiyordu? Ve Ethan ona tam olarak ne söylüyordu? Ağaçlıklı yoldan aşağı doğru giderlerken her ikisi de sessizdi.

Ethan giriş yoluna döndükten sonra kontağı kapattı. "O zaman bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Henry.

"Dürüstçe söylemem gerekirse," Ethan'ın gözleri acı içinde bakıyordu. Sözlerine devam etmeden evvel derin bir nefes aldı. "Bu, hayatım boyunca istediğim her şey. Ama iyi mi kötü mü, bunu söylemek zor."

Elleriyle yüzünü kapattı. Henry ne söylemesi gerektiğini bilememişti. Ardından Ethan kapıyı açtı, arabadan çıktı ve ceketini omzuna atıp yavaşça eve doğru yöneldi. Henry onu ön kapıya doğru takip etti, onların kapıya varmasına birkaç adım kala kapı açılıverdi.

Ethan'ın babasının gövdesi kapının çerçevesini dolduruyordu. "Tüm gece dışarıda mıydınız, beyler?" Sesi sertti, ifadesi sanki patlamadan önce sakinliğini korumaya çalışıyor gibiydi.

"Evet, baba," dedi Ethan kollarını göğsünde kavuştururken, "Tüm gece. Hatta ben gün doğumunu bile izledim. Gençken böyle şeyler yapmamış mıydın?"

Bay Thorne durdu ve çenesini kaşıdı.

"Aslında," dedi "ben de yaptım. Bu nedenle sizlere arka kapıya dolaşıp hizmetli girişini kullanmanızı söylüyorum. Annen

uyandı ve eğer eve bu saatte geldiğinizi öğrenirse hepimizin en az bir hafta başını ağrıtır. Böyle bir şeyin bir daha olmamasını sağlarsanız iyi olur. Biraz ileride polis araçlarının olduğunu görüyorum, eğer sizinle ilgili bir şeyler varsa sonuçları her ikiniz için de oldukça sert olur. Biz saygın bir aileyiz Ethan, utanç verici şeylere hayatımızda yer yok."

Ethan bir kolunu Henry'nin omzuna attı ve iki genç evin sarmaşıklarla kaplı kuzey yolundan hizmetçi girişine doğru yürüdüler. Uşakların oturma odasının yanından üçüncü kata çıkan dar bir merdiven vardı, Ethan ve Henry'nin yatak odası da o kattaydı. Ayakkabılarını çıkarıp basamakları çoraplı bir vaziyette çıktılar. Ethan, Henry'ye bakarken sırıtıyordu. Henry ona bakmaya cesaret edemedi. Polis sirenleri Flora için felaket anlamına geliyordu.

KAKTÜS TEN

Bölüm 37

7 Haziran 1937, Pazartesi

Flora tüm gün, çalan kapıyı açıp misafirleri ve getirdikleri yemekleri kabul ettikten sonra şimdi mutfakta yalnız başına duruyor, ellerini tavaları bıraktığı köpüklü suya sokuyordu. Kendini meşgul tutmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Lastiklerini tamir ettirdikten sonra havalimanına gidip Kaptan Girard'a neden sabah orada olmadığını açıklayacaktı ama Kaptan zaten anlayışla karşılardı. Bir zamanlarki hırsı şimdi kendisine o kadar uzak geliyordu ki. Hayallerini gerçekleştirebilse bile Nana bunu asla bilemeyecekti.

Sabah gazetesinde Amelia Earhart'ın dünya turu hakkında küçük bir haber vardı. Kadın pilot Amazon Nehri'nin ağzından Dakar, Senegal'e uçmuş ve Güney Atlantik'i on üç saat yirmi iki dakikada geçerek rekor kırmıştı. Kısa süre önce bu egzotik yerlerin isimleri ve bu rekor onu rekabetçi bir hırsla doldururdu. Şimdi ise sadece gazete kağıdının üzerindeki harfler, ucuz kağıdın üzerindeki siyah mürekkepti ve zaman içerisinde sararıp solacaktı.

Ve bütün bunların anlamı neydi ki? Flora hâlâ uçmanın ona hissettirdiklerini istiyordu: yalnızlık, iyi bir maaş, dünyayı dilediği gibi görebilme fırsatı. Ama aynı zamanda Henry'yi de istiyordu. Her ikisine de sahip olamazdı. Bunun imkânsızlığı onu

felç ediyordu. Ama o neyi seçerse seçsin, sonu bir gün büyükannesi gibi olacaktı. Herkes gibi.

Kahvesini bitirip rahatsız edici düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Şöminenin üzerindeki saatin sesi dışında tüm ev sessizliğe bürünmüştü. Sessizlik artık alışılır bir şey olmaya başlayacaktı. Nana her zaman meşgul olacak bir şeyler bulurdu. Yemek yapmak, pencereleri silmek, ahşap döşemeleri parlatmak, yorganı üzerinde çalışmak, radyoyu dinlemek gibi...

Bir an radyoyu açmayı düşündü. Ama acı çekmeden dinleyebileceği hiçbir şarkı yoktu ve onun yerine bir radyo draması ya da daha kötüsü bir komedi dinlemeye katlanamazdı. Oturma odasına girdi ve büyükannesinin yaptığı son yorganı aldı. Kokusunu içine çekti ve sonra onu zemine yaydı, her bir köşesini tek tek inceledi ve sonra büyükannesinin son bir defa elleriyle yaptığı o kırmızı dikişi buldu. Her şey gittiğinde bile o kalp deseni burada, hafızasına dikilmiş hâlde kalacaktı.

Yorganı katladı ve kendinde lastiklerle uğraşmak için gerekli enerjiyi bulmaya çalıştı. Sherman cenaze işleriyle meşguldü ve ardından iş için kuzeye gidecekti, yani bugün müsait olmayacaktı. Ama en azından bununla uğraşmak Flora'nın sabahını meşgul edebilirdi. Ellerini yıkayıp siyah elbisesine uzandı. Ama Nana'nın siyah elbise giymek hakkındaki azarlamalarını hatırlayınca, beyaz puantiyeli uzun bir etek ve bluz buldu. Ardından şapkasını, ayakkabılarını, annesinin eldivenini giydi ve Majestic'e doğru yürümeye başladı.

Evdeki sessizlik dayanılmaz hâle gelmiş olsa da evin dışındaki gürültü daha kötüydü. Güneş sanki hakaret eder gibi tepede yükseliyordu, tıpkı havlayan köpekler ve gümbürdeyen arabalar gibi. Eğer dünyada azıcık mantık olsaydı, birisi öldüğünde zaman dururdu. Sadece bir an, o kayba saygı duymak için. Kaldırım gözlerinde bulanık hâle gelince Flora gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Kulübe vardığında hemen tekerlekleri üzerinde çalışmaya başladı, kendini meşgul ettiği için memnundu. İki yedek lastiği

vardı ama görünüşe göre diğer ikisini yamalaması gerekecekti. Tek seferde dört lastik birden. Lastiklerin patlaması olağan bir şeydi ama araba park edilmiş hâldeyken değil. Birileri açıkça onu hedeflemişti. Flora bunu yapanın belasını bulmasını tüm kalbiyle diledi.

Krikoyu bagajda buldu. Arabanın bir kenarından kaldırmayı başarmıştı ki yanına bir arabanın park ettiğini duydu. Arabanın kapısı açılıp kapandı ve daha bakmadan bile gelenin kim olduğunu anladı.

"Selam Flora." Henry'nin sesi nazik ve sıcaktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Okulun yok mu?" Ayağa kalktı, kendini elleriyle ne yapacağını bilemez hâlde buldu.

Henry şapkasını kaldırdı ve başını kaşıdı. "Hayır, bugün değil." Gerçi yüzünde bambaşka bir ifade vardı.

Flora, Henry'nin neyi kaçırdığını merak etti. Belki de sene sonu sınavlarından biriydi. Bunu çok belli etmek istemese de onun gelmesine memnun olmuştu. Ona, burada olacağını nereden bildiğini sormadı çünkü cevabını zaten biliyordu. Henry sadece bilmişti, tıpkı Flora'nın onun gelişini hissettiği gibi. Sanki devasa bir sahnede düet yapıyor gibiydiler. "Lastik yamasında iyi misindir?"

"Ethan için bunu hep yaparım."

Yan yana durduklarında Flora onun limonla karışık baharatlı kokusunu içine çekmeden duramadı. Bunu sevmişti ama bir şekilde koku onu hüzünlendirmişti, kaçınılmaz bir kayıptan daha çok hem de.

"Yamalar bagajda." Sesini resmî bir seviyede tutmaya çalışmıştı. "Turuncu kutu. Ben yedekleri takmaya gidiyorum sonra diğerlerini onarırız, tamam mı?"

Çalışırken Flora kendini alışkanlıkla bir şarkı mırıldanır hâlde buldu.

"Bu şarkı hangisi?" dedi Henry.

"Billie Holiday. *Easy Living*. Hiç duydun mu?"

"Hayır. Ama sevdim."

Flora, neredeyse dile getiremeyeceği kadar çılgınca bir düşünceye kapıldı. "İstersen sana öğretirim," dedi. "Yani, eğer istersen. Öğrendiğin ilk parça olur."

Uzun bir sessizlikten sonra Flora aptalca bir şey söyleyip söylemediğinden şüphe duymaya başladı.

"Elbette," dedi Henry. "Denemekten zarar gelmez."

Lastikleri onarıp Domino'ya ulaştıktan sonra beraber kulüpten içeri girdiler.

"Burası gündüz farklı duruyor," dedi Henry şapkasını çıkarırken.

İlk önce Flora "farklı" derken neyi kastettiğini anlayamadı. Farklı olan ikisi miydi? Aralarındaki iletişim mi? Nana'nın ölüm gecesi hissettikleri rahatlık gitmişti.

Kulübü kastettiğini düşündü. "Kalabalık ve müzik başka bir hava katıyor." Önünden yürüyüp ana salonun giriş kapısını açtı.

"Aslında ben bu hâlini daha çok seviyorum. Beklentiyle doluyor." Henry basamakların girişinde durunca Flora da ona bakmak için döndü. "Dolup taşmak isteyen bir yer."

Flora yetersiz ışıklara minnettardı. Eldivenlerini masaya bıraktı ve Grady'nin kontrbasının olduğu kutuyu almak için kulise geçti. Henry de şapkasını onun eldivenlerinin yanına bırakıp arkasından gitti.

"Onu ben alırım." Bası çıkardı ve alışkın bir edayla sahneye taşıdı.

"Yani ilk akorlar..." Flora sanki bir gölün derinlerine dalmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Henüz ısınmadım ama şöyle başlıyor." Melodinin neresinde nasıl geçeceklerini anlayabilmeleri için notaları melodik bir şekilde söylemeye başladı. "A minör yedinci, E- alçak..."

Henry kontrbasın akordunu kontrol etti ve ardından şarkıya eşlik etmeye başladı, eli melodiye çoktan alışmış gibiydi.

Flora dikkatlice şarkıyı söylüyordu. Başlarken sesini ısıtmak için acele etmemiş ve Henry'nin ona eşlik edebilmesini sağlamıştı. Henry arada ona bakıyor, ardından yeniden dikkatini basına çevirip doğru notaları bulduğunda sol elini enstrümanın sapına götürüp sağ eliyle melodiyi yaratıyordu.

"Kendini geri çekiyorsun," dedi. "Neden?"

"Isınıyorum."

"Hayır. Genel anlamda diyorum. Şarkı söylerken kendini daha çok verebilirsin. Kalbini daha çok ortaya koy." Henry cümlesi biter bitmez gülümsedi, onu eleştirmediğini sadece bir gözlem yaptığını ifade etmeye çalışıyordu.

Flora, yorumunu başından savarcasına elini salladı. Yine de rahatladıkça şarkıya kendini daha fazla verdi. Sadece görmek için. Daha önce de Domino'ya erken gelip şarkı söylemişti. Ama bu farklıydı çünkü tüm grup arkasında olmadan şarkı söylüyordu. Ama Henry iyiydi ve böylece notaları sanki tek bir yaylıdan fazlası oradaymış gibi çalmayı başarabiliyordu. O doğuştan yetenekliydi. Bağlantıları nasıl kuracağını biliyordu. Henry birkaç kere doğaçlama bir melodiyi tutturdu ve Flora tanıştıklarından beri ilk defa içinde bir şeylerin tamamen açıldığını hissetti. Flora her notanın içinden akıp gitmesine izin vererek istedikleri yere konmalarına izin verince ne kadar kolay şarkı söyleyebildiğine şaşırdı. Bunu göğüs kafesinde, kafasında ve sonunda tüm vücudunda hissedebilmişti.

Şarkının son satırına geldiğinde ayak seslerini duydu. Birileri geliyordu. Bir kişiden fazlasıydı sanki çünkü birbirinden bağımsız birçok adım sesi vardı. Kim olduğunu anladığı anda içinden küfretti. Bay Potts ve tayfasıydı. Onlarla beraber bir polis memuru da gelmişti.

"Üzgünüm, dayım henüz burada değil," dedi. Henry, adamların kim olduğunu anlamadan önce onları uzaklaştırabilmek için aceleyle yöneldi.

"Dayınız için burada değiliz." Bay Potts ona doğru ilerledi.

Odanın ortasında karşı karşıya geldiler. Polis memuru da beraberinde giderken belinde sallanan kelepçeleri çıkardı.

"Senin için geldik," dedi Bay Potts. "Bize çok kısa zaman önce önerdiğin rüşvet nedeniyle. Bu tür şeylerin kanundışı olduğunu bilmen gerekirdi, tatlım. Başın büyük belada."

Flora vücudundan tüm kanın çekildiğini hissetti. Onu tuzağa düşürmüşlerdi. Eğer adamlara rüşvet vermeseydi kulübü kapatacaklardı. Şimdi de onu rüşvet verdiği için tutuklayacaklardı. Henry'nin gözleri önünde hem de.

"Bu adil değil," dedi ellerini polis memurundan kurtarmak isterken, söylediklerinin kulağa aptalca geldiğini düşünüyordu. "Lütfen." Yarım adım geriye attığında Henry'yi arkasında hissetti.

Flora memurun gözlerinin içine baktı ve göğsündeki rozetten ismini okudu. J. WALLACE, JR. "Hadi ama, Memur Wallace. Bu bir yanlış anlaşılma."

Bay Potts lafını böldü. "Bayan Saudade. Şu anda yasaların verdiği yetkiyle hareket ediyoruz ve siz kanunlara karşı geliyorsunuz." Flora'ya doğru hamle yaptı.

"Bu çok saçma!" dedi. Bay Potts'u uzaklaştırmaya çalışırken Henry araya girdi.

"Bunun hakkında yapabileceğimiz bir şeyler yok mu?" dedi. "Lütfen onu tutuklamayın. Tanıdığım birileri var..." Yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

"Sen neden bahsediyorsun, genç adam?" dedi Bay Potts. "Bize rüşvet mi öneriyorsun? Tehdit mi ediyorsun? İnan bana bu işin sonu iyi bitmeyecek."

"Hayır," dedi Henry. "Düşündüğünüz gibi değil ben..." Flora'nın eline uzandı. Flora parmaklarını onun elinin etrafında dolayıp sıktı.

"Ah, şimdi anladım," dedi Bay Potts. "Genç bir adamın ihtiyaçları olabilir ve bazen bunu toplumun hoş görmeyeceği şekillerde giderebilir. Ülkenin bu kısımlarında –henüz– yasadışı olmasa da utanç verici. Ama kelleni burada kaybetmek istemezsin. Bunun gibi siyahi bir oros–"

Henry'nin yumruğu yıldırım gibi geldi. Bir çatırdama sesinden sonra Bay Potts elini burnuna götürdü. Parmaklarından kanlar fışkırıyordu. "Burnumu kırdın!" diye bağırdı. "Onu kırdın!"

Adamlar Henry'yi tuttu. Memur Wallace tek kelime etmeden ama en azından nazik bir biçimde Flora'nın bileklerine kelepçeyi taktı. Ama Henry'ye aynı nezaketi gösterdikleri söylenemezdi. Polis arabasında Flora'nın yanına oturduğunda gözleri morarmış ve dudağı yarılmıştı.

"Ah, Henry," dedi. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi. "Pek de sert vuramadılar. Burnumu tamamen ıskaladılar."

Flora şakasına gülemedi. Arka koltuk ona dokunabilmesi için fazla genişti ama Flora onun şişmiş yüzüne buz koymak istiyordu. Dudaklarındaki kanı bir bezle temizleyip, alnını öpmek onu dünyasına çektiği için, bu kabalık, adaletsizlik ve sık sık karşılaştığı aşağılanmalarla yüz yüze getirdiği için özür dilemek istiyordu. Yüzünü pencereye döndü. Koyu renkli bulutlar toplanıyordu. Yine yağmur yağacaktı.

Henry beraber çaldıkları şarkının birkaç satırını mırıldandı. "Yeniden çalacağız. Söz veriyorum. Bir gün."

Flora'nın yüzünü ateşler bastı. Bedenini alev alev yakan, oyuna getirilmenin verdiği öfkeyle bir sonraki hareketinin ne olacağını merak ederek parmaklarını kıvırdı ve kelepçeler uzandı. İlk aklına gelen annesinin eldivenleri oldu. İrkildi. Onları Henry'nin şapkasının yanında bırakmıştı. *Lanet olsun.* Onlar olmadan ellerini çıplak hissediyordu. Onlar sadece ellerini örtüp onu topluma uyumlu hâle getirmekle kalmıyordu; sadece bir çift eldiven değildi. Bundan çok daha fazlasını temsil ediyordu. Kendi kendine alt tarafı bir çift eldiven olduklarını söylemeye çalıştı, annesinin hatırası değillerdi, yıllardır onlara annesinin elleri değmemişti, ondan geriye kalanlar yıllar içinde silinip gitmişti. Kendine hâkim olmaya çalışarak koltuğa yaslandı.

"Tabii," dedi. "Bir gün."

Henry'ye bakarken sesindeki acıyı bir parça olsun gizleyebilmiş olmayı diledi.

"Flora," dedi Henry. "Biraz inancın olsun."

Polis merkezine vardılar. Memur Wallace, Henry'yi ardından da Flora'yı arabadan çıkardı. Binaya yaslanmış bir grup aç görünümlü çocuğun yanlarından geçerek yürüdüler.

"Kaybolun," dedi Memur Wallace.

Çocuklar savrulan yapraklar gibi dağıldılar.

"Bir telefon açmak istiyorum," dedi Henry.

"Zamanı gelince," dedi Memur Wallace ve önce Flora'yı hücreye yerleştirdi. Kelepçelerini açtı. Kan dolaşımı Flora'nın bileklerini acıttı. Kapı arkasından kapandı. Hücre küçük ve karanlıktı, bir tuvaletten çok deliğe benzeyen bir şey ve yatak demeye bin şahit bir şilte vardı.

İnce çarşafın üzerine uzandığında aklına, kendisine telefon hakkı verilmediği geldi. Gerçi zaten fark etmezdi. Nana ölmüştü. Sherman ülkenin diğer ucunda az masraflı alkol satın alıyordu ve ancak saatler sonra dönerdi ve ne o ne de gruptan başka birinin telefonu vardı. Onun için gelecek kimsesi yoktu.

Bölüm 38

Önce Nana. Şimdi de bu. Flora uyumaktan ve bir anlığına olsun üzüntüsünü unutabilmekten başka bir şey istemiyor ama yapamıyordu. Hücre rutubetliydi ve kötü kokuyordu; gökyüzünün aksine. Bir yerlerden sinek vızıltısı geliyordu. Flora sineğin nereden geldiğini düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine kendisini uçağında, tüm bunları arkasında bırakıp uçup giderken hayal etmeyi denedi ama olmadı. Sert, soğuk duvara sırtını yasladı ve hiçbir şey hissetmemeye çalıştı.

Ve o anda Henry'nin sesini duydu. Şarkı söylüyordu. Henry'nin sesini duyana dek onun şarkı söyleyebileceğini düşünmemişti. Sesi, sanki sadece Flora'nın kulakları için yaratılmıştı. Daha iyi duyabilmek için parmaklıklara doğru ilerledi.

Flora'nın bildiği bir şarkı değildi ama yine de Flora'ya kendini bildiği kadar aşina geliyordu.

Sen aysın
Ve ben de deniz
Nerede olursan ol
Sana çekiliyorum

Gökyüzü anlaşmış
Bizi ayırmak istiyor
Aramızdaki mesafe
Kalbimi yaralıyor

Bir gün senin ay ışığın
Tenimi battaniye gibi örtecek
Bir gün benim dalgalarım
Seni içine çekecek

Bir gün sana söz
Ay ve deniz
Birlikte olacak
Sonsuza dek sen ve ben

Bir gün. Flora kendini bildi bileli bu kelimeleri ölümün kaçınılmazlığıyla özdeştirmişti: kendisinin ve sevdiği herkesin ölümü. Bir gün sözü her zaman içini korkuyla doldurmuştu. Ama şarkıdaki tatlılık bir şekilde sözcüklere farklı bakmasını sağlamış, düşüncelerinin acılığını azaltmayı başarmıştı.

Dinledikçe Nana'nın yası, içinde bulundukları duruma duyduğu öfke, Henry'nin bu hâle gelmesine duyduğu suçluluk yok olup gitti. Bu şarkıyı, büyüsüne kapılmış bir hâlde asırlar boyunca dinleyebilirdi. Ama olmadı. Yumuşak bir alkış ve zeminde yankılanan topuk sesleri büyüyü bozdu. Henry şarkının ortasında durdu.

"Benim yüzümden durma," dedi keskin bir ses.

Flora parmaklıkların arasından baktı. Henry ile Majestic'e gelmiş olan kızın silueti görüş alanına girince Flora'nın midesi düğümlendi. Eğer kurtulmak için aradığı o ise, Henry için anlamı olan birisi demekti. Ve bu mantıklıydı. Kız güzeldi. Zeki görünüyordu. Doğru ten rengine sahipti. Henry'nin ihtiyacı olan o kızdı.

Flora bunu anlıyor ve bu eşleşmenin Henry'ye mutlu bir yaşam sunacağını biliyor olmasına rağmen siyah saçlı kızı kıskandı. Onun sahip olduklarını ve Flora'nın asla olamayacağı birisi olduğu için. Daha da kötüsü, Henry'nin bu şekilde aşağılanmasının nedeninin Flora olduğunu kız da öğrenecekti. Ve şimdi de haklı olarak bile olsa, ona tepeden bakacaktı.

Kız, Henry'nin hücresinin önünde durdu. "Tebrikler, kefaletten sonra geriye sadece on iki sentin kaldı. Paranla ilgilenmiyor olmam iyi oldu."

Henry, Flora'nın duyamayacağı kadar kısık bir sesle yanıt verdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi kız.

Henry yeniden bir şeyler mırıldandı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi kız. "Thorneların ne diyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Helen, lütfen. Onlara neden burada olduğumu söyleme. Sana yalvarıyorum. Ve sana yalvarıyorum, işin bitince Ethan'ı okuldan alıp arabayı ona verirsen, o gelip beni alabilir. Onun parası var ve Cadillac'ı ödünç almamı umursamaz. Lütfen... Bunu benim için yapmana ihtiyacım var."

Flora nefesini tutup ne hakkında konuşuyor olduklarını biliyor olmayı diledi.

Helen sert bir cevap verdi. "Benden oldukça tuhaf bir iyilik istedin, Henry. Neden onu umursayayım ki? Sessiz kalacağımı mı düşünüyorsun? Senden bir karşılık beklemeden hem de."

Uzun bir sessizlik oldu. Flora nefes almaya bile çekiniyordu. Ardından yine Helen ve Henry'nin fısıltılı konuşmaları kulağına geldi. Helen'in sesi dargın ve umursamaz geliyordu.

"Tamam," dedi kız. "Bu senin sonun olacak."

Flora, Helen'e olan nefretini daha fazla bastıramadı. İçinden, keşke gökyüzünden bir piyano onun kafasına düşse, diye diledi. Si bemol bir ölüm.

Ve ardından, kız bir anda Flora'nın önüne geldi. Arkasında bir gardiyan vardı. "Orada bekleyip durma," dedi.

"Pardon?" dedi Flora, Henry'nin iyiliği için sesindeki aşağılamayı gizlemeye çalışıyordu. "Neler oluyor?"

Gardiyan anahtar destesini çıkardı ve Helen konuştu, "Henry aptallık ediyor. Sadece birinizin kefaleti için parası var ve bir centilmen olduğu için –ki bu özelliğine oldukça hayranlık duya-

rım– seni seçiyor. Ama burada iyiysen, ona biraz daha akıl vermek için uğraşmaya dönebilirim."

Flora kendisini gösterideki bir hayvan gibi hissediyordu. Kızın iğrenmesi elle tutulur vaziyetteydi.

"Benim için birileri gelecektir," dedi Flora.

"Ben öyle duymadım," dedi Helen. "Şimdi ya da asla. Seçimini yap."

Flora doğru düzgün plan yapamayacak kadar yorgun düşmüştü. "Henry için kulüpte param var. Beni oraya götürürsen onun için geri dönebilirim."

"Planların beni büyülüyor," dedi Helen. "Paylaştığın için sağ ol."

Si bemol anahtarıyla ölüm. Şu anda gökten düşecek bir piyano için her şeyini verirdi.

Dışarıya çıkarken son gördüğü hücre Henry'ninkiydi. Parmaklıklara doğru geldi ama memur Flora'yı dirseğinden tuttu.

"Senin için geri geleceğim," dedi Flora omzunun üzerinden bağırırken. "Söz veriyorum."

Öyle yapacaktı. Ondan sonra da ona veda edecekti. Onun hakkında ne hissettiği, ona ne kadar bağlandığı önemli değildi. Bu şekilde devam etmek onları mahvedecekti, henüz etmediyse tabii.

Binayı terk ederlerken Helen polis memuruna sanki arkadaşıymış gibi el salladı. "Sonra görüşürüz."

Güneşin açısına bakılırsa henüz öğleden sonra olmalıydı. Havaalanındaki sabah vardiyasını çoktan kaçırmıştı. Kaptan Girard anlayış gösterse bile uçağının yanında olmayınca kendisi gibi hissetmiyordu. Daha da kötüsü Domino'yu o akşamın gösterisi için hazırlamamıştı, yani acele etmesi gerekiyordu. İşler şimdikinden daha da kötüye gidemezdi.

"Ne kadar paraya ihtiyacımız var?" dedi Flora.

Helen'in söylediği miktar Flora'nın renginin solmasına neden oldu. Bu miktar onun kasadaki tüm parasını bitirir ve Sherman'a her şeyi açıklamak zorunda kalmasına neden olurdu... O konuşmayı hayal etmek bile içini burkuyordu.

"Yeterince paran yok mu?" dedi Helen.

Flora yanıtlamadı. "Nereye park ettim demiştin?"

"Dememiştim. Tıpkı seni bırakabileceğimi söylemediğim gibi. Ama belki kibarca rica edersen..." Flora'ya sahte bir gülümseme sundu.

"Lütfen," dedi Flora.

Helen omzunun üzerinden baktı. "Beni takip et."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 39

Helen, Domino'ya kadar sanki ölümüne susamış gibi araba kullandı, hızla ve diğer otomobillere saygı duymadan. Hatta araba kullanırken bir an çantasında sigara aradı ve isterik kahkahalar atarak karşıdan gelen araç yoluna daldı. Flora, Helen'in asla uçak uçurmaya heves duymaması için dua etti. Hevesinin uzun sürmeyeceği kesindi.

Domino'ya vardıklarında Helen çantasından kırmızı bir ruj çıkardı ve dünya umurunda değilmiş gibi sürdü. "Yapıyor muyuz?"

"Neyi yapıyor muyuz?" dedi Flora giriş kapısına yönelirken.

"İçeri girip kefalet için gerekli parayı alıyor muyuz, elbette?" Helen dudaklarını birbirine bastırdı ve dikiz aynasından görüntüsünü kontrol etti.

"Yollarımız burada ayrılıyor," dedi Flora. "Beni getirdiğin için sağ ol."

Helen duymamış gibi davrandı. "Hakkında çok şey duyduğum şu kulübü görmek isterim."

Flora onu reddetmek istese de bir yanı Helen'in Domino'yu özel kılan şeyi görmesini istiyordu. Bu kulübü ailesi yaratmıştı. Yıllar içinde sayısız badire atlatmıştı. Henry bu yere hayrandı.

"İyi." Çantasından anahtarlarını çıkardı ve kapıya yöneldi.

Kulüpten içeri girdiler, ailesinin portresini geçip basamaklardan aşağı indiler ve sonra sola dönüp mutfağa girdiler. Charlie

çoktan akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı. Havada ağır pişen etin ve mısır ekmeğinin güzel kokusu vardı.

"Sana bir şeyler yemeyi teklif ederdim," dedi Flora, "ama olman gereken başka bir yer olduğuna eminim."

Helen'i bir dakikalığına yalnız bırakıp depoya ilerledi, kasayı açtı ve tüm parayı alırken Charlie'nin ona ne yaptığını sormamasını diledi. Mutfağa döndüğünde Helen bir masada oturuyor, Charlie ise tezgaâhın kenarına yaslanıp elini alnına koymuş vaziyette duruyordu.

Dizleri bükülünce tezgâha tutundu. Flora onun yanına koştu. Bir elini sırtına koydu ve dengesini bulmasına yardımcı oldu.

"İyi hissetmiyorum, Bayan Flora."

"Eve gitmelisin, Charlie," dedi. "Ben burayı hallederim."

"Ama Sherman henüz dönmedi. İşleri bitirecek yeterince adam yok. Eğer alınmazsanız, size akşam servisi için çoktan biraz geciktiğimizi söylemem gerek."

"Charlie, sorun değil. Lütfen eve git. Senin tüm tariflerini biliyorum ve yakında döneceğim. Kızların birkaçını çağırırım. Hepimiz hallederiz. Hastaysan yemek yapamazsın. Masaları kurmak da sorun olmayacaktır."

Charlie öyle kötü durumdaydı ki Flora hastalığının bulaşıcı olmamasını diledi.

"Bir anda oldu," dedi.

"Tamam Charlie, hadi git, dinlen."

"Sanırım öyle yapacağım," dedi. "Anlayışınıza minnettarım." Mutfaktan çıktı ve basamakları tırmandı. Birkaç apartman ötede bir oda kiralamıştı, yoksa Flora'nın onu eve götürmesi gerekecekti.

"İşe bak," dedi Helen yavaşça başını Flora'ya döndürürken. "Senin için ne talihsizlik. İçeri girdiğimizde iyi görünüyordu."

"Böyle şeyler olur," dedi Flora. "Üstesinden geliriz."

Helen eldivenlerini çıkarmıştı. Belli ki eve gitmeye niyeti yoktu. Eh, öyleyse şansına küsecekti. Flora kızı merdivenlere yönlendirirken kendi eldivenlerini hatırladı, Henry'nin şapkasının

yanında duruyorlardı. Helen'i yoluna gönderdikten sonra eldivenleri alması gerektiğini zihnine not etti.

Çıkışa geldiklerinde Helen, "Bana etrafı gezdirmeyecek misin?" diye sordu.

"Zamanım yok," dedi Flora. "Özür dilerim. Beni getirdiğin için teşekkürler."

Helen elini uzattı. Flora sırf sohbeti bitirmek için karşılık verdi. Ama avuçları birbirine dokunduğu anda bir soğukluk hissetti. Bedeninden tuhaf bir his geçti, sanki sudaymış ve her geçen saniye daha da derine çekiliyormuş gibi, hissettiği basınç artıyordu. Dünyası karardı, artık kaldırımda değil, Domino'nun içindeydi, daha doğrusu Domino'nun çok eski bir hâliydi karşısındaki. Kulübün zemini sesler ve hareketlerle titreşiyordu. Bıyıklı, çizgili gömlekle pantolon askısı giymiş bir adam eski bir parça çalıyordu. Masaların üzerinde zarlar atılıyordu. Büyük kadehler birbirleriyle tokuşturuluyor ve boncuklu elbiseleri şıkırdayan kabarık saçlı kadınlar takım elbiseli adamların kollarında yürüyor sonra da pudralı yüzlerini ışığa doğru dönüyorlardı. Kahkahalar vardı. Çok fazla kahkaha. Belli ki başka bir zamandaydı.

Flora etrafına bakmak istedi ama bakışlarını kontrol edemiyordu. Bir başkasının kafasının içindeydi sanki. Düşünceleri adamın birinin sesiyle bölündü. "Böyle kalabalık bir yerde ne arıyorsunuz, güzel bayan?"

Görüntü barmene kaydı, gömleği kollarına kadar sıvalıydı. Cilalanmış ahşaptan ileriye, ona doğru eğilmişti. Bir dizi beyaz parmak, içkisinden birkaç santim uzakta duruyordu. Elleri tezgâha sıkıca yaslanınca Flora içine bir şeyler akıyormuş gibi hissetti; güçlü, yumuşak, sanki Douglas köknarı gibi kokan bir şeyler. Sanki barın yaşam enerjisini çekiyordu.

Hemen ardından havada bir hafifleme oldu, sanki uçağı kalkışa geçiyormuş gibiydi. Piyano durdu. İnsanlar konuşmalarına, içkilerine ve kumar oynamaya ara verdi. Bakışlar konuşmaya başlayan piyanistin üzerinde yoğunlaştı.

"Bayanlar ve baylar, sizlere... Bayan Vivian Crane ve Starlight grubunu takdim ediyorum."

Vivian Crane. Annesi. Canlı. Ne oluyordu böyle?

Ortalığı alkış sesleri kapladı. Flora annesinin gölgelerin arasından çıkıp sahneye gelmesini ve ardından etrafında dönerek seyirciye sırtını dönmüş vaziyette durmasını izledi. Bu hâlde bile varlığı odadaki her bakışın onda toplanmasını sağlıyordu. Annesi zarifçe seyircilere doğru döndüğünde ışıl ışıl silueti salondaki her bir çift gözden yansıdı. Ama onun gözleri sadece bir kişideydi. Kontrbas çalan müzisyen. Babası. Kalbi babasını görünce hızlandı, her ikisini birden burada, hayattaydılar.

Müzik başladı. Davulun zillerinin çınlaması, klarnetten gelen ses ve basın tellerine uzman dokunuşların düzenli vuruşları. Vivian'ın dudakları aralandı ve bir sesten fazlası, bastırılmış bir aşk ve özlem Flora'nın kulaklarına ulaştı, bileklerine uzanıp boğazını sarmaladı, vücudunun merkezine ilerledi. Nefes almak imkânsızdı.

Görüntü değişti. Flora hâlâ Domino'nun içindeydi ama şimdi zar atan bir adama bakıyordu. Bir şekilde adamın takım elbise giymiş bir polis memuru olduğunu biliyordu. Aynı zamanda cebindeki maaşının tamamıyla kulübe geldiğini ve tüm parasını kumar masasında harcarken bir yandan da belindeki mataradan cin içtiğini de biliyordu.

Sonra dışarıda karın altındaydı, üstü açılıp kapanabilir tarzda, yuvarlak lambaları ve parlak jantlı yedek lastiğiyle uzun ve şık bir arabada bekliyordu. Pencere boşluğundan içeri dolan kış havası yolcu koltuğunda oturan Flora'nın tenini karıncalandırdı. Zaman geçti. Kar içeri dolmaya başladı. İnsanlar Domino'dan çıkıyordu. Sonunda, zar atan adam da dayısı Sherman'ın daha genç görünen versiyonuna yaslanmış bir hâlde dışarı çıktı.

"Bir fincan kahve istemediğine emin misin? Biraz ayıltır," dedi Sherman.

Adam başını salladı. "Soğuk hava da aynı işi görür." Yanaklarını tokatladı ve ailesi arka kapıdan çıkarken arabasına doğru

ilerledi. Babası annesinin omzuna rakun kürkü mantoyu sardı. Ay ışığı karlı sokakları aydınlatıyordu. Babası bir öpücük için uzandı, Vivian kahkaha atıp yarı yolda onunla buluştu, ayağının birini kaldırdı ve sonunda babası onu havaya kaldırdı.

"Sevgililer günün kutlu olsun, aşkım," dedi kadın.

Hayır, hayır, hayır. Flora o gece ne olduğunu biliyordu.

Ağır bir şekilde alkol kokan beyaz adam arabasına geçti. Kontağı çevirdi. Araba çalıştı. Motor çalıştı. Geri vitese alınca araba kaldırıma çıktı ve adam küfretti. Sonra doğru vitesi buldu ve karanlığa doğru sürdü ama araba buzda kaymaya başladı. Direksiyonun üzerine ağırlığını verip yutkundu. Flora çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmıyordu.

Flora'nın ailesi caddeye adım atmıştı. Direksiyona uzanmaya çalıştı ama kolları kıpırdamıyordu. Adam ayağını gaz pedalına gömdü. Ailesi motorun sesini duydu ve hâlâ el ele duruyorken arabaya baktılar. Farların ışığı onların görüntüsünden parçaları aydınlatıyordu: gözleri, dişleri, karanlıkta yıldızlar gibi parlayan mücevherler.

Adam frene bastığını sanarak yüklendi ama hâlâ gaz pedalına basıyordu. Birden Flora kendini arabanın dışında babasını tutarken buldu. Hayatı babasının içinden çıkıp ona akıyormuş gibiydi: kontrbasının arkasındaki mum ışığından gelen yansıma, cumartesi sabahları oynanan beyzbol maçında sopanın topa vuruşu, pazar öğleden sonraları pişen mısır ekmeğinin kokusu. Korkunç bir anda gece yarısını aydınlatan gümüşi patlamaları gördü; kan, yanık et ve barut kokusunu duydu ve Kaptan Girard'ın alevlerle aydınlanan yüzüne baktı. Birden ışıklar yumuşadı, annesinin kulağı ve köprücük kemiği arasındaki ipeğimsi teninin bir parçasını gördü, dudaklarını ona değdiriyormuş gibi hissetti. Ardından kendi bebekliğinin yüzü belirdi; kahverengi gözler, pembe dudaklar ve tombul yanaklar.

Babasının annesini tutan kolları gevşedi ve Flora bir Noel ağacının belirdiği anılara daldı, fırında pişen turtalardan dumanlar yükseliyordu, bahar laleleri ve yeşil yaz gölleri, müziğin

yeryüzüne değen ayaklarından yukarı doğru yükselip vücudu boyunca yol aldığını ve sonunda dudaklarından çıktığını hissetti. Her birinde, Vivian bir genç kızken bile bebeğinin yüzü oradaydı. Flora'nın kendi yüzü, sanki annesi hep onu istemiş gibi. Bir çocuğun biçiminde belirmesi mümkün olana kadar onun içinde taşıdığı sevgiyi hissetti.

Ve sonra, annesi de öldü.

Beyaz adam tökezleyerek arabadan çıktı. Dondurucu gece havasında nefesi buhar olarak çıkıyordu. Şapkası düştü ve solgun, kırılgan görünümlü saç derisinin birkaç tel gümüş saçla kaplandığı ortaya çıktı. Cesetlerin yanında diz çöküp hıçkıra hıçkıra ağladı. Kar pantolonunun dizlerinde eridi. Elini yüzünün üzerine koyduğunda kurulmamış, deri kayışlı, altın kol saatiyle birlikte teni de göründü.

Ardından Flora adamın yanına karların üzerinde diz çöktü.

"Lütfen," dedi adam parmaklarının arasından. Eklemleri kanla kaplanmıştı ve her nasılsa kafasında bir ilmek yükseldi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem."

"Bir şey yapmana gerek yok," dedi bir ağız. "Uzun sürmeyecek."

"Teşekkürler, Tanrım," dedi adam ellerini kucağına indirdi.

Katilin eline bir el uzandı. İlk önce görüntüler karmakarışık bir hâlde geldi: Adamın kendisi atlet ve pantolon askısıyla bahçede ağaçları buduyor, alnından dökülen terleri siliyordu. Sonra polis üniforması içindeydi, karakolda yalnız oturan, is içinde, ağlayan bir çocuğa bir bez bebek uzatıyordu, yine aynı adam ama daha genç hâli kendi düğününde, paslanmaz çelikten bir cin matarası en iyi takım elbisesinin cebindeydi. Cin matarası şişelere dönüşüyordu... Kahkaha atan, siyah saçlı, tertemiz tıraşlı adam da şimdi Flora'nın karşısındaki harabe hâle gelmişti.

"Ne oluyor?" dedi adam. "Gördüklerim..."

"Benim gördüklerimi görüyorsun," dedi ağız. Elleri adamın eline dokundu ve Flora acı ve kaybın üzüntüsüyle sarsıldı. Adamın gözleri irileşti. İşte orada, bir bebek vaftiz edilmiş örtüler

içerisindeydi. Yine orada, bir yaşında, çıplak ayaklarıyla zümrüt yeşili çimenlerin üzerinde koşuşturuyordu. Ardından beş yaşında bir oğlan çocuğu kasaba panayırında bir middiliye biniyordu. On yaşında, karla kaplı bir volkan ağzına tırmanıyordu. O oğlan, on altı yaşında, bir yaz gecesi kasaba yolundaydı, ellerini saçlarına sokmuş kızı uzanarak öpüyordu. Beş yıl sonra, aynı kızla evleniyordu. Hayatının aşkıyla.

... Ta ki cinleri şişelerce içmeye başlayana dek, alkol yasağı bile onu içkiden ayıramamıştı.

"Biliyor musun, onu sevdim," dedi. "Neredeyse kendi hayatımdan da çok." Sözlerinin arasında boşluklar vardı, sanki her birini sarf etmek için gücünün son damlalarını harcıyordu.

"Biliyorum. Ama aşk böyledir. Asla söyledikleri kadar güçlü değildir."

"Korkmuyorum," dedi. "Burada... Burada olduğun için memnunum."

Ses yanıtladı: "Hayat, aksinden çok daha korkunç."

Adam ellerini tuttu "Bekle. Hepsini görmek istemiyorum," dedi. "Son bölümü değil..." Midesi ağırlaştı, son içtiği cin fena gelmişti.

"Onlar acı çekmediler." Bakışları ailesinin bedenlerinde dolaştı, tenleri yağan karın altında parlıyordu. "Daha da fazlası, gittiğinde bunun ağırlığını taşımanı sağlayacağım."

"Bunun acısını çekmeye razıyım... Eğer bir şeyleri değiştirebilmek mümkünse."

"Çekeceksin," dedi gözlerini bir an kapatarak. "Ama bir şey değişmeyecek. Herkes ölür. Herkes. Her hikâyenin gerçek sonu budur."

Bu cümle... Flora daha önce duymuştu. Kendini geri getirmek için savaştı. Yüzündeki derinin gerildiğini hissetti, sanki kemiklerinden çekiliyor gibiydi. Ellerini Helen'den kurtardı, gözlerini açtı, kendini yeniden Domino'nun kapısında buldu, gücü tükenmişti. Ona ne olmuştu? Nasıl olmuştu da ailesinin son anlarını böyle görebilmişti?

Helen yanı başında duruyor, saatini kontrol ediyordu. "İyi misin? Sanki aşçına ne olduysa sana da bulaşmış gibi görünüyor."

"Ben iyiyim." Helen'e onu perişan hâlde görme tatminini yaşatmak istemiyordu. "Henry beni bekliyor."

"Her zaman istediğimizi alamayız," dedi Helen. "Bazen bize biçilen rolleri oynarız."

"Ne demeye çalışıyorsun? Olmadığım biri gibi mi görünmeye çalışıyorum?"

Helen'in yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti, sonra da anladığını belirten bir ifadeye büründü. "Bunu neden söylediğini anlayabiliyorum."

"Henry beni bekliyor," dedi Flora yeniden. "Şimdi müsaadenle."

"Hâlâ orada olduğunu düşünmene sebep olan nedir?"

"Kim onun kefaretini ödedi ki?"

"Belki de Thornelara bir not bırakmışımdır," dedi Helen.

Flora onun hasta olabileceğini düşündü. Bu, Henry'nin işini daha da zorlaştıracaktı şüphesiz. Önce ona ulaşması gerekiyordu.

"Bana onu sevdiğini söyleme," dedi Helen.

"Hiçbir şey söylemedim."

"Eminim ona neye mal olacağını düşünmüşsündür," dedi Helen. "Onu ne kadar yaralayabileceğini."

"Onu incitmeyi aklımdan bile geçirmem."

"Ama..." Helen duraksadı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Eğer elinde olsa onu seçer miydin?"

"Ne için?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Helen.

"Tek bildiğim bunların hiçbirinin üzerine vazife olmadığı."

"Hadi ama. Öyle kızma. Başka koşullar altında belki arkadaş bile olabilirdik. Seni ve beni ayıran o kadar çok şey yok."

"Biz tamamen farklıyız," dedi Flora. "Sen istediğin yere gidebilirsin. Ne istersen onu yapabilirsin. Ne istersen onu yiyebilirsin. Dünya sana ve senin gibilere ait. Benim türüm, biz sizin yük

hayvanlarınızız. Sizin dünyanızı sırtımızda taşıyoruz. Hatta sizi eğlendirmek için bile ödememiz gereken bedele bak. Ve sonra bizi yine de tutukluyorsunuz."

"Çok acı," dedi Helen. "Ve bunu sevdim."

"Buradaki işimiz bitti," dedi Flora.

"Belki de," dedi Helen.

Flora polis merkezine giden merdivenlerin yarısına geldiğinde Henry'nin kapıdan dışarı çıktığını gördü, yaralı yüzünü aşağı eğmişti ve iki yanında da iyi giyimli iki beyaz duruyordu. Kadının kürk mantosu ve şapkası vardı, adam ise kaşlarını öyle derin çatmıştı ki alnı ikiye yarılacak gibiydi.

"Henry?" dedi Flora. "Üzgünüm, gelebildiğim kadar çabuk geldim." Öyle hızla gelmişti ki eldivenlerini ve Henry'nin şapkasını unutmuştu. Henry'nin dalgalı saçlarına baktığında şapkasının hâlâ kulüpte olduğu aklına gelivermişti.

Henry yukarı doğru baktığında gözleri açıldı.

"Bu da kim?" diye sordu kadın, dehşete uğramış bir ifadesi vardı. "Nasıl adını bilebilir? Burada olmanın sebebi o mu? O –sakın bana öyle olduğunu söyleme– senin kiraladığın biri mi?" Sızlanmaya başladı.

Adam ise Henry'yi çekerek Flora'nın yanından geçmeye çalıştı ama Flora'nın onların geçebilmesi için biraz geri çekilmesi gerekiyordu. Çantasını düşürdü ve zaten gevşek olan klipsi açıldı. Kefaret için getirdiği paralar çantadan saçıldı.

Perişan elbiseler içindeki aç çocuklar binanın kenarından geliverip Flora'dan önce paranın büyük kısmını topladılar ama artık onun buna direnecek gücü kalmamıştı. Henry'nin gardiyanları onu arabanın arkasına yerleştirdi ve bindikleri araba asfaltta öfkeli bir ciyaklama sesi çıkararak oradan ayrıldı.

Bölüm 40

Ölüm, Flora'nın Domino'dan elinde bir tomar parayla üzgün bir vaziyette ayrılışını seyretti, şüphesiz ki karakola doğru gidiyordu. Kulüpten biraz uzağa park etmişti. Öğleden sonraydı, komşuların görüş mesafesinde değildi. Hiç kimse kırmızı bir elbise giymiş kara gözlü kızın kulübün kilitli kapısını tek bir dokunuşla açıp içeriye girdiğini fark etmemişti. İzlenmediğinden emin bir vaziyette basamaklardan aşağı indi. Tam olarak nereden başlayacağını biliyordu, niyeti Flora'yı Seattle'a bağlayan son şeyi de ondan almaktı.

Ölüm bir mum yaktı ve barın üzerine koydu, eriyen balmumu kokusunu içine çekip ışığın odanın köşelerini aydınlatmasını izledi. Grady'nin kontrbası hâlâ köşede, gölgelerin içindeydi ve üzerinde Henry'nin dokunuşunun izleri vardı. Erişkin bir adamın boyutlarına göre olsa bile enstrümanı kollarına aldığında hafif olduğunu hissetti. Sahneden aşağı inip bara doğru gitti. Onu arkası yere gelecek biçimde uzattı, sanki binlerce yıldır tanrılara kurban edilmiş insanların bir yansıması Ölüm'ün sonsuz oyuğuna akıyor gibiydi.

Barın diğer tarafında belirdi ve kollarını şıngırdayan şişelerle doldurdu: rom, votka, burbon, viski. Ölüm her birini tek tek dizdi. İlk şişenin kapağını açtı ve tamamını kontrbasın üzerine boşalttı, sanki bir cesede kutsal yağ döküyordu. Ardından ikinci, üçüncü ve dördüncü şişeyi de aynı şekilde boşalttı. Enstrümanın ahşabından sesler çıkmaya başlamıştı. Gözenekleri içkiyi emi-

yor, su birikintisi F şeklinde bir yansımayla zeminde yayılıyor, havayı toz kokusu ve ruhla dolduruyordu.

Ölüm, ellerini tezgâhın üzerine yerleştirdi. Flora'nın ailesinin hayatlarını aldığı gece ahşaptan çektiği yaşamı hatırladı. İçinde alevlerle başa çıkamayacak kadar az yaşam kalmıştı. Manzara inanılmaz kıvrımlı olacaktı. Mumu alıp kontrbasın oyuğundan içeri bıraktı.

Bir duman kokusu yükseldi, ahşabın kıvrımları kızardı ve ardından çatırdadı. Sonra alevler belirmeye başladı, kontrbas yanıyordu. Barın köşelerinden kırmızı nehirler akıyordu sanki, zemine doğru uzanıyor, sonra basamakları ve kadife perdeleri yutuyordu.

Ölüm, daha önce yeşil evde bıraktığı eldivenlerini aldı. Ona aittiler ve o her zaman kendisine ait olanı geri alırdı. Ayrılmak için hazırlanırken dumanı ve sırtındaki sıcaklığı hissetti ve Aşk'ın alevler hakkında söylediklerini hatırladı. Yükselen alevlerin kendi ruhu vardı, müstesna bir ruh. Sonsuza dek yansın.

Bölüm 41

Flora kodesten ayrılıp Domino'ya doğru yola çıktı. Şovdan önce elinden gelenin en iyisini yapıp yemek hazırlıklarını bitirmeyi düşünüyordu. Eldivenlerini ve Henry'nin şapkasını alacaktı. Bir şekilde ona geri verip hayatından sonsuza dek ayrılmayı planlıyordu.

Görüş mesafesinden koyu bir duman bulutunun gökyüzüne yükseldiğini gördü. Bir an için yananın onun kulübü olduğuna inanmayı reddetti, hayatını adadığı kulübün. Ama yıkımı derinliklerinde hissetti, her bir parçası küle dönüyor gibiydi.

Kulübün az ilerisinde arabasını durdurdu ve yanmakta olan binaya doğru koştu. Alevler yüzüne ve kollarına doğru geliyordu, dumanlar isli ve zehirliydi, şüphesiz mutfaktaki kiler ve bar da alevler altında kalmıştı, hatta perdeler, ahşap zemin... ona tanıdık olan her şey, ailesinin tüm mirası. Onların resimleri. Bir anda kaybettiklerinin içinde en değerlisini, kıymetli eldivenlerini de hatırladığı anda gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Koşmayı bıraktı.

Arkasından itfaiye sirenleri gelmeye başladı, yangının yayılmasını önlemekten başka bir şey yapamazlardı gerçi. Flora'nın omuzları ağırlaştı. Yan kapıda Miyashitolar çaresizce kendi bahçelerine sıçrayan alevlere kovalarla su döküyorlardı. Birbirlerine Japonca haykırışları daha da çaresiz hissettiriyordu. Onların da işyerleri sahip oldukları her şeydi.

Sokağın karşısına bir polis arabası park etti. İçerisindeki polisler Flora'yı görünce dışarı çıktılar. Bir tanesinin elinde bir kâğıt vardı.

"Binanın sahibi siz misiniz?" diye sordu memur.

Flora başıyla onayladı, herhangi bir ses çıkarabileceğini sanmıyordu.

Kâğıdı uzattı. "Bunu size böyle bir anda vermekten utanıyorum ama resmî olarak tebliğ etmem gerek."

Flora kâğıdı inceledi. Belediyeden kulübün mühürlendiğine dair bir tebligattı. Bir kül parçası Flora'nın yanağına geldi ama Flora acıyı göz ardı etti. Polis memuruna sırtını döndü, kâğıdı top yaptı ve alevlere doğru fırlattı.

Sözcükler zihninde yankılandı, tanıdık bir sesti ama kime ait olduğunu bilmiyordu.

Bir gün, sevdiğin herkes ölecek. Sevdiğin her şey yok olacak. Bu, hayatın bedeli. Bu, aşkın bedeli.

Bir gün gelmişti işte.

Bölüm 42

Bay Thorne koltuğuna yaslanır yaslanmaz ağzını açtı ve Henry'nin berbat ettiği her şey için onu teker teker azarlamaya başladı.

"Ethan'ın arabasını çaldın..."

"Ona ödünç verdim," dedi Ethan.

"Sözümü kesme. Arabayı çaldın, okuldan kaçtın ve final sınavını kaçırdın. Ayrıca bir... bir siyahi *gece kulübü* şarkıcısıyla yakınlaştın, Helen'in kefaretini ödemesini sağladın ve Tanrı bilir onu hangi sefil hâllere soktun."

Henry sarardı. Thorneların bu kadarını öğrenmesini beklemiyordu. Helen'in ihaneti onu şaşırtmış ve incitmişti. Ama o anda anladı ki Flora'yı seçmesinin intikamını muhtemelen bu şekilde almıştı. Suçlamaların geri kalanı –Helen'in ne denli kırılgan olduğu ve onun yaşındaki birine yardım ettiği için zarar görebileceği– saçmalıktan ibaretti. Ama Henry ağzını kapalı tutmayı tercih etti.

"Tüm bunlar yeterli mi?" dedi Bay Thorne. "Yoksa sakladığın başka şeyler de var mı?

Henry, Ethan'a baktı. Yüzünde Hooverville'i kaç kez ziyaret ettiği ve James Booth ile takıldığı konusunda hiçbir şey söylememesine dair bir yalvarış vardı. Elbette Henry bunları söylemeyecek ve şu anda kaç kez Domino'yu ziyaret ettiğini hatta notlarının ne denli düştüğünü de gündeme getirmeyecekti.

"Sanırım bu kadar, efendim."

Bay Thorne'un ağzı seğirdi. Elleriyle masadan destek aldı ve ayağa kalktı. İri gövdesi pencereden gelen ışığı kesiyordu ve gölgesi Henry'nin yüzüne düşüyordu. "Beni korkunç bir pozisyona soktun. Korkunç."

"Biliyorum." Henry'nin sesi sanki kendisine ait değilmiş gibi çıkmıştı.

"Biliyor musun? Kendin yetiştirdiğin birinin, oğlun gibi büyüttüğün birinin bir kanun adamına karşı suç işlemesi ne anlama geliyor biliyor musun?"

"Ama o..."

"Sakın o kızın adını anma. Onun hakkında bir kelime dahi duymak istemiyorum. Lütfen bana aranızda hiçbir cinsi–" elini nahoş bir şey söyler gibi salladı "–münasebet olmadığını söyle."

"Hayır," diye fısıldadı Henry, başka insanların karşısında böyle bir konuda konuşmak onu dehşete düşürmüştü.

"Buna da şükür. Kalıcı bir hasar olmadı demektir." Bay Thorne yeniden koltuğuna oturdu, saçsız başını eliyle sıvazladı ve sırtını yasladı. "Gazeteler saldırı ve tutuklamadan bahsedecektir. Ama henüz reşit olmadığın için adın geçmeyecek. Ama aileme olan yakınlığın kullanılacaktır. Gazetecilik etiği buna izin verir. Bu bir utanç. Büyük bir utanç."

Henry yutkundu. Bunu daha önce de düşünmüştü ama şimdi Bay Thorne'un ağzından duymak daha da kötü hissettiriyordu.

"Ve bu sene mezun olamayacaksın. Okulla konuştuk. Notlarının düşüşünden bahsettiler ve bugünkü kaçışın nedeniyle okuldan atılacaksın."

Henry hasta hissetti.

"Üniversite giriş bursunu kaybettin." Bay Thorne dirseklerinin üzerine yaslandı. "O kadarı bariz."

Burs onun geleceği olacaktı ya da öyleydi. Ve şimdi gitmişti. Kaybı onu afallattı ama bir yandan, sanki hayatı boyunca böyle bir ânın geleceğini biliyor gibiydi. Kendini ne kadar yararlı hâle getirmeye çalışırsa çalışsın, kurallara uymaya dikkat ederse

etsin, yerini bilmeye uğraşırsa uğraşsın, yine de bir yanı bu dünyaya ait değildi. Bir yanı hep çerçeveden taşıyordu.

Ama bildiği bir şey daha vardı. Bir gelecek daha vardı ki ona sahip olmak istiyordu. Her zaman daha çok istemişti. Ve o gelecek, aşkla mümkündü.

"Baba..." Ethan ellerini masaya koyup yalvarırcasına eğilmişti.

Bay Thorne ona doğru döndü, işaret parmağı havadaydı. "Tek kelime etme, Ethan. Suçsuzmuş gibi görünsen de beni daha ileri gidip hilekârlıklarını ortaya çıkarmaya mecbur etme."

"Hayır, efendim." Ethan geri çekildi, ellerini ceplerine soktu.

"Babanla olan dostluğumuzun ve seni evimin çatısı altında evlat gibi büyütmemin hatırına seni tamamen kovmuyorum," dedi Bay Thorne. Tabakasından bir puro çıkarıp yaktı ve mavi dumanını üfledi. "Bir iş bulabilirsin, istersen matbaada çalışabilirsin." Duraksadı. "Ama yaşayacak başka bir yer bulman gerekecek. Davranışlarınla incinmesi muhtemel Helen'i ve Ethan'la Annabel'i düşünmem gerek. Onların da korunması gereken isimleri var."

Ethan nefesini tutunca Henry kendinden çok onun için üzüldü.

"Anlıyorum," dedi Henry. "Teşekkürler, efendim."

Bay Thorne sigarasını kütüphaneye yumuşak ışıklar saçan kristal küllükten aldı. "Bir şey değil," dedi elini uzatırken. "Ve beladan uzak durmaya çalış. İyi şanslar."

Ethan basamaklardan çıkarken arkasından yetişti. "Henry, durup düşünmen gerek."

"Düşünmek mi?" Henry odaya bakıp neleri yanına alabileceğini düşündü. Pek bir eşyası yoktu. Birkaç parça kıyafet. Ailesi ve kız kardeşinin fotoğrafları. Kontrbası hâlâ ahırdan bozma yerdeydi. "Öyle bir şansım yok. Beni bir yere götürmeni istesem başını belaya sokmuş olur muyum?"

"Gitmek mi? Nereye gideceksin?" Ethan arkasından kapıyı

kapattı. "Henry, bu çılgınlık. Eğer matbaada işe girersen, bu çıkmaz sokak olur. Asla başka bir şey yapamazsın. Asla bir eve sahip olamazsın. Sen..."

"Yapabileceğim tek şey o değil" dedi. Çekmeceyi açtı ve katlanmış atletlerini çıkarıp yatağın üzerine koydu. "Domino. Flora bana gruplarına katılmamı önerdi. Ben de evet dedim."

"Ama bu... İkinci bir şans için yalvar," dedi Ethan, sesi ona ait değilmiş gibi çıkıyordu. "Flora'dan ve Domino'dan uzak duracağına söz ver. Müziği bırakacağına. Müzik hiçbir güvence vermiyor. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bununla yüzleşme zamanı."

Henry bir başka çekmeceyi açıp pantolonlarını çıkardı. Okul üniformalarını burada bırakabilirdi. Bu da bir şeydi. Kaşındırıyorlardı zaten. Arkadaşına döndü. "Ethan, bu sözlerin senin ağzından çıktığına inanamıyorum. Günü yakalamak gerektiğini söyleyen adam nerede? Hayal ettiğim hayatı?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Ethan sessizce. Atletleri alıp çekmeceye geri koyacaktı ki Henry onu durdurdu. "Ve hâlâ inanıyorum. Yani genel olarak. Ama bu... kiralık bir oda bulup, gürültülü bir matbaada ellerin mahvolup sağır olana dek çalışmak? Matbaacıları gördüm. Neler olabileceğini biliyorum. Nasıl ondan sonra müzik yapabilirsin ki? Lütfen, okulu bitirmenin bir yolu yok mu? Mezun olmanın? Sadece birkaç günün kaldı ve ben... ben..."

"Bir diploma benim olmak istediğim şeyler için işe yaramaz," dedi Henry. "Ve bu iş, sadece bir başlangıç." Atletlerini eline aldı. Ethan onları bırakınca masanın üzerine koydu ve babasının eski valizini yatağının altından çıkardı. Hâlâ seyahatlerinin çıkartmaları üzerindeydi. İtalya, Fransa, İngiltere, Brezilya – tüm bu yerler şimdi ona sonsuzluk kadar uzak geliyordu.

Dolabına gitti ve tek takım elbisesine uzandı. "Tamamen parasız değilim," dedi. "Ama bir oda kiralayacak param da yok. Tüm paramı kefarete harcadım. Hooverville'e gidip James'i bulsam? Sence yardım eder mi?" Ethan'ın yüzü kızardı ve başını öne eğdi.

"Üzülme," dedi Henry. "Sadece ilk maaşımı alana dek. Şu hikâye nasıl gidiyor bu arada? Yazmak için benim yardımıma ihtiyacın var mı? James müzik hakkında ne düşünüyordu? Bu konuda hiç konuşma fırsatımız olmadı."

"Hayır –o iyi– benim de bir şeyler yapmama izin ver." Henry'nin yün süveterli fotoğraflarını paketledi ve diğer eşyaların olduğu kutunun tepesine koydu. Ardından Domino'da giymek için ödünç aldığı smokine uzandı. "Buna ihtiyacın olacak," dedi. "Ve istersen seni götürürüm elbette."

"Bunu alamam," dedi Henry smokine bakarken. "Babana ait."

Hayatını kutulara koyarken sanki rüyada gibiydi, koşmak istiyordu ama bacakları taşlaşmıştı âdeta. Belki de büyümek ve çocukluğun sonsuz ihtimallerini geride bırakmak böyle bir şeydi. İlerlemen gerekiyordu, karşındaki yol ne kadar çetin, karanlık ve dar görünse de.

Ethan smokini ve beyaz gömleği askıdan aldı. "Bak, kalmanı istiyorum. Ailemden bir şans daha isteyemez misin? Şimdi ayrılamazsın. Şimdi olmaz." Kıyafetleri bırakıp Henry'nin masasına oturdu ve elini alnına koydu. "Sensiz ne yaparım bilmiyorum, Henry."

"Birbirimizi görmeye devam edeceğiz," dedi Henry. "Ailen bunu yasaklamadı. Ayrıca gazetenin başına geçtiğin zaman bana zam yapabilirsin."

Ethan kahkaha attı ama sesi çok neşeli gelmiyordu. "Bu senin talihsizliğin ama sanki benim sorunlarım daha önemliymiş gibi davranıyorum. Özür dilerim. İkimiz de biliyoruz ki iş yazıya gelince tam bir aptalım. Babamın gerçeği öğrenmesi an meselesi. Bu anın geleceğini tahmin ediyordum ama şimdi sanki hepsi üst üste geliyormuş gibi."

"Hâlâ yardım edebilirim," dedi Henry. "Hooverville hikâyesini beraber yazalım."

"Yapamam." Ethan nefesini tuttu. "Eğer okuyup yazamazsam yayın işini yönetemem. Garip ama bunun dünyadaki en korkunç şey olduğunu düşünürdüm. Şimdi öyle olmadığını bi-

liyorum. Kaçınılmaz olanla yüzleşmek için neredeyse can atıyorum. Sanırım bir evin olduğunda senden misafir kabul etmeni isteyeceğim."

Henry bavulunun kapağını kapatıp yataktan aldı. "Belki beraber ayırılabiliriz? Kiranın yarısını karşılarım?"

Ethan ona baktı. "Babam asla izin vermez."

Henry bir an suçluluk duydu. "Özür dilerim. Biliyorum. Senden bütün bunları arkanda bırakmanı isteyemem. Şanslısın, biliyorsun."

"Çoğu zaman öyle gelmiyor."

Henry bavulunu kaldırdı. Sahip olduğu her şeyi, bası dışında, tek eliyle taşıyabiliyordu. "Beni ziyaret edebilirsin. Çok uzak olmam. Ve ne ihtiyacın olursa sana yardım ederim. Baban – o asla öğrenmez."

"Henry," dedi Ethan, sesi çatlamıştı. "Cesaretine hayranım. Müziğinin peşinden gitmelisin. Ama bu oyunu doğru oynaman gerek." Henry'nin bavulunu açtı ve smokini içine koyup yeniden kapattı. "Basını al. Babamı ve onun söylediği her şeyi ardında bırak."

Annabel içeri girdi. Henry'ye çarptı, yüzü kırmızıydı ve ağlamaktan ıslanmıştı. "Henry! Gidemezsin! Seni bırakmıyorum."

Henry diz çöktü ve onunla göz hizasına geldi.

"Uzağa gitmiyorum," dedi. "Beraber parkta bisiklet sürebiliriz."

"Söz mü?"

"Söz. Ve sana bir sürü mektup yazacağım. Nerede mendilin? Hadi temizlenelim." Elinden Flora'nın ona verdiği mendili alıp yanaklarını silerken Henry kumaşın kenarına dikili küçük harfleri hissetti. Flora'nın iyi olup olmadığını ve kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti. Karakoldaki korkunç sahneden sonra Flora'yla bir daha görüşememişti ve onu aramalı mı yoksa evine mi gitmeliydi karar veremiyordu.

Annabel'i kollarına aldı. Çimen ve fıstık ezmesi kokuyordu ve her sabah onun sesini duyamamak, sinir bozucu sorularını

cevaplayamamak ve nasıl büyüdüğüne şahit olamamak... Hızlıca nefes aldı, onu bıraktı ve ayağa kalktı.

Ethan, bavuluyla dışarıda bekliyordu.

"Hazır mısın?" dedi.

"Hiç olmadığım kadar."

Helen basamakların ortasında bekliyordu. Beyaz bir etek bluz takımı giymiş, inci bir gerdanlık takmıştı. İncileri dişlerinin arasında tutuyordu. Soru sormak için gerdanlığı ağzından tükürdü. "Siz ikiniz bavulla nereye gidiyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Ethan. "Eminim cevabı zaten biliyorsundur."

Henry içinde bulunduğu durumdan utandı. Helen'le ciddi olarak ilgilendiği için değil elbette. Ama bu aynı zamanda bir daha onun gibi yumuşak bir süveter giyen, inciler takan ve saçları parlayan bir kızla asla olamayacağı anlamına geliyordu. Helen bu hâliyle bir anlığına ona annesini hatırlatmıştı, her ne kadar annesinin hatırasının sıcaklığını taşımasa da. Helen'le ya da genel olarak bu durumla ilgili ne hissettiğini bilmiyordu. Tüm hissizlik bir anda bedeninden uzaklaştı. Onun er geç gerçeği öğreneceğini bildiğinden açıklama ihtiyacı duymadı. Giyotinin bir anlık acısı onu tüm hayatı boyunca Helen'in ellerinde olmaktan kurtarıyordu.

"Hooverville'e taşınıyorum," dedi.

Kızın yüzünde bilmece gibi bir ifade belirdi. Keder ve ardından gelen öfke.

"Üzgünüm," dedi. Nefesi sigara kokuyordu. Basamakları çıkmaya başladı ve sonra yarı yolda durdu. "Seni yeniden göreceğim. Çok yakında. Söz."

Henry bundan şüpheliydi. Hem de çok. Arabaya doğru giderken Ethan onu Hooverville'e taşınma fikrinden caydırmaya çalışıyordu. "Biraz birikmiş param var. Orası her insanın yaşayabileceği bir yer değil."

"James orada yaşıyor," dedi Henry valizini bagaja koyarken.

"James... O farklı." Ethan Henry'nin kolunu tuttu, sanki

onun gitmesini engellemeye çalışıyordu. "Oradaki şeyler onu rahatsız etmiyor."

Ethan'ın kavrayışından kurtuldu ve ahıra kontrbasını almaya yöneldi, Hoovervile'de arkasını döndüğü anda çalınmayacağını ya da odun niyetine ateşe atılmayacağını ümit ediyordu. "Çok uzun kalmayacağım, bir yer kiralamaya gücüm yetene dek sadece. Hooverville benim kaderim değil."

Barakalara giden yolculuk kısa ve sessizdi. Hooverville, Henry'ye ilk gördüğünden daha küçük geldi.

"En azından yemek için biraz para al," dedi Ethan.

Henry parayı cebine attı. "Sana geri ödeyeceğim." Ethan'a zaten borçluydu, daha fazla borcunun olmasından nefret ediyordu.

"Hayatta olmaz." Ethan kederle etrafına baktı. "Neden bir şans daha istemedin?"

Henry yanıtlamadı. Gerçeği söylemek istemiyordu, çünkü en korktuğu şey gerçekleştiğinde en azından rahatlamıştı. Flora ile beraber olduğu müddetçe, Domino'da olduğu müddetçe onu hiçbir şey incitemezdi.

Bölüm 43

8 Temmuz 1937, Salı

Henry matbaanın gürültü ve ısısına bir günden kısa sürede alıştı. Gazete kağıdını yağlı baskı platformlarına yerleştirirken kaos onu düşüncelerine dalmaktan alıkoyuyordu. Dönüş, ses, kâğıdın uçuşu tüm dikkatini dağıtıyordu. Çok fazla kayıp olmuştu. Flora için büyükannesi. Kendisi için evi. Sanki görünmez bir bıçak dünyalarını parça parça etmiş de onlara üzerinde durabilecekleri çok az yer bırakmıştı.

Geçici olarak Hooverville'e yerleşmişti, en azından James bu konuda ona yardımcı olmuştu. Hatta neredeyse fazlasıyla. Henry'yi bir gölge gibi takip etmiş hatta ona katran ve toz kokan bir karyola bile vermişti. Henry bir an durup dinlenmiş, nefes almıştı. Henry için havadaki dalgalanma öyle keskindi ki sanki katı olan her şeyin kırılacağı izlenimini yaratıyordu.

"Dikkatli ol, Bishop!"

Henry, başında baretiyle bir varil mürekkebi baskı makinesine doğru taşıyan şef Carl Watters'ın yolundan sıçrayarak çekildi. "Mor gözlerle dolaşmana şaşmamalı. Seni sakar."

Henry utanmıştı, terden alnına yapışmış bir tutam saçı geriye attı ve yağlaması gereken makinenin başına döndü. Henry kirli paçavrayı cebine tıktı ve gevşemiş cıvatalardan birkaçını sıkıştırdı.

Arkadan bağırış sesleri geldi. Henry döndü. Odadaki sıcağı azaltsın diye açılmış olan pencereden içeriye bir serçe girmişti. Kuş, baskı makinesini durdurmazdı ama dişlilerin arasına girerse akşam postasında kan ve kuş tüyü olabilirdi ve bu da ekibin maaş çeklerinde kesinti olması demekti.

Henry pencereyi açıp kapatmak için kullandıkları kanca uçlu direği aldı ve kuşu kovalamak için elinden geleni yaptı ama hızla uçan kuş günlük gazetelerin destelendiği yere doğru gözden kayboldu. Henry de onu takip etti ve yığınlardan birinin arkasına gitti. Gidişata göre, aptal yaratık akşam postası destelerinin üzerine pisleyebilirdi.

Orada. Bugünkü gazetelerin köşesinde duruyordu. Ardından sanki Henry nazikçe sormuş gibi havalanıp açık olan pencereden dışarı uçtu. Günlerdir ilk kez şansının döndüğünü hisseden Henry direği yeniden sütuna dayadı ve kirli mendiliyle alnını sildi. Bir an manşet gözüne çarptı.

SİYAHLARIN GECE KULÜBÜ KÜL OLDU

Domino'nun gündüz çekilmiş fotoğrafını hemen tanımıştı. Tamamen yanmış hâldeydi. Gözleri satırları tararken gazeteyi tutan elleri titriyordu. Flora hakkında hiçbir şey yoktu. Bay Watters küfredene dek şok olmuş bir vaziyette kalakaldı. Henry kâğıdı elinden düşürdü ve saate baktı. Vardiyasının bitmesine doksan yedi dakika vardı. Eh, vardiyanın canı cehennemeydi. İsterlerse onu kovabilirlerdi. Önlüğünü çıkarıp yere attı.

"Seni şikâyet edeceğim," diye bağırdı arkasından Bay Watters. "Seni kimin işe aldığı umurumda değil."

Dışarı çıkıp Flora'nın mahallesine doğru gitmeye hazırlanıyordu, üç adım atmamıştı ki birinin adını bağırdığını duydu. Helen'di. Sokağın karşısında Bay Thorne'un arabasının içinden dışarı doğru eğilmiş, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi gülümsüyordu. "Bir yere mi yetişmen lazım?"

Henry perişan hâldeki pantolonuna ve mürekkep lekeleriyle dolu ellerine baktı. Morarmış gözlerinin ve sırtından kol altlarına dek terlemiş olduğunun fazlasıyla farkındaydı, insanın

burun direğini kıran bir kokusu vardı şüphesiz. Sokağın karşısına geçti böylece bağırmasına gerek kalmayacaktı ama otomobile fazla yaklaşmadı, böylelikle onu görmesinin ya da koklamasının mümkün olmayacağını ümit ediyordu.

"Bu sürpriz oldu." Buna mutlu olduğu izlenimini vermek istemiyordu.

"Yakınlardaydım," dedi saçını kulağının arkasına atmaya çalışırken. "Ay. Aptal şapka iğnesi." Eldivenlerini çıkardı ve parmağını Henry'ye uzattı. Küçük bir kan damlası parmak ucunda belirmişti. "Biraz daha yakına gelirsen elimi öpüp iyileştirebilirsin."

"Öhöm." Henry duraksadı.

"Bir parça kanı dert etmezsin, değil mi?" Parmağını dudağına götürdü ve kanı yalayıp temizledi. Ardından eldivenini eline yeniden geçirip direksiyona döndü. "Nereye?"

Henry duraksadı. Taksi için parası yoktu ve yürümek için fazlasıyla yorgundu. Ama Flora'nın onu Helen'in yanında görmesini ya da Helen'in nereye gittiğini bilmesini istemiyordu. Onun üzerine vazife değildi.

"Bir şeyler yemeye ne dersin? Çok acıktım."

Henry'nin yüzü ekşidi. Eğer isteseydi bile onu götürecek parası yoktu. Kendi karnını güçlükle doyurabiliyordu.

"Ben ısmarlıyorum," dedi çantasına vurarak. "Sahip olmak istediğimden de çok param var."

Sıcak yemek. Şu anda dünyada –neredeyse– daha çok istediği bir şey yoktu. Neredeyse. "Buna gerek yok. Yine de teşekkürler."

"Sadece arabaya bin, Henry," dedi Helen. Tehlikeli bir biçimde kızgın görünüyordu. "Tüm gün burada bekleyemeyiz."

Arkasından tanıdık bir ses yükseldi. "Henry!"

Henry döndüğünde James Booth'un birkaç metre ileride durduğunu fark etti, üzerinde SADAKA DEĞİL, YARDIM yazan bir pankart tutuyordu.

"Yeniden karşılaştık," dedi James.

"Ne tesadüf," dedi Helen. "Tanrım."

"Evet," dedi James. "Hayat ve onun garip tesadüfleri." En az Helen kadar saldırgan görünüyordu.

Henry ortadan kaybolmayı diledi. "Bir kez daha düşündüm de yürüyebilirim. O kadar da uzak değil."

"Aptal olma, Henry," dedi Helen. "En azından sana yemek ısmarlamama izin ver. Ceset gibi görünüyorsun."

"Eğer bu kadar cömertsen," dedi James. "Teklifini ben kabul edebilirim."

"Ben bunun çok akıllıca olmadığını düşünüyorum," dedi Helen. "Sonuçta ben masum bir kızım."

"O zaman seni özleyeceğim," dedi James, Henry ve arabanın arasına girmek için adım atarken. Helen, James'e baktı, sanki en iyi yanıtın ne olacağını düşünüyor gibiydi. Sonra tek kelime dahi etmeden uzandı, kapısını kapattı ve sürdü.

"Nereye gidiyoruz?" dedi James. Sanki tüm bu olan bitenden etkilenmemiş gibi sırıtıyordu.

Henry pek de birilerine eşlik edecek havada değildi ve James ve Helen arasındaki gerginlik onu rahatsız etmişti, sanki ikisinin oyunu arasında kalmış gibi hissediyordu. "Üzgünüm ama halletmem gereken bazı kişisel meseleler var."

"Kişisel meseleler," dedi James. "Kulağa ilginç geliyor."

"Üzgünüm James. Son zamanlarda bana yardımcı oldun. Ama cidden kalamam. Ve bu konuyu çözerken yanımda birisinin olmamasını tercih ederim."

James'in yüzündeki ifade onu şaşırttı. Rahatsız olmak yerine memnun olmuş gibi görünüyordu. Hatta mutluydu.

"Sana bol şanslar dilerim," dedi. "Cidden."

Henry ona inandığını fark etti, James'in yanından kaybolmasını istemiş olsa bile.

Bölüm 44

Flora, Henry hakkında düşünmeyi bırakmalıydı. Her ikisi de son felaketlerden sonra hayatlarını mümkün olduğu kadar az hasarla yeniden kurmaya ihtiyaç duyuyordu. Ertesi gün akşamüzeri yapılacak olan Nana'nın cenaze hazırlıklarıyla kendini meşgul etmeye çalışmıştı. Ayrıca Doc Henderson'dan bir not almıştı, kendisini Majestic'te birkaç kez sahne almak için görüşmeye davet ediyordu. Flora zihnini büyükannesinin kaybı, kulübün yangını ve Henry'nin nerede ne yapıyor olduğunu düşünmek gibi faydasız şeylerden kurtaracak bir meşgale bulduğuna memnundu.

"Seni seviyorum," dedi Henry'nin, yüzüne asla söylemediği sözlerin dudaklarından çıktığında nasıl hissettirdiğini öğrenmek istemişti.

Bir süpürge alıp mutfağı temizlemeye başlar başlamaz kapının vurulduğunu duydu. Kızgınlıkla açtı, iyi niyetli bir komşunun ona yemek getirmiş olmasını bekliyordu. Şimdiden yiyebileceğinden çok daha fazlası vardı. Ama gelen yemek getiren bir komşu değildi. Henry'ydi.

Onu görmeyi ne kadar arzu etmiş olursa olsun, gerçeğini görünce panikledi. "Burada ne işin var? Gelmemeliydin."

Henry geri adım attı. Güneş batıyor olduğundan sadece silueti belli oluyordu ama yine de Flora onun ne kadar incinmiş olduğunu görebiliyordu.

"Öyle demek istememiştim." Koluna dokundu.

Henry yutkundu. "Kulübü duydum. Ben... Ben üzgün olduğumu söylemek istemiştim."

"Tamam." Flora nefesini verdi ve Henry'nin omzunun üzerinden baktı, gözlerine güneşin son ışınları batıyordu. Henry daha yakına gelince onun yüzündeki tükenmişlik ifadesini gördü ve onu içeri davet edip bir bardak su vermekle her ikisi de daha çok yara almadan ve başını belaya sokmadan onu göndermek arasında kararsız kaldı. Birden kafasında büyükannesinin sesi yankılandı. *Azıcık merhametli ol, Flora! Onu içeri davet et!*

"Susamış mıydın?" diye sordu.

"Deve gibi," dedi Henry.

Ona pencerenin yanındaki bir sandalyeyi gösterdi. Ardından mutfağa girdi. Keşke elinde sudan daha fazlası olsaydı. Bardağı doldurdu.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Günlerdir yemek yememiş bir deve gibi."

"Salam ya da güveç?"

"Kendisine saygısı olan develer güveç yemez. İçinde akrabaları olabilir."

Flora gülerek ona salamlı bir sandviç hazırladı ve tepsideki suyun yanına koydu. Henry'nin oturduğu sandalyenin yanındaki sehpaya da tepsiyi koydu. Henry bardağa uzanırken parmaklarındaki mürekkep lekelerini fark etti.

"Sanki bir dolmakalemle kavga etmiş gibisin."

"Kalem kılıçtan keskindir." Henry sandviçini aldı. "Nasıl hayatta kaldım bilmiyorum." Bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Gerçekten uzun bir hikâye."

"Zamanım var," dedi yanındaki koltuğa otururken. Ona doğru bakarken sonunda rahatladığını hissediyordu. "Anlat bana."

Henry ısırıklar arasında hikâyesini anlattı ancak Flora, Henry'nin Hooverville'i olduğundan daha rahat bir yermiş gibi gösterdiğinden şüpheleniyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bunların hepsi benim hatam."

Henry sandalyesinden kalktı ve onun yanına oturup elini avucuna aldı. "Şişşt," dedi. Yanağına mürekkepli parmağıyla dokundu. Flora'nın kalbi göğüs kafesinde çırpınıyordu.

"Henry, bunu yapmamalıyız. Bizim bir geleceğimiz yok."

"Yapmamalıyız, yapamayız ile aynı anlama gelmez," dedi. "Bununla beraber benim sensiz bir geleceğim yok."

"Sen beyazsın," dedi. "Eğer şimdiye dek fark etmediysen."

"Bunun için bir şey yapamam. Eğer mümkün olsaydı değiştirirdim, inan bana. Ama ben buyum."

"Sen zengin bir aileden geliyorsun," dedi.

"Artık değil. Uzun zamandır değil. Thorne ailesine ait değildim. Ama sana aitim."

"Nezarete girmen benim hatam."

"Değildi ve çoktan unuttum bile." Elinin arkasını öptü ve Flora ona yaslandı. Başını omzuna dayadı. "Seni seviyorum. Biz bir bütünüz. Bu kadar basit."

Sözcükler ve onların ağırlığı o kadar basit değildi. Gerçekten de bunu kastettiğini biliyordu. Ama hayatları yalnızca onlara ait değildi. Başka insanlar ve onların bu konuda fikirleri de vardı. Bir tarafta aşk vardı, onlara acıdan başka bir şey vadetmiyordu.

"Böyle bir şeye tüm dünya karşı gelir. Bunu hissetmiş olmalısın," dedi.

"Eğer dünyaya karşı ikimizsek, ben paramı ikimize yatırırdım," diye güvence verdi Henry.

Henry'den uzaklaştı, ortamdaki ağır havayı hafifletmek istiyordu. "Senin için söylemesi kolay. Son duyduğumda sadece yirmi sentin vardı. Sen tuhafsın. Biliyorsun, değil mi?"

"Eğer mevzu bahis tuhaf olmaksa, bu konuda oldukça hırslıyım."

Flora keyiflenmiş bir şekilde yanağını onun göğsüne dayadı, kalbini dinledi, ayağa kalkmadan önce onun kokusunu içine çekti.

"Henry?"

"Evet?" Ellerini tutup gözlerinin içine bakarken ciddi ama çok sevimli görünüyordu.

"Berbat kokuyorsun." Mükemmel derecede bir berbatlıktı ama herhalde Henry temizlenirse kendini daha iyi hissederdi. "Banyo koridorun sonunda. Yıkan. Sana uyabilecek bazı temiz elbiseler var."

Henry güldü. "Ya sonra?"

"Sonra Sherman'ı arayacağım," dedi. "Eğer işlerimizi hızlıca halledersek belki Majestic'e uğrarız.."

"Majestic mi? Ama hiç param yok ve tüm kıyafetlerim kulübede. İki haftadan önce ilk maaş çekimi alamam..."

"Şişşt. Doc bize ödeme yapacak," dedi Flora, parmaklarıyla dudaklarına dokunurken. "Şehirdeki diğer kulüpler de. Yaparlar. Bundan eminim. Yani kendini temizle. Yapacak işlerimiz var. Benim de hareket etmem lazım. Yoksa durup düşünmeye başlayacağım ve her şey paramparça olacak."

"Olacaklar için üzgünüm," dedi Henry.

"Ne?" dedi omuzlarını dikleştirerek. "Bu kez ne olacak?"

Henry yanıtlamadı.

Sözleriyle değil. Bunun yerine kollarını ona sardı ve bunu yapmazsa ölecekmişçesine onu öptü. Flora buna memnun oldu çünkü eğer Henry onu öpmeseydi ölebilirdi. Uzun uzun seyrettiği dudaklar yumuşak ve sıcak, tuzlu ve tatlıydı ve sanki başka hiçbir amacı yokmuş gibi Flora'nın dudakları üzerinde geziniyordu. Asla Henry'nin hayalini kurduğu gibi bir çift olamayacaklardı ama en azından ellerinde bu an vardı, bu ânın neşesi onların anılarında sonsuza dek yaşayacaktı.

Henry yıkanıp giyininceye dek grubun diğer üyeleri gelmişti. Sesler, kahkahalar, trompetin ısınma notaları... Henry'nin şimdiye dek içinde yer alamayacağını, her zaman kenardan izleyeceğini düşündüğü bir dünyanın sesleri. Gölgelerin içinde dar koridorda, kısa bir mesafeden onları dinledi.

"Doc'la çoktan konuştuk," dedi bir adam. "Sadece senin gelmeni bekliyorduk."

Flora yanıtladı "Biliyorsun, sadece uçmak için yetecek parayı biriktirene dek şarkı söyleyeceğim."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi bir ses. "Ama sadece tek şeye odaklanamazsın. Hayat böyle parça parça değildir, bir şey biter diğeri başlar. Ve olay sadece Majestic değil. Bir sürü yer de bizi bekliyor."

"Henry de olursa sorun yok..."

"Onu dinlemek istiyor tabii," dedi ses. "Ama biz de onayladık. Henry bizimle."

Henry, kulak misafiri olduğu için kendini kötü hissetmeye başladığından hafifçe boğazını temizledi ve odaya girdi. Islak saçlarının ve beyaz teninin fazlasıyla farkındaydı ve ne yazık ki Flora'nın babasının kıyafetlerini giyiyordu.

"Bak bak kimler gelmiş – bizim kontrbasçımız." Konuşan piyanist Palmer'dı.

"Gerçekten mi?" dedi Henry, sesinin etkilenmiş ve şaşırmış çıkması için rol yapmasına gerek yoktu.

Palmer, Henry'yi işaret etti. "Bu çocuk yarım aydan bile daha yarım akıllı. Seni dinlediğimiz günden beri Flora'ya seni ayarlamasını söyleyip duruyorduk. Şimdi de bize harika bir parça yazdığını söyledi. Hadi, bir dinleyelim."

Flora'nın yüzünde beliren küçük gülümseyiş Henry'nin şimdiye dek gördüğü en güzel şeydi. Odaya bakındı. İnsanların kendi aralarında konuşması sona erdi. Bekliyorlardı. Kendisini bekliyorlardı.

"Kontrbasım yanımda değil," dedi.

"Flora," dedi Sherman. "Babanınki burada, değil mi?"

"Hâlâ burada," dedi. "Telleri artık antika olmuş olabilir gerçi, bilmiyorum."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Palmer. "Onu çıkarmak için yardım lazım mı?"

"Hallederim," dedi Flora.

"Ben yardım ederim," dedi Henry.

"Çok fazla yardım etme," dedi trompet çalan eleman. Henry daha sonra adamı boğmayı zihnine not etti. Flora'yı, büyükannesine ait olduğu her hâlinden belli olan yatak odasına kadar takip etti. Köşede sanki eski bir asker gibi tozlu omuzlarla kontrbas duruyordu.

"Burada," dedi uzanırken. "İzninle."

"Bekle," dedi Flora. Önce bir elini aldı, sonra diğerini, şimdi karşı karşıya duruyorlardı. "İşte bu. Hazır mısın?"

"Bir gün," dedi, sanki söz verir gibi.

"Şarkıyı kastediyorsun, değil mi?" Flora'nın alnı bir şeyler için endişeleniyormuş gibi kırıştı. "Çünkü şimdi, çalmaya hazır olmak için iyi bir zaman."

"Kastettiğim o değildi," dedi.

"Biliyorum." Kollarını iki yanına düşürdü. Ses tonu değişti. "Gergin misin?"

"Dehşet içindeyim," dedi. Tanrım, onu yine öpmek istiyordu.

Flora kahkaha attı. "Şarkıyı sevecekler. Ben..." Durdu ve saçlarını düzeltti. Henry, keşke daha fazla zamanımız olsaydı diye düşündü. Sanki asla yeterince yokmuş gibi hissediyordu. "Gidelim mi?"

Henry başını eğdi. Oturma odasına yönelip bası yerleştirdi. Ardından notalar, sesler ve dizelerle beraber gruba eşlik etti. Onların şarkıya neleri kattığını bilmelerini umarak çaldı.

Bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Bu şarkı senin hayatını değiştirecek, oğlum," dedi Sherman.

"Lanet olsun, bu doğru," diye ekledi Palmer.

Henry bu şekilde hissetmiyordu gerçi. Bu, hayatının değişmesinden çok yaşamak istediği hayata adım atmasıyla ilgiliydi. Ve tüm yaşananların ardından, olmak istediği yerdeydi.

Bölüm 45

25 Temmuz 1937, Cuma

İki haftadan uzun bir zaman geçti. Bu süre içerisinde Henry, Flora ve grubun geri kalanı provalar yapmış ve geceleri şehirdeki kulüplerde çalmışlardı, gündüzleri Henry matbaada çalışıyordu. Aşk ve Ethan görüşmeye devam ediyorlardı, felsefe hakkında konuşuyor ve fiziksel olarak yakınlaşıyorlardı. Ölüm, tüm bu zaman boyunca sessizce gözlemlemekle yetinmişti. Onun bu sessizliği Aşk'ı korkutuyordu.

Flora ve Henry'nin Majestic'te sahne alacakları gece, Ethan nefes nefese James'i çağırdı ve Aşk, oyuncularının ne yarattığını görmek için hevesle daveti kabul etti. Aşk o gece gerçekten âşık bir insan olabilmeyi diledi, böylece akşam için daha çok heyecan duyabilirdi. Bulut beyazı gömleğini giyip şık, siyah bir smokinle tamamlardı ve ipek kravatını dikkatle bağlardı.

Tırnaklarında biriken hayatın artıklarını temizlemek istedi. Yüzünü buhara tutmak, çenesini sabunlamak, yeni bir jiletle tıraş olmak hatta daha da iyisi, kendini bir berberin deneyimli ellerine bırakmak. Soğutulmuş bir şişe şampanyayı düşündü. İyi kızarmış pirzolanın beyaz porselenin üzerindeki görüntüsünü. Zengin aromalı bir şişe şarabı. Belki de bitter çikolatadan kuğu biçimli bir tatlı, kanatlarının ucunda altın ışıltılarıyla...

Bu tür zevkleri daha evvel tatmıştı. Önceki Oyunlarda, oyuncuların hiçbiriyle ya da onların arkadaşlarıyla yakın ilişkiye girmemişti. Ve o zamanlarda böyle bir şey istediğinde kendini şımartmaya izin vermişti. Ama bu, James Booth'un tarzı değildi ve bu nedenle Aşk şimdi bunları bir kenara bırakıp daha mütevazı bir kıyafetle, mütevazı bir şekilde katılmalıydı.

Çeşitli müzisyenlerin toplandığı Majestic'in de kendince bir güzelliği vardı. Masadaki mum ışığı Ethan'ın çıkık elmacık kemiklerini, mavi gözlerini ve beyaz dişlerini aydınlatıyordu. Oyun olsun olmasın, Aşk tarihin hiçbir durağında böyle bir şeye karşı koyamazdı. Ethan diğerlerinden çok farklıydı; zeki, yaratıcı, tutkulu, yakışıklı. Dünyanın tüm güzelliklerini miras almıştı.

Şov başlarken sahneyi kapatan perdeler açıldı, seyircilerin bir kısmı kibarca dikkatlerini sahneye verirken diğerleri sanki müzik bir şey değiştirmemiş gibi konuşmalarına devam etti. Sahne ışıkları yanıp söndü ve ardından vurmalıların *rat-pah-pah-tat* sesi duyuldu. Majestic, Domino gibi dizayn edilmemişti ve onun gibi tarihi, tehlikeli ve merak uyandıran bir havası yoktu. Daha çok normal bir restoran gibiydi, sahne daha basitti. Ama sevimliydi.

Grup, Gershwin'in *Summertime* şarkısıyla açılış yaptı. Kabul edilebilir bir tercihti, günler uzamaya ve her gece daha sıcak olmaya başlamıştı. Flora sahnenin solundan basit bir giriş yaptı ve mikrofona giden yolda yanından geçerken Henry'ye attığı bakış, kollarını işveli bir biçimde sallayışı, mahalleyi ateşe verebilirdi.

İnsanlar, onların kim olduklarını bilmeyenler, çatallarını tabaklarına vurarak ve kendi aralarında konuşarak müziği bastırıyorlardı. Ta ki Flora ağzını açana dek. İlk notalar dökülmeye başladığında bazıları içkilerini bıraktı ve izlemeye başladı. Konuşmalar kesildi. Flora artık kendini tutmuyordu.

Şarkının Henry için derin bir bas içeren yeri gelmişti, biraz yavaş, hüzünlü, tellerin üzerindeki arzulu gezintisi Aşk'a yazın favori zamanını hatırlattı, günün sıcaklığının kırıldığı, ışıkların mora dönüştüğü ve dünyanın anne rahmi kadar güvenli olduğu âna. Henry şarkıya her şeyini vermişti ve tellerdeki elinin

titreşimi Flora'nın melodisiyle karşılıklı bir uyum yaratıyordu. Aşk dinledikçe keskin detaylar onun büyülemeye başladı: eriyen mumların kokusu, müzisyenlerin üzerine düşen sahne ışığı, Flora'nın sesindeki sateni kadifeye dönüştüren ayarlı duraksayışlar.

İlk yarı bitti. Ethan, Aşk'ın kulağına eğildi: "Çok başarılılardı, değil mi?"

Aşk onun fikrine katıldığını belirterek başıyla onayladı ama o anda genç adamın yüzünde sert bir ifade belirdi. Ölüm, Helen'in kılığında gelmişti, üzerinde kırmızı bir elbiseyle sert, modern ve göz ardı etmesi imkânsız bir şekilde. Ne zaman nefesleri kesmek istese bu rengi seçerdi. Aşk kendisini âna kaptırıp onun gelişini daha önce hissetmediği için pişman oldu, hazırlıksız yakalanmıştı.

Yeni bir şarkı başladı. Ölüm kollarını kavuşturdu, yüzünde sanki limon çiğnermiş gibi ekşi bir ifade vardı. Eldivenlerini çıkarıp çıplak elle Ethan'a uzandı. Aşk nefesini tuttu. Ethan'a dokunmamıştı, sanki daha çok Aşk'a hayatının onun ellerinde olduğunu göstermek istermiş gibiydi.

Bir sandalye çekip ikisinin arasına oturdu. "Cebinde ne var?" Parmağıyla notlarını tuttuğu cebi işaret etmişti, içinde oyuncular hakkındaki gözlemleri ve Oyun hakkındaki yazıları içeren defteri vardı. "Bir kitap mı? James Booth'un maceraları hakkında bir günlük mü? Bir göz atabilir miyim?"

Aşk, Ethan'ın fark edip etmediğini anlamak için bir bakış attı. Etmişti. Yüzü kızarırken sahneye dönmüştü.

Ölüm neyin peşindeydi? Defterde sadece Oyun'un skorları vardı, geçmişte olan ve değişmeyecek olayların kayıtları. Dikkatini müziğe çevirdi, Ethan'a olan ilgisini dışarıya yansıttı, böylece dinleyicilerin her birinin kalbi onun zevkini çıkarabiliyordu. Gösterdiği çabadan yorgun düşmüştü ama ulaştığı noktada Oyun için yapmayacağı şey yoktu.

Bölüm 46

Henry ve Flora gösteriden sonra kalmak için bahaneler yaratmışlardı. Kısa bir yaz yağmuru başlayınca Majestic'in önündeki kırmızı tentenin altına saklandılar.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Flora kollarını kendisine sararken.

Henry montunu onun omuzların attı. "Midelerimiz de bir demek ki. Nereye gitmek istersin?"

"Gitmek mi?"

"*Sterling Cup* var, Guthrie'nin yeri var..."

"Henry," dedi Flora. "O yerlerin hiçbirine gidemeyiz."

"Hayır, bu saatte açıktırlar," dedi. "Ethan ve ben genelde..." Flora'nın ne demek istediğini anlayınca cümlesini yarıda kesti. Oralar beyazların restoranlarıydı ve siyahilere gün içinde bile en iyi ihtimalle arka kapıdan servis verirlerdi.

"Siz oraya gidebilirsiniz," dedi. "*Biz* gidemeyiz."

"Özür dilerim," dedi Henry. "Hiç aklıma gelmemişti. Bu, sizin ve bizim yerlerimiz olmasından daha farklı bir şey."

Flora montu omzundan alıp Henry'ye iade etti. "Evet, tıpkı sevimli *Coon Clucker Inn* gibi."

"Ne, orası mı?" dedi ceketi reddederken. "Kimse oraya gitmez. Orası..." kendini durdurdu. Orası aşağı tabakadan beyazların yeriydi. Ethan'ın ailesi asla böyle yerlere yaklaşmazdı. Restoranın logosunu düşündü, siyah tenli ve kırmızı, iri dudaklı bir karikatür göz kırpıyordu. Korkunçtu ve asla karikatürün üzerine iki kez düşünmemişti. Asla tekrar düşünmek zorunda

kalmamıştı. Genelde istediği her yere girebileceğini düşünürdü ve Flora'nın sevdiği kızın, bir restoranda hoş karşılanmayacağı düşüncesini asla aklına getirmemişti.

"Eğer kimse oraya gitmiyorsa," dedi. "Neden her üç otomobilden birinde oranın çıkartması var?"

Henry cevap vermedi. Hâlâ onun için montunu tutmuş vaziyette bekliyordu, başka ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. "Flora, cidden özür dilerim. Lütfen. Şunu giy. Elbisen ıslanacak ve soğuk alacaksın. Seninle her yere giderim."

"Kesinlikle." Montu kabul etti. "İşte sorun da bu. Sen her yere gidersin. Dünya sana ait."

"O anlamda demedim. Senin istediğin her yere giderim demek istemiştim."

Yağmur kaldırıma hızla düşmeye başlamıştı, arada bir arabalar kornalarına basıyor ya da kapılar çarpıyordu, bunun dışında bir ses yoktu.

"Bir yer var," dedi Flora bir dakika sonra. "İsmi Sarı Ev. Yesler'de. Yirmi dört saat açık ve harika omletleri var."

Henry gülümsedi. "Oraya ıslanmadan gitmenin bir yolu yok galiba."

"Ceket giymen gerekirdi," dedi Flora. "Seni şapşal." Yağmurdan korunabilmek için Henry'nin montunu başının üzerinde kaldırdı.

"Ne diyebilirim ki," diye yanıtladı. "Okuldan atılmış biriyim sonuçta."

"Üç deyince," dedi Flora. "Hadi koşalım."

"Benim acelem yok," dedi Henry. "Hadi ıslanalım."

"Sen *gerçekten de* şapşalsın," dedi. "Bu yağmur bizi bulaşık süngerine çevirir."

"Bulaşıklar için."

Restoranın camlarından altın rengi bir ışık sızıyor ve kaldırımı aydınlatıyordu. Kapıyı açtıklarında küçük zil çaldı. Henry'yi fark edenlerin konuşmaları yarıda kesildi. Boşta kalan eliyle saç-

larını geriye attı. Diğeriyle Flora'yı sıkıca tutuyordu. İkisi de sırılsıklam olmuştu.

"İyi misin, tatlım?" diye soru garson Flora'ya. Flora o sırada Henry'nin kolundan kurtulmaya çalışıyordu. Oturanlardan biri ayağa kalkacakmış gibi hamle yaptı. Henry'nin nabzı hızlandı. Belaya bulaşmak istemiyordu, tek istediği kuru bir yerde huzur içinde yemek yemekti. Bir de sevdiği insanla biraz vakit geçirmek.

"Evet, Bayan Hattie," dedi Flora. "Sadece biraz ıslandım." Adam oturdu ancak yemeğine geri dönmedi. Henry uzakta bir noktaya baktı.

Hattie her ikisini de inceledi. "Hımm." Omuz silkti, beyaz önlüğünü düzeltti ve ikisini de tuvalet kapısına yakın bir masaya oturttu. Önlerine birer menü koydu. "Kahve mi meyve suyu mu?"

"Kahve lütfen," dedi Flora. "Sütlü ve şekerli."

"Ben de bir kahve alayım, lütfen," dedi Henry.

"Sizinki ne kadar koyu olsun?" diye sordu Bayan Hattie. Yan masadaki adam kıkırdadı.

Henry Bayan Hattie'nin ifadesini inceledi, ona uzun zaman önce vefat etmiş olan büyükannesini hatırlatıyordu. Her zaman sesi biraz huysuz gelirdi ama ona naneli şekerler verirdi. Böyle huysuz yaşlı kadınları hep sevmişti. "Ben de onunki gibi alayım."

"Hımm." Dedi Bayan Hattia. "Sütlü ve üç şekerli. Bir dakika içinde döneceğim. O zamana dek ne sipariş vereceğinize karar verin."

Henry menünün üzerinden Flora'ya baktı. "Buranın nesi iyidir? Yani kaba omlet ve huysuz kahve dışında?"

Flora güldü. "Yulaf ezmesi hariç her şeyi iyidir." Menüyü masaya bıraktı. "Onu mermer kadar sert yapıyorlar."

Henry kâğıt peçetesini bir gemi gibi katladı ve masanın üzerinde sanki denizdeymiş gibi ona doğru yüzdürmeye başladı, beraber müzik yaparlarken yakalamış oldukları o iletişim şeklini yeniden yakalamaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Flora.

Peçetesini koydu. "Bilmem? Nuh'un gemisi?"

Bayan Hattie kahveleriyle geri döndü. "Ne sipariş vereceksiniz?"

"İki yumurta, tavada," dedi Flora. "Birlikte olsunlar. Bir de iki parça tost."

Henry menüye baktı, Nuh'un gemisi şakasının devamını getirebileceği bir şeyler aradı ama hiçbir şey bulamadı. "Yumurta, çırpılmış, sosis ve çörek."

"Tamam," dedi Bayan Hattie. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler, bayan," dedi Flora.

Bayan Hattie sesli bir biçimde nefesini bıraktı ve mutfağa yöneldi.

"Teşekkür ederken Nuh'a teşekkür ediyor gibiydin," diye şaka yaptı Henry.

Flora gözlerini devirdi ve kahve bardağının üzerinden baktı.

"Gördün mü bak, bir yer bulduk," dedi Henry.

"Birimiz bulduk," dedi Flora. "Ben asla senin dünyana ait olmayacağım."

"Flora." Henry'nin boğazı düğümlenmişti. "Sen benim dünyamsın." Ellerini kahve fincanına sardı, sıcaklığının en azından vücudunun geri kalanına erişebilmesini umuyordu.

Bayan Hattie siparişleriyle beraber geldi.

Flora yemek yerken ona acıyan gözlerle baktı. "Senden hoşlanıyorum. Yanlış olduğunu bile bile hoşlanıyorum. Müzik yapma şeklinden. İnceliğinden. Hatta aptalca şakalarından bile. Ama başka şeyler de istiyorum. Eğer Amelia Earhart gibi yapabilirsem ama daha hızlı..."

Henry onun lafını böldü. "Anlıyorum." Yumurtasının tadı macun gibi gelmeye başlamıştı. Tabağını itti. Eğer Henry'yi istemiyorsa, yapabileceği başka bir şey yoktu.

Flora sesini alçalttı. "Şimdilik sadece müziğe odaklanamaz mıyız? Geri kalan her şey bekleyebilir."

Diğer müşteriler yerlerinden ayrılırken sessizce oturdular.

Hattie yorgun görünüyordu, bir duvara yaslanmış ve gözlerini kapamıştı. Kısa süre sonra sabahın ilk ışıkları buğulu camlardan içeri dolmaya başladı. Henry'nin elbiseleri kurumuştu, yorgun ve dağılmış hissediyordu.

"Anlamıyorum," dedi. Sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyordu, yorgunluğu nedeniyle yanlış anlaşılmaya müsait bir şeyler söyleyebilirdi. "Nasıl bu şekilde her şeyi yolunda tutmaya çalışabiliriz ki?"

"Bu daha güvenli," dedi Flora. "İnan bana."

Henry masanın ucundan uzandı ama Flora onun elini tutmadı.

"Ne düşlüyorsun?" dedi Henry. "Şimdi elimizde olmayan neyi düşlüyorsun? Sen, ben, müzik. Bunun üzerine bir hayat kurabiliriz. Bunu biliyorum."

"Parmaklarına bak," dedi. "Mürekkebe bulanmış."

"Lütfen konuyu değiştirme," dedi Henry. "Ama bu sadece mürekkep değil." Avuç içini çevirdi ve tellerin üzerinde kanamış parmak uçlarını gösterdi. "Gördün mü? Kan."

"Gündüzleri mürekkep, geceleri kan. Gündüzlerin mürekkebi ve gecelerin kanı," dedi. "Kulağa şarkı sözü gibi geliyor."

"Bunu yazmalısın," dedi.

"Saçmalama."

"Şu an saçmalayan ben değilim," dedi Henry.

"Henry."

"Ne kadar mesafe katettiğimize bir bak. Bırakmak istemiyorum. Şimdi değil. Çünkü bir gün..."

Flora esnedi ve şakaklarını ovdu, başı ağrımaya başlamıştı. "Bunları başka bir gün düşünelim. Şimdi değil."

Bayan Hattie masalarına geldi. "Kahveni tazeleyeyim mi?

Henry boş bardağına baktı. "Hayır, teşekkürler."

"O zaman hesabı istiyorsunuz sanırım," dedi Bayan Hattie.

Henry imayı anlamıştı. Doc'un kendisine önceki gece verdiği paranın bir kısmını masaya bıraktı.

"Üstü kalsın." Hesabın iki katını bırakmıştı ama bir müttefik edinmek için çok da fazla sayılmazdı.

"Flora?" Kolunu uzattı.

Flora duraksadı. "Çok kötü olmadan bundan kurtulsak iyi olur. Kaptan Girard hep şöyle der: 'Ancak bir aptal fırtınaya karşı uçar.'"

"Yağmur çoktan durdu," dedi Henry.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunun sonu iyi olmayacak."

"Sona ermek zorunda olduğunu kim söyledi?"

Flora sonunda onun koluna girdi ve beraber kırılgan gün ışığında yürümeye başladılar.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 47

26 Temmuz 1937, Cumartesi

Ölüm, uykuya ihtiyaç duyabiliyor olmayı diledi. İnsanlar çok talihliydiler, yaşamlarının üçte birini bilinçsiz bir hâlde geçiriyorlardı. Ölüm'ünse her ânı ne olduğunun bilinciyle geçiyordu. Her ânı kendine eziyetle geçiyordu. İçindeki açlık sadece ruhları aldığında diniyordu. Ama sonra daha da kötü bir biçimde yeniden acıkıyordu.

Ölüm ipekten sabahlığına sarmalandı. Solgun, yumuşak ayaklarını terliklerin içine soktu. Şüphesiz, Ethan uyuyor olmalıydı. Şüphesiz, Ölüm oldukça sessiz hareket etmeliydi.

Göz kırptı ve Ethan'ın odasında biçimlendi, evde başka kimseyi uyandırmak istemiyordu. Ethan'ın nefes alıp verişi yumuşak, ılık ve düzenliydi. Perdesinin aralığından ay ışığı odaya doluyordu. Ölüm ona doğru yaklaştı. Sırtüstü yatmış, bir kolunu başının üzerine atmış diğeriyle de çarşafı tutuyordu, teni ay ışığında parlıyordu. Ölüm, onun hayatının tadını biliyordu. Uzandı ve teninin kokusunu içine çekti. Sıcaklığı dudaklarını ısıtıyordu. Onun kıpırdamadan öylece durmasını sağladı. Ardından kulağına yumuşak sözler fısıldadı, rüyalarını etkileyecek şeyler.

Sabah olduğunda Ethan acil bir ihtiyaçla uyanacaktı. Aşk'ı değil de onun sürekli cebinde tuttuğu defteri görme ihtiyacı. O

defter. O defter ve sırları. Sayfalarında Ethan'ın kendisinin bir piyon olduğunu ve Henry'nin daha da tehlikede olduğunu öğreneceği bilgiler vardı. O bilgilerle ne yaparsa yapsın, Ölüm avantajlı olacaktı. Ve her şey kuralına uygun gerçekleşmiş sayılacaktı.

Bir göz kırpmasıyla Helen'in odasına döndü. Hissiz. Yalnız. Gün ışığının onu sarmalamasını bekledi.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 48

27 Temmuz 1937, Pazar

Ethan nefes nefese uyandı, terlemişti ve titriyordu. Kuşlar için bile çok erken bir saatti. Kulaklarında nabzının atışından başka bir şey yoktu. Rüyası sanki yüzeyinin altında hayati bir şeyler olduğunu bildiği kasvetli bir gölete dalmak gibiydi. Hatıraları parmaklarının tam ucundaydı. Bir defterle ilgiliydi. James'in ellerinde açık duran bir defter, onun yazmakta olduğu bir defter.

Ethan kalktı.

James o küçük deftere ne yazmıştı?

Bacaklarını yatağından aşağı sarkıttı. Nabzı vücudunun her köşesinde atıyordu: Kulaklarında, ellerinde hatta derisinin altında kaynıyordu. Eğer o defter ikisinin neler yaptığına dair şeyler içeriyorsa, eğer ismi oradaysa... Ethan pencereyi açtı. Uzakta bir yerlerde bir kuş gagasını açtı ve yalnız, hüzünlü notaları ötmeye başladı.

O defter Ethan'ın felaketi anlamına geliyordu. Ethan beyzbolda eldivenine gelen o sert darbeyi hissettiği gibi hissetmişti bunu da. Öyle ki ölmeyi değil, sonsuza dek yok olmayı istemişti, bir anı olarak bile hatıralarda yer almamayı tercih ederdi.

Birileri kapısını çaldı. Olduğu yerde kalakaldı. Gelen her kimse onun uyuduğunu düşünmesi daha iyi olurdu.

"Tak tak." Helen kapıyı açtı.

Şimdiden siyah üzerine kırmızı benekli elbisesini giymiş ve üzerinde kahvaltılıkların olduğu bir tepsi getirmişti. Kahve. Tereyağlı tost. Taze bir dilim kavun. Taze sıkılmış kan portakalı.

"Tüm bunlar da nedir?" dedi Ethan, endişesini gizlemeye çalışıyordu.

"Uyanık olduğunu düşündüm," dedi. "Bir kız en sevdiği kuzenine kahvaltı getiremez mi?"

Ethan pencere pervazının kenarına oturdu. "Henry artık burada değil."

"Sen ve senin kendinden nefret etme huyun. Bununla beraber, Henry ve ben kuzen değiliz," dedi. "Oraya dikkat et. Pencereden düşebilirsin."

"Tabii ya, o zaman kime işkence edeceksin?" Kaba bir yorumdu ama özür dilemek içinden gelmedi. Onun yerine oturduğu yerden kaydı ve tosta uzanıp üstüne reçel sürdü. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Benim için zevkti. Daha sonra beraber vakit geçirelim, olur mu?" Odayı terk ederken gülümsedi, elbisesi vücudunun kıvrımlarının etrafında hışırdıyordu.

Ethan sessizlik içinde kahvaltısını yaptı. Yapması gereken başka şeyler vardı. Sadece ne zaman yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Bölüm 49

28 Temmuz 1937, Pazartesi

Ölüm, Helen'in odasındaki storlu çalışma masasında oturuyordu. Pürüzsüz bir kâğıt, kırmızı bir kurutma kâğıdı ve bir şişe mürekkebin yanındaki dolma kalem önünde duruyordu. Gözlerini kapatıp gözyaşlarını akıtmak için uğraştı. Bir damla bile kesinlikle yeterli olurdu. Ama işini sağlama almak için üç damla çıkardı. Ardından titreyen parmaklarla gözyaşlarını şişeye akıttı. Ürperti yeni bir şeydi. Gerginliğinin bir sonucu olmalıydı şüphesiz. Bu Oyun diğerlerinden farklıydı, kaygandı, parmaklarının arasından kayıp nehre dönmek üzere olan bir balık gibiydi.

Gözyaşları şişeye damlarken cızırdadı. Bir koku yükseldi; keskin, çürüğümsü bir koku. Onun doldurmasını bekleyen önündeki boş kâğıt olasılıklara gebeydi. Ama uzun sürmeyecekti. Kalemi kâğıda dokundurduğu anda tamamı kesinleşecekti. Kesinlik. İşte bu onun krallığıydı.

Kalemi şişeye batırdı. Elleri yeniden titremeye başlamıştı. Lanet olsun. Bir damla mürekkep kâğıdın kenarına damladı. Kurutma kâğıdını damlanın üzerine getirdi. İşaret ve yüzük parmağının arası da mürekkep lekesi olmuştu. Hatta elbisesine de bir damla gelmişti. Titremesini kontrol edemez hâle gelişi Ölüm'ü heyecanlandırmıştı, vücudu sanki ona ait değilmiş gibiydi. Sanki artık öngörülemez biriydi.

Kâğıdı buruşturup atmak yerine kalemini yeniden değdirdi. Kelimeler akmaya başladı. *Skandal. Pervasız müzik. Irkların tehlikeli karışımı. Tanrı'nın istemediği bir durum.* Bu mektubu gazetenin baş editörüne gönderecekti – Ethan'ın babası ve Henry'nin işverenine. Endişeli vatandaşların gözlerini ve kalplerini Majestic'e çevirmesini sağlayacaktı, beyaz bir oğlanın siyahi bir kızla aşk şarkısı söyleyişinin sonunu getirecekti. Flora ve Henry her şeylerini kaybedeceklerdi, yaşamlarını, umutlarını, arkadaşlarını. Aşkları sona erecekti. Flora ondan koşarak uzaklaşacaktı. Ya da uçarak.

Bu aslında utanç verici bir durumdu. Birçok insan saatlerini yüzeysel olan ölümlü şeyler için harcardı. Okyanuslar dolusu tutku dumana karışırdı ama hakiki ateş başka bir yeri yakardı. Henry, nadir insanlardan biriydi. Gerçekten önemli olanın peşinde koşuyordu. Kalemini bıraktı ve parlayan mürekkebi üfledi. Eh, na'palım?

Zarfı kapatır kapatmaz arkasında birisi belirdi, Annabel.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir mektup yazıyorum." Annabel'e zarfı gösterdi. "Nasıl gönderileceğini öğrenmek ister misin?"

"Evet," dedi Annabel. Bebeğini yere koydu. "Evet, isterim."

Ölüm ona öğretti.

Bölüm 50

29 Temmuz 1937, Salı

Henry ilk maaş çekini alır almaz Capitol Hill'deki bir daireye taşındı. Odası basitti, Bayan Kosinski adlı çelimsiz bir tiran tarafından işletilen eski Viktoryen tarzda bir evdi. Henry banyosunu diğer sekiz ev sakiniyle paylaşıyordu ama kendine ait bir odası vardı ve kesinlikle Hooverville'den daha iyiydi. Bir büro koltuğu, bir ikiz yatak ve dar bir dolapla döşenmişti. Kontrbası oradaki en güzel şeydi, batıya bakan pencereden gelen öğleden sonrasının ışığında parıldıyor, sahne ve matbaa arasındaki boşlukta duruyordu.

Yeni hayatı canlı ve doğru hissettiriyordu. Flora'nın grubu konser fırsatlarını değerlendiriyordu. Ama Majestic'in açılış akşamı onlar için parlak bir geceydi. Kalabalık "Bir Gün," şarkısını sevmişti, tıpkı Flora'nın dayısının tahmin ettiği gibi. Bu şarkı ikisinin düeti olarak ün kazanmıştı.

Henry dairesine taşındığında Ethan Hooverville yazısı hakkında her akşam yardımını istemeye gelmeyi bırakmıştı. Bir şeyler ters gidiyordu, Henry bunu anlamıştı. Mezuniyetinden beri Ethan kilo vermişti ve tükenmiş görünüyordu. Henry birkaç kez Ethan'a sorununun ne olduğunu sormuştu ama Ethan onu geçiştirmişti. Kesinlikle Hooverville hikâyesi ile alakalıydı.

"Babam bu konuda öfkeden patlayacak, değil mi?" Ethan yatağa uzanmış, tavanı izliyordu.

"Doğru, değil mi? Her şeyi not aldın ve dosyaladın?"

"Evet ayrıca tüm gerçekleri biliyorum." Ethan gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Bana son kısmı yeniden okur musun?"

"Tabii." Henry boğazını temizledi.

"Hooverville, unutulmuş insanların meskeni. Bu gazetecinin sayabildiği kadarıyla altı yüz otuz dokuz kişi burada yaşıyor ve her birinin dinlemeye değer hikâyeleri var ki bu mütevazı sütunlar o hikâyeler için yeterli gelmeyecek. Orası modern çağın eritme potası gibi; Filipinliler, Meksikalılar, İskandinavlar, Hintliler, Güney Amerikalılar Japonlar ve 1929 çöküşüyle beraber tamamının hayatları tepetaklak olmuş Beyazlar var.

"Bazı adamların eşleri ve çocukları vardı. Bazılarının evleri vardı. Bazıları işçi ve zanaatkâr olarak çalışmış. Diğerleri ormanın etrafındaki ağaçlık alanın iyileştirilmesi için çalışmışlar. Bazıları Büyük Savaş'ta yaralanmış ve doğru düzgün çalışamıyor. Hepsi birden bu etnik gökkuşağının içinden geliyor ve sonunda bir çömlek altın bulmayı değil bir kâse çorba ve saygı duyulur işler bulmayı umut ediyorlar.

"Bu herkesin dilediğinden çok farklı bir şey değil. Saygı görmek, para kazanmak ve başının üzerinde bir çatının olması. Ya da James Booth, kendisini Hooverville'in başkanı olarak tanımlayan yirmi dört yaşındaki karizmatik, yakışıklı adam, öyle söylüyor.

"'Eğer insanlar kim olduğumuzu bilselerdi,' diyor Bay Booth. 'Doğalarındaki merhamet bize de uzanırdı.'"

Ethan ayağa kalktı. "Bu kısmı," dedi, "biraz fazla olmamış mı?"

"James'in yakışıklı ve karizmatik olduğu kısım mı?" dedi Henry. "Belki de onu çıkarabilirsin."

Ethan'ın ifadesi değişti ve Henry bir an durdu. O anda bir şeyleri kavradı. Kavradıkları midesini düğümlemişti, dehşetten değil, belki Flora'yı bulmasaydı dehşet duyabilirdi. Hissettiği

şey merhamet ve üzüntüydü. Bir an kendi sırrını Ethan'la paylaşmak istedi, böylece kardeşi gibi bildiği bu insan onu anladığını öğrenecekti. Ama bu arada Flora'ya ihanet edemezdi. Flora onunla olmaya henüz karar vermemiş olsa bile aralarındaki bağ kutsal ve gizliydi.

Durum Henry'yi endişelendiriyordu. Ethan yakında üniversite dersleriyle meşgul olacaktı. Henry liseden bile mezun olamadığı için ona yardım edemezdi. Bu sırlar, bu mesafe... Onları ayıracaktı şüphesiz.

Ama o bununla savaşabilirdi.

"Neyse, boş ver," dedi. "O kısım güzel. Ve gerçek. İncil, gerçek hakkında ne söylüyor? *Veritas vos liberabit?*"

"Gerçek sizi özgür kılar," dedi Ethan pencereden dışarı bakarken. "Büyüdükçe buna daha az inanmaya başladım."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 51

1 Temmuz 1937, Perşembe

Protestocular ellerinde pankartlarla Majestic'in önünde duruyordu.

GÜNAH İŞLEMEDEN ŞARKI SÖYLENMEZ.

MELEZLEŞME: TANRI'NIN İNSANLIK İÇİN PLANLARINA KARŞIDIR.

Flora kulübe giderken onların yanından geçmekten nefret ediyordu, kaldırımı kapatmalarından ve etraflarından dolanırken duyduğu kötü sözlerden ve hakaretlerden nefret ediyordu. En kötüsü de ona hırlamaları ve tükürmeleriydi. Flora kulübe vardığında bir araba kalabalığa yeni birilerini getirdi. Dört iriyarı beyaz adamın oluşturduğu yolcular etrafa bela kokusu yayıyorlardı.

İçeride Doc'un eşi Glo pencerelerin kenarlarını boyuyordu.

"Onlara aldırma," dedi, Flora'nın ifadesini görünce. "İnsan bu kadar kişinin toplanıp yapacak daha iyi işleri olacağını sanır." Yaptığı işi incelemek için bir adım geri attı. "Benim fikrimi soracak olursan, her kim ki Tanrı adına konuştuğunu iddia ediyorsa asıl büyük hatayı o yapıyordur."

Flora güldü. "Amin."

Glo fırçasını boya kovasına daldırdı. "Eğer problemin birazcık boya ve bir yudum cinle çözülebiliyorsa işler o kadar da kötü değil demektir. Buraya çekidüzen vermeyi yıllardır bekliyordum. Senin sayende artık yapabiliyorum."

Flora'nın gölgeler cama vurmadan önce cevap verebilme şansı olmadı. Glo'yu kenara çekti. Camlar sert bir nesnenin atılmasıyla patlamıştı. Bir arabanın tiz bir ses çıkararak uzaklaştığı duyuldu.

Bir an zeminde uzanıp kesik kesik soluklandılar. Güvenli olduğunu anladığı anda Flora başını kaldırdı. Gazete kâğıdıyla kaplı bir tuğla biraz ilerisinde duruyordu.

"Ah, Glo," dedi.

Glo dizleri üzerindeydi. "Pencerelerim, benim güzel pencerelerim. Ah, hayır, Tanrım hayır. Tüm boyalar zeminde." Muşambanın üzerindeki boya birikintisi parçalanmış camlarla karışmıştı.

Flora paçavraları aldı ve cam kırıklarıyla boyaları temizleyebildiği kadar temizlemeye çalıştı. "Terebentin işe yarayabilir. Hiç var mı?"

"Doc arkada biraz bulundururdu," dedi Glo. "Ben getiririm." Cinin geri kalanını kafasına dikti.

Flora boya birikintisinin geri kalanını sildi. Paçavraları üst üste yığdı ve sonra yığını çöp kutusuna attı. Sonra da yapış yapış olmuş parmaklarıyla tuğlaya uzandı. Bağlarını çözdü ve kâğıdı açtı, editöre yapmakta olduğu müzik hakkında yazılmış bir mektuptu. Yazarı, şovlarını insanlığa karşı işlenen bir suç, ahlaki çöküşün bir işareti ve Flora'nın midesini düğümleyen bir sürü şey olarak niteliyordu. Mektubun sahibi kendini, *Kaygılı Vatandaş* olarak adlandırmıştı ve Flora'nın zihninde sanki yaşayan bir varlık, keskin dişli bir lağım faresi gibi yer etmişti.

Gazeteyi zemine yaydı ve ellerindeki son boya lekelerini onunla sildi. Henry'nin kendi gazetesinin bunu basmış olmasının en kötü yanı, o gazetenin mürekkebine Henry'nin ellerinin de dokunmuş olmasıydı. Muhtemelen yazıyı görmüştü. Ve eğer Majestic'te çalmaya devam ederse işini kaybedecekti. Eğer belediye Majestic'i de kapatırsa, kirasını nasıl ödeyecekti?

"O nedir, bebeğim?" Glo, Doc'la beraber dönmüştü, kucağında paçavralar ve terebentin vardı.

"Hiçbir şey," dedi Flora gazeteyi katlarken.

"Öyleymiş gibi görünmüyor."

"Editöre mektup. Aptalca ve rezilce. Üzerinde düşünmeye değmez, Glo. Cidden."

Glo camları temizleyince Flora elinde tuğlayla dışarı çıktı, onu atanın hâlâ etrafta olmasını diliyordu. Ona geri fırlatmak istiyordu. Bakalım tuğla atılan taraf olmak nasıl hissettirecekti. Saatine baktı. Sahneye birkaç saat içinde çıkacaklardı. Ama Henry olmadan çalmak zorundalardı.

Ona haber gönderebilir ya da daha iyisi, bizzat söyleyebilirdi. Gardını düşürüp onun bu kadar yakınına gelmesine izin vermesi aptalcaydı. Birlikte yemek yemeye gitmeleri yeterince utanç verici değilmiş gibi, şimdi de Henry'nin insanları ve bütün şehir onlara karşıydı. Daha da kötüsü, Glo ve Doc da acı çekiyordu. Flora bunu herkesten iyi bilirdi. Bilmeliydi. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktı.

Bölüm 52

Ethan, *Inquirer* binasının yanına park etti. Etrafındaki dünyanın keskinleşmeye başladığını hissediyordu, sanki birisi dişlilerle güneşi yükseltiyormuş gibi. Her şeye dikkat ediyordu, kaldırımdaki çatlaklar, yiyecek bulmaya çalışan güvercinin pençesindeki eksik tırnak, kapıcının pantolonundaki hardal lekesi.

"İyi akşamlar, Bay Thorne." Kapıcı şapkasına dokundu.

"İyi akşamlar, Bay Bowles," dedi Ethan, adamın ismini son anda hatırlamıştı.

Evrak çantasında Hooverville hakkındaki yazısı duruyordu. Kelimeler sadece Henry'nin yardımıyla kâğıdın üzerindeki yerlerini alabilmişlerdi. Şimdi kelimeler bir daha asla kâğıda geçemeyecekti. Dünyanın onun yazmakta zorlandığını bilmesini istemiyordu. Ama bu maskaralığa daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Henry evde değilken, üniversite sadece birkaç ay sonra başlayacakken, stratejileri uçurumun sonuna çıkan bir yolda ilerliyormuş gibi hissettiriyordu.

Nefes ve insan vücudunun sıcaklığıyla binanın içindeki hava ısınmıştı. Sandviç, bayat kahve ve sigara kokuyordu ki bu üç koku ona daima kaderiyle ilintiliymiş gibi gelirdi. Şimdi, bundan o kadar da emin değildi. Şimdiden ötesini göremiyordu.

Asansörcü tarafından işletilen asansörle yukarı çıkarken çantanın sapını sıkıca tuttuğunun ve avuçlarının terlediğinin farkındaydı. Dudaklarını yaladı, bir bardak su için neler vermezdi.

Asansör durdu, kapılar açıldı ve basın odasının gürültüsü kulaklarına doldu: çalan telefonlar, bağıran adamlar, daktilo sesleri.

"Benim için neyin var?" Şehirden sorumlu editör Roger Gunner genelde kısa kesmeyi seven bir adamdı.

"Hooverville hakkında."

Gunner yeşil siperliğini düzeltti ve avuçlarını ovuşturdu. "Sonunda. Onların yasadışı likör imal ettiğine dair kanıt bulabildin mi?"

"Dedikodudan başka bir şey değil. Başka bir bakış açısı buldum," dedi, bu denli kolayca yalan söyleyebildiğine kendisi de şaşırmıştı. Ama sonuçta yıllarca bu şekilde yaşamıştı.

"Ya?" Gunner sandalyesinde geriye yaslandı, siperliğini çıkardı ve elinin tersiyle alnını sildi. "Hadi bir bakalım."

Ethan evrak çantasını açtı ve pelür kâğıt destesini çıkardı. Daktilograf bir kızı Henry'nin el yazısını temize çekmesi için ikna etmişti. İltifat ve gülümsemenin açamayacağı kapı yoktu. Babası da aynı yöntemi deneseydi annesi bu kadar huysuz bir kadın olmazdı aslında.

Gunner sayfaları taramaya başladığında Ethan gitmek istedi. Bir bira içebilirdi. Birilerinin onun yazdıklarını okumasından hoşlanmazdı çünkü bu ona başkalarının kolayca okuyabileceğini hatırlatıyordu. Birilerinin kâğıt üzerinde kayan gözlerini görmek yarasını deşiyordu.

Gunner ikinci sayfaya geçmeden önce yukarı baktı. "Bastırmak istediğin bu mu?"

Ethan onun aslında ne soruyor olduğunu biliyordu. *Babanla bu kavgaya girişmek istiyor musun?*

"Evet." Şimdi gözüne çok küçük bir meseleymiş gibi geliyordu.

"Bu iyi," dedi Gunner. "Senin babalık bundan nefret edecek ama iyi iş çıkarmışsın, evlat. Önemli bir konu bu."

Gunner'ın övgüsü çok kıymetliydi. "Teşekkürler."

Editör çoktan dikkatini sayfalara çevirmiş, kenarlara kırmı-

zı kalemle notlar alıyordu. Bir dakika sonra ara verdi. "Bas git, Thorne. Bir işe yara. Işığımı engelliyorsun."

Ethan gülümseyerek asansöre giderken pejmürde hâldeki binaya son bir kez daha baktı, adamların kolları sıvalıydı, ağızlarındaki sigaralardan dökülen küller masanın dört yanına saçılmıştı. Muhteşem bir kargaşaydı, burası bazen dünyadaki en ilginç yer oluyordu. İnsanların bağırdığı, masalara vurduğu ve gerçekleri gizlenmeye çalıştıkları yerden çıkardığı bir yerdi. Burada tarih kâğıda dökülüyordu, bir miktar kalp kırıklığıyla beraber.

Ethan asla buraya ait olmamıştı ya da babasının ve diğer yöneticilerin dünyanın gidişatına yön vermek için güçlerini kullandıkları, kalın zemin halıyla kaplı yukarıdaki ofislere de ait değildi. Onlar her zaman Ethan'ı camdan bir bardak gibi hissettiriyorlardı, küçük ve şeffaf. O hiçbir yere, hiç kimseye ait değildi. Eğer Henry'nin sadakati ve yardımları olmasaydı muhtemelen çok daha önce aileden dışlanmış olurdu. Bunu biliyordu ama henüz bunun gerçekliğiyle yüzleşmek için hazır değildi. James'in defterini herkesten önce ele geçirmeliydi. İçinde ne varsa öğrenmeli ve o hayat tarzını gözler önüne sermeden önce o defteri yok etmeliydi.

Artık Ethan'ın Hooverville'e gelmek için profesyonel bir nedeni kalmamıştı, bu nedenle ziyaretlerinin gizli kalmasını istiyordu. Oradaki adamların kendisini yargılayacağını düşündüğünden değildi. Onun şimdiye dek tanıdığı insanlardan çok daha farklıydılar ve anlayışa ihtiyacı olan sadece James ve o değildi. Yine de, her an izlendiğini hissediyordu.

Kamp yerinin kenarında durdu. Hafif bir rüzgâr tozu kaldırdı, ufuktan gelen ışıklar bulutların arasından süzülüyor ve onlara dünya dışı bir anlam veriyordu. Bir his onu başını çevirmesi için zorladı ve işte orada, Hooverville Şapeli'nin önünde, gölgeler içindeki yüzüyle James, bir fotoğraf karesi kadar hareketsiz duruyordu.

James kendini duvardan uzaklaştırdı ve kulübesine doğru ilerledi. Omzunun üzerinden baktı, Ethan'ın onun arkasından

gelip gelmediğinden emin olmak istiyordu. Bakması gerekmezdi. Ethan arkasından gidiyordu.

James kapıyı ayağıyla kapattı. Işık ve gölge birleşip yarı karanlık oluşturdu. Kucaklaştıkları anda Ethan defteri hissetti. James'e ceketini çıkarması için yardım ederken nereye koyduğunu aklına not etti. Ardından ikisinin de gömlekleri çıktı ve Ethan, James'in göğsündeki kasların üzerinde erimeyi diledi, böylece atan kalbinin tam üzerinde tüm vuruşları hissedebilecekti.

"Yavaşla," diye fısıldadı James kulağına. "Zamanımız var."

Yavaşlayamazdı. Onun için zaman neredeyse dolmak üzereydi. Ya da Ethan bunu bitirecek cesareti bulur bulmaz sona erecekti.

"Aç mısın?" dedi James kibarca geri çekilirken.

Soru ona komik gelmişti, bir an sonra her ikisi de gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmeye başlamıştı.

"Hikâyeyi bitirdim," dedi Ethan.

"Ve?"

"Editör beğendi. Babam nefret edecek gerçi."

"Sen ne düşündün?" James gaz lambasını yaktı.

"Ben mi ne düşündüm?" Ethan asla kendi fikrini sorgulamamıştı. Başkalarının fikri hep daha önemli olmuştu.

"Sevdiğimiz şeyleri yaratırız. Nasıl doğru olduğunu öyle anlarız." James lambayı ileriye koydu. Beraber olmaları Ethan'ın istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeydi ama onu korkutuyor ve kederlendiriyordu. Daha sonra James ona eğreti yatakta sarıldı, kulağına yumuşak sözler fısıldarken Ethan'ın göz kapakları ağırlaştı. Uyumamak için çabası boşunaydı.

Ethan uyandığında yalnızdı. Çıplak bacaklarını kendine doğru çekti, tüm bunlar yaşanmadan önce olduğu kişiye dönmeye çalıştı, gerçekle yüzleşmeden hemen öncesine.

Elbiselerini giydi, çoraplarını ve ayakkabılarını buldu. Elinden geldiğince saçlarını düzeltti. James'in ceketi köşede duruyordu. Ethan'ın parmakları defterin olduğu yerin üzerinde gezindi. Bir an duraksadı. Ardından onu çıkardı, deri kapağındaki

detaylar büyüleyiciydi. Defteri açmadı, içindekileri okuyabileceğini sanmıyordu. Kimsenin onu görmemesi yeterliydi. Keşke James'in ne yazmış olduğunu çözebilseydi, onun da kendisi gibi hissedip etmediğini görebilseydi ya da en azından onun için tek olup olmadığını...

Ethan defteri alıp kaçarcasına Hooverville'den uzaklaştı. Sonradan aklına, James'e defterin içinde ne olduğunu sorsaydı ne olacağı geldi. Ama diğer her şey gibi bunun için de artık çok geçti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 53

Hooverville Şapel'indeki haç işaretinin tepesinden Aşk, Ethan'ın gidişini izledi. Bunca zamandır James Booth olarak kaldıktan sonra serçe şekline bürünmek uçmanın kolaylığına ve görüşünün keskinliğine rağmen ona dar ve sınırlanmış hissi veriyordu.

Gözlerin görebileceğinden de derin şeyler vardır.

O, bu gerçeği unutmuştu.

Aşk, Ethan'la beraberken deftere karşı duyduğu insani tutkuyu hissetmişti. Kederi, Aşk'ın ölmeyi arzulamasına neden oluyordu. Ethan'ın tüm sinirleri zevkle tutuşmuş ve acıyla kaplanmıştı. Tüm bu acıya rağmen Ethan'ın nefes alabiliyor, ayakta durabiliyor, yürüyebiliyor, diğerleriyle konuşabiliyor olması... Belki de ölümlüler Aşk'ın düşündüğü kadar kırılgan değildi.

Ethan'ın defterle ilgili bir şey sormamasına sevindi. Şimdi ne yaparsa yapsın artık Aşk'ın sorumluluğunda değildi. Ona hikâyeleri okuyabilirdi elbette. Aşk'ın hikâyeleri, sanki bir avuç su gibi en kısa ama en sevgi dolu anları. Henry ve Flora'nın bölümüne geldiğinde durmayacaktı elbette. Tüm hikâyelerin arasında en sevdikleri onlardı. Onları Ethan'la paylaşabilirdi. Ama Ethan oyunculara söylerse artık onu koruyamazdı. Ve Ethan onlara söylerdi. Çünkü içinde yazarlar Henry ve Flora için faydalı olabilirdi ve Ethan sadık bir arkadaştı.

[illegible] Aşk'ın kalbine sızdı. Yükseldi, kabardı ve bir kuş [illegible] önüşüverdi. Aşağıda, Hooverville'in tüm sakinleri yemek pişirmeyi bıraktılar. Dinlediler ve öylece

durdular, sanki gezegen onlar için aydınlıktan karanlığa doğru dönüyordu. Bu adamlar o melodiyi anlayabilmişlerdi. Ardından kendi işlerine döndüler ama çaresizlikleri, dünyada tek başına olmadıklarını bildiklerinden biraz olsun hafiflemişti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 53

Hooverville Şapel'indeki haç işaretinin tepesinden Aşk, Ethan'ın gidişini izledi. Bunca zamandır James Booth olarak kaldıktan sonra serçe şekline bürünmek uçmanın kolaylığına ve görüşünün keskinliğine rağmen ona dar ve sınırlanmış hissi veriyordu.

Gözlerin görebileceğinden de derin şeyler vardır.

O, bu gerçeği unutmuştu.

Aşk, Ethan'la beraberken deftere karşı duyduğu insani tutkuyu hissetmişti. Kederi, Aşk'ın ölmeyi arzulamasına neden oluyordu. Ethan'ın tüm sinirleri zevkle tutuşmuş ve acıyla kaplanmıştı. Tüm bu acıya rağmen Ethan'ın nefes alabiliyor, ayakta durabiliyor, yürüyebiliyor, diğerleriyle konuşabiliyor olması... Belki de ölümlüler Aşk'ın düşündüğü kadar kırılgan değildi.

Ethan'ın defterle ilgili bir şey sormamasına sevindi. Şimdi ne yaparsa yapsın artık Aşk'ın sorumluluğunda değildi. Ona hikâyeleri okuyabilirdi elbette. Aşk'ın hikâyeleri, sanki bir avuç su gibi en kısa ama en sevgi dolu anları. Henry ve Flora'nın bölümüne geldiğinde durmayacaktı elbette. Tüm hikâyelerin arasında en sevdikleri onlardı. Onları Ethan'la paylaşabilirdi. Ama Ethan oyunculara söylerse artık onu koruyamazdı. Ve Ethan onlara söylerdi. Çünkü içinde yazanlar Henry ve Flora için faydalı olabilirdi ve Ethan sadık bir arkadaştı.

Pişmanlık, Aşk'ın kalbine sızdı. Yükseldi, kabardı ve bir kuş melodisine dönüşüverdi. Aşağıda, Hooverville'in tüm sakinleri konuşmayı, yemek pişirmeyi bıraktılar. Dinlediler ve öylece

durdular, sanki gezegen onlar için aydınlıktan karanlığa doğru dönüyordu. Bu adamlar o melodiyi anlayabilmişlerdi. Ardından kendi işlerine döndüler ama çaresizlikleri, dünyada tek başına olmadıklarını bildiklerinden biraz olsun hafiflemişti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 54

Henry, Ethan'ın gazetedeki yazısını bulmak için bakıyordu. Her kelimeyi bilse de Ethan'ın imzasıyla görmek başkaydı. Belki de onu büyük pazar baskısına saklıyorlardı. Ethan birkaç gündür uğramamıştı, bir daha uğradığında ona sormayı düşünüyordu.

Mola odasında hardallı ve ince ekmekli sandviçini yerken masadaki gazetenin baş sayfasında bir mektup dikkatini çekti. Ağzındaki lokmayı yutmakta zorlandı, okurken kendisini yavaşlatmaya çalıştı. Mektup onun hakkındaydı. O ve Flora.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Henry yukarı baktı. Şefi yanında oturmuş ve kendi öğle yemeğine yumulmuştu. Henry yutkunmak için yeniden kendini zorladı. "Pardon, Bay Watters?"

"Birileri sonunda şu boktan siyahi caz kulübünü gündeme getirdi. Kötülük yuvasından başka bir şey değiller. Dünyanın çivisi çıkmış."

"Hiç caz kulübüne gittiniz mi?" Henry ellerini masanın altına koymuştu, böylece şef onun sıkılı yumruklarını görmeyecekti.

"Gitmeme gerek yok. Siyahilerin caz kulübü, adı yeter," dedi ve elindeki yağlı kâğıda sarılmış biftekli sandviçini Henry'nin ağzının sularını akıta akıta yemeye başladı.

"Onların bela getireceğini nereden biliyorsunuz o zaman?"

Adam dişlerini sandviçe tamamen geçirmiş vaziyetteydi. Ama hemen ağzındaki lokmayı diğer tarafa itekleyip ona doğru döndü. "Nasıl olur da sen bilemezsin *asıl*? Müziğin kendisi bile

yeterince kötü. Bir de farklı ırklardan insanların sahneye beraber çıkması? Bu Tanrı'nın arzusu değil. O, insanları ayrı renklerde yarattı bu nedenle de o zencilerin Afrika'da kalması gerekirdi. Bunu sana söylüyorum çünkü böyle şeyler bizim bildiğimiz toplumu çökertir. Bu yılanın kafasını küçükken ezmemiz gerek." Henry'nin öğle yemeğine bakarak sandviçinden daha büyük bir ısırık almaya koyuldu. "Hah! Sanırım ekmeğine bir şeyler koymayı unutmuşsun, evlat."

Bir yıl önce Henry bu iddiayı ciddiye alabilirdi. Ama şimdi Flora'yı tanıdığından beri ona bu kadar doğal ve hayati gelen bir şeyin yanlış olabileceğine asla inanamazdı. Ama her iki dünyada da yaşayamazdı. Tabağını itti, önlüğüne gelmiş birkaç kırıntıyı eliyle silkeledi.

Ayağa kalktı ve peçetesini tezgâha bıraktı. "Bay Watters," dedi. "Çalışacak başka bir iş buldum. İstifa ediyorum."

Bay Watters bir parmağını kaldırdı. Sandviçinden bir ısırık daha aldı. Ağzının köşesindeki hardalı temizledi. "Hiç sanmıyorum."

"Pardon?"

"Gidemezsin," dedi Bay Watters. "Bernie Thorne'dan doğrudan emir aldım. Anasının gözü senin deneyeceğini söylemişti." Kahkaha atmaya başladı ve sandviçini bitirdi.

Henry önlüğünü çıkardı, o olmadan ne kadar da hafif hissettiğine şaşırmıştı. Demek ayrılmasına izin yoktu, ha? Çok fazla müzik yapamıyordu ama kirasına yeterdi. Gülmesini bastıramadı. Ethan'ın babasının emirlerine uymak zorunda olmadığını anlaması neden bu kadar zamanını almıştı ki?

"Bishop!" dedi Bay Watters. "Bay Thorne bundan hoşlanmayacak."

Henry yürümeye devam etti.

"Eğer yürüyüp gidersen işimi kaybedebilirim."

Henry durdu. Bir başkasının zor zamanlar yaşamasına neden olma ihtimalinden nefret ediyordu. Bu işten sıyrılmanın tek bir yolu vardı anlaşılan. Bay Thorne ile yüzleşmek istemiyor olsa

da, etrafındakilerin göreceği zararı en aza indirgemek için bunu yapması gerekiyordu. Asansör yerine merdivenleri kullanmayı tercih etti, bu yolda birilerine rastlama ihtimali oldukça azdı. Altıncı katta sokağa bakan pencereden baktı, keşke yüksekten böyle korkmasaydım diye düşündü. Derin bir nefes aldı ve koridorla Ethan'ın babasının sekreterinin oturduğu girişi ayıran bölmenin ikiz kapılarını itekledi.

"Burada olamazsınız," dedi, Henry'ye dikkatle bakmadan evvel. "Ah, özür dilerim, Henry. Sen olduğunu fark edememişim. Bay Thorne şimdi telefonda. Ona uğradığını söylememi ister misin?"

Henry onun yanından yürüyerek geçti ve Bay Thorne'un ofisine girdi. Sekreter onu takip etti, bir yandan da Henry'nin içeri girmesinin kendi hatası olmadığını söyleyip duruyordu. Bay Thorne deri koltuğunda şehre bakan pencerelere doğru dönmüş, ciddi olduğu anlaşılan bir konuda konuşuyordu. Birileri tutuklanmıştı ve bunu nasıl hasıraltı edeceklerini tartışıyorlardı.

"Bay Thorne," dedi Henry. "Bernard."

Ethan'ın babası koltuğunda döndü, konuşmasının bölünmesinden dolayı kızgındı. Telefonu işaret etti.

Henry masaya doğru yürüdü, telefonu kapatan düğmeye bastı.

"Henry!"

"Ona sizi rahatsız etmemesini söyledim, Bay Thorne," dedi sekreter. "Ama direkt içeri daldı."

"Buraya işi bıraktığımı size bizzat söylemek için geldim," dedi Henry.

"Bırakamazsın."

"Çoktan bıraktım bile," dedi. "Bu bir vicdan meselesi. O mektubu basma kararınıza katılamam."

"Aklını başına toplaman gerek." Elini başının arkasına koydu ve koltuğunda geriye doğru yaslandı, koltuk itiraz edercesine gıcırdamıştı. "Onun için vazgeçtiğin şeylere bir bak. Önce evin ve eğitimin. Şimdi de işin. O kızın adını bile duymak istemiyorum.

Bizler her türden mektubu yayımlarız, sadece katıldıklarımızı değil."

"Bu mektuba katılıyor musunuz?"

Bay Thorne duraksadı. "Tüm kalbimle. Editoryal bakışa karışmak senin üzerine vazife değil. Sen matbaadasın. Senin işin mürekkep, kâğıt ve makineler. Hepsi bu." Yeniden telefona uzandı. "Şimdi müsaadenle."

"Bırakıyorum," dedi Henry. "Böyle bir gazeteyle herhangi bir bağım olsun istemiyorum."

"Ethan da bana getirdiği o pisliği basmayı reddettikten sonra aynen böyle dedi. Sizin neyiniz var bilmiyorum, çocuklar. Benim gençliğimde..."

"Elveda, Bay Thorne," dedi Henry.

"Şimdi ayrılırsan tüm ilişkimiz burada sona erer. Ethan, Annabel ya da Bayan Thorne ile görüşmeni yasaklarım. Ve paran bitince kendini sokaklarda dilenirken bulduğunda bana gelip yalvarma. Müziğin seni bu noktaya getireceğini bilseydim, senin o müzik aletini yıllar önce yakardım. Seni böyle görmek babanı öldürürdü."

"Babam çoktan öldü," dedi Henry. "Kendini öldürdü."

Yürüdü ve kapıdan çıkıp gitti.

Bölüm 55

Flora, *Inquirer* binasına gitmeden önce birkaç masa daha kurdu. Henry'ye bizzat söylemenin daha kibar olacağına karar vermişti. Muhtemelen çalacak başka bir grup bulabilirdi. Şehirdeki tüm kulüpler onu tanıyordu artık. Yine de bu onu yıkacaktı ama başka çözüm yoktu.

Doc çerçevedeki son cam kırığını da aldı. "Burayı örterdim," dedi. "Ama hava girişini engellemekten nefret ediyorum, hem de böyle güzel bir günde."

"Peki ya güvenlik?" dedi Glo katladığı peçetenin kenarına bastırıyordu. "Bunu yapan insanlar yeniden gelebilir ya da daha kötüsü mekânı soyabilirler."

Doc çenesini ovdu. "Tabii, elbette." Birkaç dakika sonra bir parça suntayla geri döndü ve onu çerçeveye yerleştirip çakmaya başladı.

"Ne fena," dedi Glo. "Işığımızı engelliyor şimdi de."

"Üzgünüm," dedi Flora. "Başınıza bu belayı ben açtım."

"Sen böyle bir şey yapmadın. Buna kulübe başka bir hava getiriyor diye bakabiliriz. Ayrıca, lütfen karanlığa lanet etmeyelim." Işık düğmesine bastı ve böylece hepsi de çalışabilecekleri kadar aydınlığa kavuşmuş oldular.

"Biraz param olduğunda," dedi Flora, "size geri ödeyeceğim."

Sherman içeri girdi. "Kimin paraya ihtiyacı var? Ve lütfen bana bizim çocuklardan birinin bunu yapmadığını söyleyin."

"Tuğla, camı parçaladı," dedi Doc. "Bizim açılış gecemizin müdavimlerinden biri değil belli ki. Flora, ona gazeteyi göster."

Flora çantasında gazeteyi aradı. Üzerinde boya lekeleri olduğundan bazı köşeleri birbirine yapışmıştı ama Sherman'ın ne yazdığını anlaması mümkün olmuştu.

Okurken ıslık çaldı.

"Bu berbat bir şey. Sadece berbat." Cüzdanını açtı ve Doc'a nakit para verdi. "Yeni cam için. Bizim sigorta gemisi geldi."

Doc elini sallayarak parayı reddetti. "Almanız gereken kendi camlarınız var."

Flora Sherman'a baktı, paranın yeni bir kulüp açmaya yetip yetmeyeceğini öğrenmeye can atıyordu ama Sherman başını salladı. Flora'nın midesi düğümlendi. Ödemenin ne kadar az olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Şu anda camları düşünmüyoruz diyelim. Yeni girişimler belki de," dedi Sherman. Kahkaha atmıştı ama sesi pek de mutlu gelmiyordu. "Bizim gemi daha çok kano büyüklüğünde."

"Burada her zaman hoş karşılanacaksınız," dedi Glo. "Sanırım o miktar Flora'nın uçması için de yeterli olmayacaktır?"

Flora başını salladı. Bunun hakkında konuşmak... Henüz bunu yapamazdı.

"Zaman gösterecek." Sherman elini Flora'nın omzuna koydu. "Azim varsa, bir yol da vardır."

"Tak tak," dedi bir ses. Flora sıçradı, sesin kime ait olduğunu anlamıştı.

Helen içeri girdi. "Bugünkü gazeteyi okudum ve Henry ile senin kendinizi nasıl bir belaya bulaştırdığınızı görmek için geldim," dedi. "Çok endişelendim. *Nasılsın?* Senin şu polisler..."

"İyiyim." Flora'nın sesi kısa kesmek istermiş gibi geliyordu. Glo'ya tutuklanması hakkında hiçbir şey söylememişti ve söylemeye de niyeti yoktu. Bu onun kişisel meselesiydi ve Ethan'ın babası, ailesini daha fazla aşağılanmadan korumak için her ikisinin de suçlanmalarının düşmesini sağlamıştı.

"Üzgünüm ama henüz açmadık." Gümüş çatal bıçakları gereğinden fazla sert bir biçimde masaya bıraktı.

"Ama menüye göz atmak isterseniz sorun olmaz," dedi Glo gereğinden de sıcak bir karşılamayla. "Bu gece geri döner ve istediğinizi ısmarlarsınız."

Helen menüyü aldı ama okumadı. "Kötü şansın seni köpeğin kuyruğunu takip ettiği gibi takip ediyor anlaşılan." Çenesiyle kırık camı işaret etti. "Ne acı."

"Kötü insanlar, kötü şans değil. Arasında fark var." Helen'in acımasına ihtiyacı yoktu. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Helen kahkaha attı. "*Ben* sana yardımcı olacağım."

Flora oldukça kuşkulanmıştı. Ama Sherman, Glo ve Doc'ın kendisini kaba birisi gibi görmesini istemiyordu. "Aklından geçen nedir?"

"Bana bir içki doldur," dedi Helen. "Ve sana anlatayım."

Sherman arkalarında belirdi. "Harumefendiyi bekletmeyelim," dedi. "Tüm dostlarımıza ihtiyacımız var."

Henry, *Inquirer* binasından resmen dans ederek çıktı. O berbat işe zaten ihtiyacı yoktu. İyi yapmıştı. Yapması gerekeni yapmıştı. Ceketini çıkardı, kollarını sıvadı ve Pike Pazarı'na gitmek için bir taksiye atladı. Kendisi için bir şeftali ve Flora için de bir buket çiçek almayı planlıyordu.

Şeftaliyi bulmak kolay olmuştu. Kurbağa Çukuru Çiftliği'nde neredeyse bir beyzbol topu büyüklüğünde bulabilmişti. Kalabalık bir koridorun ortasında şeftalisini yemiş ve hayatında ilk kez, yolda öylece durmaktan endişe etmemişti. Bu, tarihin en mükemmel şeftalisiydi çünkü bu, hayatının kendine ait ilk ânıydı. Meyveyi bitirdi, çekirdeğini çöp tenekesine attı ve bir buket kırmızı gül seçmeye koyuldu.

"Robin Hood çiçekleri," dedi çiçekçi kız. "Herkesin en sevdiği." Gülleri bir önceki günün gazetesine sardı. Henry gazeteye bakabilmek için başını eğdi. O kirli, uyduruk gazete kâğıdında

ter, stres ve üzerinden birbirine bağırdıkları kirli, dayanıksız baskı makinelerinin emeği vardı. Bu, onun geleceği olmalıydı. Onun ve Ethan'ın. Ve o gelecek, bir sonraki günün çöpü oluveriyordu işte. Hayatını böyle harcayamazdı.

Henry buketi aldı ve önce kuzeye sonra da batıya doğru yürüdü, sebze satıcılarını ve balık pazarını geçti. Cebinden bir jeton çıkardı ve Üçüncü Cadde'den geçen tramvayı yakaladı, Smith Kulesi'ne dek tramvayla gitti. Hayatında ilk kez o binanın gölgesinden geçerken hiçbir şey hissetmedi. Majestic, Yesler durağından fazla uzak değildi. Vardığında Flora dışarıya çıkıyordu.

"Henry!" dedi şaşkın bir ifadeyle. "Ne yapıyorsun burada? Senin matbaada olduğunu sanıyordum."

"İstifa ettim!" dedi. "Yeni biriymişim gibi hissediyorum."

Flora'nın yüzü düştü.

"Bunlar senin için." Çiçekleri ona doğru uzattı ama neden bu kadar mutsuz göründüğünü anlayamamıştı. Flora cama doğru baktı. Suntalı camı görünce Henry'nin midesi düğümlendi. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"İyiyim, ama sana bir şey söylemem gerek." Flora durdu, sanki doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu.

Henry yutkundu. "Anladım. Şu okuyucu mektubu yüzünden. Doc bundan hoşlanmadı. Majestic için kötü bir intiba." Elinde çiçeklerle kendini bir aptal gibi hissetti. Ne saçma fikirlerle gelmişti.

"Yaptığımız şey insanları kızdırıyor. Devam edersek daha da kötüleşecek."

Henry'nin ağzı kurudu. Ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Ben bırakırım o zaman. Merak etme." Jetonunu harcadığı için pişman oldu. Onlara ihtiyacı olacaktı.

Flora elbisesini buruşturdu. "Benim de ilk düşüncem buydu. Senin için başka bir grup bulabilirdik, hatta sendikadan yardımla sana yukarı mahalleden bir iş ayarlayabilirdik. Ama müzik senin hayatın demek. Benim değil. Sen bunun için yaşıyorsun. Ben ise hâlâ Amelia Earhart'ın yaptığı şeyi denemek istiyorum."

"Peki ya para?" İşleri yoluna koymaya çalışıyorlardı. Hayallerini gerçekleştirebilmesi için bir servete ihtiyacı vardı. Müzikten elde ettiği paraya ihtiyacı vardı.

"Bir sponsor buldum. Artık bu işte yokum. Sen kalıyorsun."

Haber onu dondurdu. Mutlu görünmeye çalıştı. "Sakıncası yoksa kim olduğunu sorabilir miyim?"

Flora'nın gözleri büyüdü, sanki kim olduğunu zaten bilmesi gerekiyormuş gibiydi. "Sana söylemedi mi? Şaşırdım." Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki rahatsız olmuş gibiydi. "Helen. Benim için bir uçak almış. Haftaya hazır olacağım."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 56

2 Temmuz 1937, Cuma

Ölüm her daim Amelia Earhart'tan hoşlanmıştı, birçok yönden ona Flora'yı anımsatıyordu. Kestane rengi saçlı pilot kimseye kalbinin kapılarını kolay kolay açmazdı. Kocası tam altı defa ona evlenme teklif etmiş, Amelia sadece bir mektupla teklifini kabul ettiğini bildirmişti, eğer mutsuz olursa bir yıl içinde ondan ayrılacağını söylediği bir mektupla.

Mektupta, *Belki bazı yerlere kendi başıma gitmek isteyeceğim zamanlar olacaktır, bu nedenle ne kadar çekici olursa olsun bir kafesin sınırlamasına dayanamayabilirim,* diyordu.

Flora da Henry'ye aynı sözleri söylerdi şüphesiz. Ah, aşkın o çekici kafesinden nasıl da korkmuştu. Gökyüzü onun sığınağıydı. Ölüm, o sığınağı her zamankinden daha çekici hâle getirebilirdi. Flora'nın rakibini oyundan çıkarabilirdi.

Amelia ve seyrüsefercisi, Lockheed 10 Electra'nın kokpitinde Ölüm'ü gördüklerinde çok şaşırmışlardı. Radyo alıcıları çalışmadığında ise şaşkınlıkları daha da çok artmıştı. Ölüm, uçak suya çakılmadan evvel onların ruhlarını almış, hayatını tüketirken hissettikleri Ölüm'e daha evvel yaşamadığı bir deneyim sunmuştu. İnsanlar ve onların sırları. Belki bir gün onu şaşırtmaz hâle gelirdi ama yakın gelecekte değil.

Bir sonraki gün, Flora'nın camına gelen siyah kedi kılığına girdi. Flora'yı gazete okurken izlemeye başladı, habere verdiği tepki başka bir sürpriz oldu. Kız umutlu görünmüyordu, hatta düşünceli bile görünmüyordu, hiç de karşısına yeni fırsatlar çıkmış birisi gibi davranmamıştı.

Onun yerine gazeteyi katlamış, ellerini yüzüne koymuş ve ağlamıştı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 57

4 Temmuz 1937, Pazar

Defteri aldıktan günler sonra dahi, Ethan hâlâ ne yapacağına karar verememişti. Sanki cebinde canlı bir şey taşıyor gibiydi. Defter sanki bir sıcaklık yayıyor, hatta bazen titriyor ve âdeta nefes alıyordu. Ethan sık sık deftere dokunmaya başlamıştı, sadece orada olup olmadığını kontrol etmek için değil, aynı zamanda bu garip histen emin olmak için de yapıyordu bunu. İçine birkaç kez göz atmıştı ama süslü püslü yazıları görünce vazgeçmişti.

Bu süre içinde Henry'yi bir kez bile görmemişti. Aynı şekilde James'ten de uzak duruyordu. Babası her sayfasına "REDDEDİLDİ" yazarak makalesini ona iade etmişti. Ethan itiraz etmemişti, babasına James'le arasındaki ilişkinin bir gazeteci ve kaynağından daha öte olduğuna inanması için belirgin bir neden vermek istemiyordu.

Mola vermeden, güneş batana dek şehrin etrafında arabasıyla tur attı. Eve gitmek, babasıyla ve Henry'nin yokluğuyla yüzleşmek istemiyordu. Seattle Tenis Kulübü'ndeki havai fişek gösterisini izleyen kalabalığa katılmakla da ilgilenmiyordu. Bir şeyler yemek için durmayı düşündü, sadece kendisini oyalayacak bir şeyler olsun diye. Ama hiç iştahı yoktu, bu nedenle gün batımından hemen sonra müştemilatın yanındaki akçaağacın altına park

etti. Defteri cebinden çıkardı, bir şeyler anlamak istiyordu. Yazılar hâlâ gizemli bir yığından ibaretti.

Eğer defter bir beyzbol topu olsaydı onu çoktan pencereye doğru atmış olurdu, sadece bir şeyleri fırlatmanın zevkini alabilmek için. Onun yerine defteri cebine attı ve Glady'nin onu akşam yemeğinden sonra temizlik yaparken görme ihtimaline rağmen hizmetli kapısından içeri girdi. Ama görseydi bile muhtemelen başını önüne eğer ve babasının ona öğrettiği üzere hiçbir şey olmamış gibi yere bakıyor olurdu. Babasının görülmesini istemediği her şeyin görmezden gelinmesi gerektiğine dair inancı Ethan'a hizmetçilerin kilerinden geçerken bir tokat gibi çarptı. Ethan kendi görünmezliğine o kadar uzun süredir alışmıştı ki aslında bunu yaptığının bile farkına varamamıştı.

Mutfak çok şükür boştu. Tezgâhta bir kâse napolyon kirazı vardı, koyu kırmızı meyveler parıldıyordu. Ethan bir avuç almıştı ki birilerinin ona seslendiğini duydu. Birini ısırdı ve diğerini düşürdü. Helen gölgelerin arasından çıkıverdi, oysa az önce Ethan orada kimsenin olmadığına emindi.

"Kiraza yazık olmuş," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ethan yere düşen kirazı aldı, titreyen parmakları kiraz lekesi olmuştu.

"Tanrım, kanamış gibi görünüyor." Çok da umursuyormuş gibi durmuyordu.

"Acıkmıştım." Ethan dalga geçilme havasında değildi.

Helen daha da yakına geldi, ayakkabılarının topukları yere vururken, çarpan kemikler gibi ses çıkarmıştı.

"Neredeydin?" Kâseden bir kiraz aldı, ağzına attı ve dudaklarının arasından sapını çıkardı. Çekirdeğini avucuna bırakmadan önce gözlerini kapattı.

"Dışarıda," dedi Ethan. Kollarını kavuşturunca defterin köşesi sağ eline geldi.

"Çok gizemli." Ethan'a bir adım daha yaklaştı, kirpiklerinin altından Ethan'a doğru baktı. Sesi titriyordu. "Hadi ama. Bana söyleyebilirsin. Sırlarını mezara kadar saklarım. Burada çok yal-

nızım, Ethan. Bir arkadaşa ihtiyacım var. Annabel'den daha sofistike birine."

"Biz arkadaş olamayız. Sana güvenmiyorum." Kavuşturduğu kollarını açtı.

"Sana güven vermeyecek ne yaptım ki?" Bir elini Ethan'ın göğsüne koydu, kitap tam oradaydı. "Eğer neler yapmış olduğumu bilseydin, bir daha kimsenin senin hakkında ne düşündüğünden endişe duymazdın."

Ethan elini itti ve ağzına bir kiraz daha attı. Kiraz güzel çıkmıştı: Dişlerinin arasında güzelce durmuştu, tadı hem tatlı hem de mayhoştu. Son derece basit ve mükemmel. Helen'in güven vermeyen özel bir hareketini hatırlayamadı, kalbi ona karşı yumuşamaya başlamıştı. İşin gerçeği, onun yaptıklarının yanında Helen'in geçmişi oldukça masum sayılırdı. Eğer insanlar bilseydi... Bunu düşünmek bile onu boğuyordu.

Ethan, Helen'e baktıkça yalnızlığını hatırladı. "Kâseye biraz daha kiraz koy," dedi Helen'e kolunu uzatırken. "Kütüphanede yeriz."

Helen gülümsedi ve Ethan onu asla sevemeyecek olmasına üzüldü, en azından bir erkeğin bir kadını seveceği bir biçimde. Ama bu sonsuza dek düşman gibi olacakları anlamına da gelmiyordu. Daha bilge olan tarafı, Henry defteri okuyana dek beklemesini söylüyordu. Ama Henry, James ile aralarında geçenleri öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Hatta bundan da ötesi. Belki de dostlukları sona erecekti.

Helen bakışlarını yakaladı. "Biz birbirimizin en iyi dostu olacağız, Ethan," dedi. "Hayatının sonuna dek."

Boğazında yükselen huzursuzluk hissini bastırmaya çalıştı. "Bir defter buldum."

"Defterler sıkıcıdır," dedi. "Onun yerine oyun oynamaya ne dersin?"

"Bu ilginç bir defter. Onu bana okursan, dinlemek isterim." Ne kadar da ince bir ricaydı. Ama muhtemelen Helen onun cehaletini anlamıştı. Yine de Ethan orada ne yazdığını öğrenmek

istiyordu, hem James çok korkunç bir skandaldan bahsediyorsa Helen'in okumasını durdurabilirdi.

"Ah, tamam," dedi. "Bu akşam çok sıkıcı geçecek sanırım. Onu okuyacağım, hem de tüm kalbimle. Ama belki aileni de çağırmalıyız. Bunu bir gösteriye çevirebiliriz."

"Hayır! Sadece ikimiz olursak daha çok eğlenmez miyiz? Eğer paylaşmaya değer bir şeyse daha sonra paylaşabiliriz."

"Nasıl istersen, kuzen," dedi Helen. "Emrine amadeyim."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 58

Aşk binlerce yıl o defteri doldurmuştu. Ölüm bunu bilse de içinde kendine dair yazılanları görme korkusundan dolayı asla deftere bakmaya cesaret edememişti. Ama bu, onun yapması gereken bir şeydi. Sayfalarda görülecek başka bir şey vardı, özellikle de rakibinin bakış açısından.

"Nereye oturmalıyız?" Ethan'ın çıplak bileğine baktı. Ona kendini iyi hissettirebilirdi, önce geçici sonra da kalıcı olarak, sadece bir dokunuşla. Ona kendi hayatını gösterebilirdi, böylece hayatındaki güzelliği keşfetmesini sağlardı.

"Burası nasıl?" Ethan düşüncelerini böldü, ona kıvrımlı, kadife kaplı aşk koltuğunu gösteriyordu. Bu mobilya Ölüm'ün en çok sevdiği parçaydı. Birden çok sefer onu bir ölüm koltuğuna dönüştürmüştü.

"Harika bir seçim." Ethan'ı tam orada öldürme isteğine karşı savaşıyordu. "Çok rahat."

Ethan oturmasına yardımcı oldu. Cebine uzandı ve defteri çıkardı. Çok güzel görünüyordu.

"Bunu nereden aldın?" Süslemeli kapağını inceledi. Aşk'ın güzelliği takdir edebilen gözleri ve sade olan bir nesneyi olağanüstü güzelliğe kavuşturan bir dokunuşu vardı.

Ethan, Helen'in yüzüne bakarken ay ışığının yüzündeki hafif yansıması görünüyordu. Zamanla olan uzun, sessiz savaşta güzelliği solacaktı. Pürüzsüz cildi kırışıp çökecekti. Koyu lekeler yüzünün kenarlarında belirginleşecekti. Parlak gözleri

perdelenecek, göz aklarında sarı çizgiler ve irislerinde kataraktlar belirecekti. Güzelliğini bu hâliyle saklamak onun için bir hediye olmaz mıydı?

Boğazını temizledi ve uzaktaki bir noktaya bakarken yalan söyledi. "Ben... ben onu buldum."

"Sokakta mı?"

"Onun gibi bir şey." Kızardı.

"İçine bakmadın mı? Belki de sahibi olan adam ismini yazmıştır. Ya da kadın. Çok kadınsı bir defter, öyle değil mi?" Defteri ondan aldı.

"Son derece şık. Ben kadınsı demezdim." Ethan yutkundu. "İçine baktım ama bir isim bulamadım."

"Bu merak beni öldürecek." Ölüm defteri açtı. "Hımm."

"Ne? Ne diyor?"

Ölüm ona birkaç yalan söyleyebilirdi. Burada birkaç anı vardı, genelde Flora'nın ailesinin ölümünden bahsediyordu. Tüm defteri ona okusa ne olurdu? Muhtemelen bu Ethan'ı öldürür ya da onu deliye çevirirdi. Parmaklarını onun bileklerine doladı.

"Tırnakların. Onlar kırmızı." Ethan'ın sesi titredi. Ölüm, kitabın anılarını Ethan'ın zihnine dökerken oğlanın dizlerinin bağı çözüldü, gözleri geriye doğru kaydı. Ethan buna karşı koyuyordu, Ölüm'ün parmaklarını açmaya çalıştı. Ama bu muhteşem insan örneği bile ona karşı koyamazdı, tıpkı yerkürenin güneşin yörüngesinden çıkamayacağı gibi.

Ethan eğer yaşarsa Oyun'un tüm beyhude, kirli geçmişini öğrenecekti. Engerek yılanının Kleopatra'ya geçirdiği dişlerini, Lancelot'un yavaş ölümünü, Abelard'ın hadımını, Juliet'in intiharını. Tüm oyuncuları. Bazı şeyleri ondan gizlemeliydi. Kendi kimliği gibi. Ayrıca Oyun'un üç gün içerisinde biteceği gerçeğini de ondan saklamalıydı. Henry ve Flora'ya söyleyebilirdi ve bu bilgi onun zaferini tehlikeye atardı. Bunun dışındaki her şeyi öğrenebilirdi. Ve böylece onun hediyesini de anlayacaktı, acıdan kurtulacaktı. Gerçek aşk ölümdü. Eğer bunu öğrenirse hediyesini takdir edebilirdi.

Onun hayatını sona erdirmeyecekti. Henüz değil. Onlar böylesine birbirine benzerken, birbirlerine bu kadar yakınken değil. Ellerini bıraktı. Onu koltukta nefes nefese bırakıp odadan çıkarken defteri de beraberinde götürdü.

Dünya döndü, yıldızların ışıkları kadifemsi gökyüzünde iz bıraktı. Ethan koridora çıktı. Merdivenleri tırmandı, en tepeye varana dek yavaş adımlar attı. Helen'in odası yakındı. Onun mırıltılı sesini duyabiliyordu. Neler olmuştu? Okumak için oturmuşlardı ve ardından onun elini almış, daha sonrasında ise şimdi Ethan'a imkânsız gelen şeyler yaşanmıştı.

Ama yine de birçok şey açıklığa kavuşmuştu. James'in, Ethan'ı nasıl avucuna aldığını açıklıyordu. Ona ilk bakışta nasıl âşık olduğunu ve aslında bir piyondan başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Ethan kapısını kapattı. Zamanının çoğunu geçirdiği yere baktı; yatağı, masası, açıklığa bakan ve havai fişekleri izlemesini sağlayan pencereleri. Eğer James Booth bir başkası ise, insan olmayan biri ise... Ethan'la yaşadıkları şey sayılmayabilirdi.

Belki de *onlardan* biri değildi.

Ethan bir an öyle rahatladı ki ağlamak istedi. Erkekleri çekici bulmuyordu. Bunu kendisi için öyle çok istedi ki. Bu odada saatlerce Henry'yi arzulamamak için kendisiyle savaştığı zamanları hatırladı.

Ama numara yapmaya devam edemezdi. Bu ilgi James'ten önce de vardı. Bu konuda bir şey yapmamış olsa bile, o böyleydi. Bunu değiştiremezdi. Bağımsızlık Günü kutlamaları sona ermişti, perdeleri açtığında yeni ayı gördü. Doğuyor muydu? Yoksa batıyor muydu? Anlayamamıştı. Ama seçme şansı olsaydı, sonsuz karanlığa doğru solmayı mı yoksa yolculuğunu yansıyan ışıklarla aydınlatmayı mı tercih ederdi?

Ethan bir parça kâğıt ve bir kalem aldı. Her seferinde bir kelimeyle yavaşça Henry'ye yazdı, Flora'nın ve kendisinin neyin parçası olduğunu bilmeye hakları vardı. Henry'nin en azından

James'in ne olduğunu, nasıl bir müttefik olduğunu bilmesi gerekirdi. Ethan, Ölüm'ün de kim olduğunu bilmek isterdi. Müzisyenlerden biri mi? Henry'yi tutuklayan adam mı? Hepsi de kulağa mantıklı geliyordu.

Henry'ye, Flora'yı bırakmamasını söyledi. *Kimi seveceğimizi seçemeyiz,* diye yazdı. *Sadece nasıl seveceğimizi seçebiliriz.*

El yazısı kargacık burgacıktı. Tüm cümleleri çizgiden taşıyordu. Ethan sözcüklerin yarısını yanlış yazmış olduğundan emindi. Bunu gönderemezdi. Yorgun olsa bile kelimeleri başka bir sayfaya geçirdi. Taslağı itekledi. Mektup zarfını kapattı ve adresi yazdı. Ardından ailesine kısa bir not bıraktı ve yarın sabah donanmaya katılacağını söyledi. Odalarının altından notu attı. Sonra bir çanta hazırladı, Henry'nin mektubunu yarın sabah gönderilmek üzere posta kutusuna bıraktı ve gecenin ortasında kayboldu. Ethan sadece bir geceyi özgür bir adam olarak geçirmek istiyordu, asla olmadığı kadar. Yeni hayatının ilk gününde, gün doğumunu izlemek istiyordu.

Kapı kapanır kapanmaz Ölüm odasından çıktı. Posta kutusundaki mektubu buldu.

Ve ardından zarfı ateşe verdi.

Bölüm 59

5 Temmuz 1937, Pazartesi

Ethan'la ilgili üzücü olaydan sonra Aşk bir buluşma istedi. Ölüm kabul etti ama yeri kendisi seçmek konusunda ısrarcıydı. Aşk, Smith Kulesi'ndeki, Henry'nin babasının atladığından birkaç kat daha alttaki Çin odasına vardığında Ölüm çoktan oradaydı, bir ejderha ve ateş kuşu motifi işlenmiş gül ağacından sandalyede oturuyordu. Karşısındaki küçük masanın üzerinde bir bardak kırmızı şarap duruyordu ve küçük bir çatalla salyangozların kabuğundan etini ayırmaya çalışıyordu.

Aşk sade, maun bir sandalyeye oturdu. Kalbinin deftere ait köşesi boş hissettiriyordu. Sanki kayıp bir hatıraymış gibi sızlıyordu.

Ölüm küçük bir salganyoz kabuğunu dişleriyle kırdı. "Bu, çıkmak istemedi." Ağzındaki parçaları tabağa tükürdü. Hâlâ dudağında kalan bir parça vardı ve Aşk uzanıp onu almak istiyordu, hem de her şeyden çok. "Çorba?" dedi kâseyi göstererek. "Kaplumbağa çorbası."

Aşk istemedi.

"Kızlar bu sandalyede nasıl oturuyor bilmiyorum." Dudakları tereyağından parlıyordu. "Çok rahatsız."

Dilek Sandalyesi Çin imparatoriçesinin hediyesiydi. Bu sandalyeye oturan genç kadının, bir yıl içerisinde nişanlanacağına

inanılıyordu. Sandalye rahatsız olabilirdi ama vaadini yerine getiriyordu. Aşk umut etme yeteneği olmadığı için bir an rakibine acıdığını hissetti. Sonra bu histen kurtuldu. Bir de bunun üzüntüsünü taşıyamazdı. Defterini geri istiyordu. Ethan'ı da. Ama ardından korktu çünkü tekrar o kalbi hissetmeye cüret edemezdi.

Arkasında, Seattle şehri kıyılara doğru uzanıyordu. Lambalar binaların çoğunu aydınlatıyor, gökyüzüne doğru buğulu camların ışıkları yansıyordu. Neredeyse batmak üzere olan ayın yanında yıldızlar gökyüzünde asılıydı, insanların sonsuz isteklerinin taşıyıcıları.

"Nazikçe rica etmelisin," dedi Ölüm. "Hatta yalvarmayı da dikkate alabilirim."

Lanet olsun ona ve onun beynini istila etme şekline. Eğer böyle oynamak istiyorsa, tamam. Henry'nin görüntülerini ona göndermeye başladı, henüz Ölüm yanlarında yokken şahit olduğu görüntüleri.

İşte, Henry boynunun etrafında kravatını sıkıştırıyor. Asi dalgalı saçlarını alnından itekliyor, ayakkabısını cilalarken lambanın ışığı ayakkabısına vuruyor, kaldırımlar gri kurdeleler gibi ayağının altında uzanıyor. Yapraklar gün ışığıyla dolu. Bir kadına, hayatının kadınına tüm kalbiye âşık bir adamın gözlerinden tüm dünya görülüyor.

Görüntüleri göndermek için Aşk bütün dikkatini yaptığı işe toplamıştı ama durduğu anda Ölüm'ün yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. Diğer anılar da akmaya başladıkça Ölüm giderek huysuzlaşmaya başlamıştı: Çalınti öpücükler, yumuşak dokunuşlar, Henry ve Flora'nın "Bir Gün" düetleri, her notası, her konserin çarpıcı anları dalga dalga geliyordu.

Büyü oradaydı işte. Bir daha asla beraber çalamayacak olsalar bile çoktan büyüyü yakalamışlardı. Geri döndürülemez biçimde.

Ölüm geri çekildi, gözlerinin kenarları yaşlarla kararmıştı. Aşk bir mendille uzandı ama Ölüm bileğini tuttu. "Yapma."

Ardından masadaki her şeyi yere fırlattı. Şarap, boş salyangoz kabukları, çorba. "Ne yani? Oyun'un bitmesine iki gün var ve Flora hâlâ Henry'yi kabul etmedi."

Aşk'ın bileklerinde Ölüm'ün sıkıca tuttuğu yerler sızlıyordu. "Henry'yi baştan çıkarma girişimin ne âlemde?"

Ölüm dikkatsizce sandalyesine oturdu, bir elini sandalyenin arkasına atmıştı. "Benim kazanabilmek için iki yolum var. Seninse bir. Tarih ve şans benden yana."

Aşk bu konuda onun haklı olduğunu düşündü.

Ama şans neydi? Şans dünyaya gelen her insanın aleyhine işlerdi. Ona yol açan uzun anlar zinciri, sonsuz insan seçimlerinden oluşan zincir, belirli bir doğum anı için sırayla meydana geliyordu. Flora ya da Henry'nin talihi, aşağı yukarı dört trilyonda bir ihtimalle burada olmalarını sağlamıştı.

"İki gün kaldı." Ölüm iki parmağını kaldırdı. Sanki Aşk söylediklerini unutacak ya da anlamayacakmış gibi. Defteri ona geri verdi. Aşk defteri hemen aldı, sıcak ve tanıdık hissi içine çekti.

Ardından Ölüm ona korkunç bir Helen gülümsemesi gönderdi ve Lewis Caroll'ın Cheshire kedisi* gibi ortadan kayboldu. Bunu yapar yapmaz Aşk'ın aklına daha önce hiç gelmeyen bir düşünce geldi. Gerçek Helen neredeydi? Ölüm'ün yerine geçtiği Helen. Bu, açıkcası küçük bir mesele gibi görünüyordu. Ama çok şey buna bağlı olabilirdi. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, hâlâ vakti olmasını umut ediyordu.

Aşk, insan Helen'in yanına vardığında vakit gece yarısıydı. Mekân ter ve antiseptik kokuyordu ve bir floresan lamba koridoru aydınlatıyordu. Dikdörtgen odaların her biri, ortasında kare kırılmaz cam bulunan kapıların ardındaydı ve mekânın en karanlık parçalarını oluşturuyordu. Neredeyse tüm sakinler uykudaydı. Helen hariç. Aşk buna memnun olmuştu. Zaten yeterince incinmiş olan birini rahatsız etme fikrinden nefret ediyordu.

Aşk odada, James Booth ya da herhangi bir insan olarak cisimlenebilirdi ama Helen'in hoşuna gidecek bir şeyde karar kıldı. Nefesi yaz güneşi ve saman kokan kıpır kıpır bir *cocker spaniel*

* *Alice Harikalar Diyarı* hikâyesindeki kedi, gülümsemesi ve sık sık ortadan kaybolmasıyla meşhurdur. –*çn*

köpeği. Hafifçe sızlanınca Helen ayağa kalktı, sağa sola bakındı. Ardından gri ışıkta Helen onun nerede olduğunu fark etti ve alıp yatağına doğru gitti. Aşk, onun kalbini okuyabiliyordu. *Lütfen, bana bunun başka bir sanrı olmadığını söyle. Benim delirdiğini söylüyorlar ama delirmedim. Sadece unuttum. Her şeyi unuttum. Hepsi bu.*

Aşk, Helen'i çenesinden öpünce Helen kıkırdadı. Yatakta ona sarılarak uzandı, kalbi köpeğin sırtında atıyordu. Aşk, Ölüm'ün kızın anılarını aldığı noktayı hissetti. Kızın zihninde o deliğin köşeleri yırtılmıştı, kızı anılarında geriye gitmekten alıkoyuyordu. Aşk, o yırtığı tamir etti. Seçtiği dikiş mükemmeldi, yumuşak, kırılgan, aşk ve hayatla doluydu.

Helen, o başlar başlamaz uyuyakalmıştı. Sabah uyandığında Aşk çoktan gitmişti, sonsuza dek. Helen onun ziyaretinin bir rüya olduğunu düşünmüştü, hayatının en tatlı rüyası. Ailesine telefon eden doktora göre hafızasının büyük ölçüde iyileşmiş olması büyük heyecan yaratmıştı, bunu kanıtlamak için bu telefonu açmıştı ve daha da önemlisi, birilerinin hastane faturasını ödemesi gerekiyordu. Tüm bunlar yoluna girdiğinde, Aşk çoktan Seattle'a dönmüştü bile.

Bölüm 60

6 Temmuz 1937, Salı

Fısıltılar, Ethan evden ayrıldığından beri her yerde fısıltılar vardı. Annabel fısıltılardan nefret ediyordu. Kaba, kaba, kabaydılar. Ve şimdi, telefon konuşmasından sonra daha da fazla fısıldaşma vardı ve o neden fısıldadıklarını sorduğunda derhal odasına gönderiliyordu.

Bu adil değildi.

Önce Henry, sonra Ethan ve şimdi de Helen ortadan kaybolmuştu. Hem de annesinin telefon konuşmasının hemen ardından. Helen kapıdan annesini dinliyordu ve Annabel de tam arkasındaki duvar girintisinde saklanıyordu. Helen'in ortadan kayboluşu oldukça garipti. Bir an oradaydı ve sonra yok olmuştu. Annabel, annesi sakinleştiğinde bunu ona sormak niyetindeydi.

Annabel Ethan'ın odasına girdi, eşyalarının büyük kısmı hâlâ oradaydı. Beyzbol üniforması. Okul kıyafetleri. Tüm takımları, kravatı ve Oxford ayakkabıları. Oda hâlâ onun gibi kokuyordu. Çimen ve *Lucky Tiger Bay Rum* tıraş kolonyası, Annabel'in en sevdiği.

Çöp tenekesinde bir parça kâğıt vardı. Onu aldı ve kıvrımlarından düzeltti. *Sevgili Henry*, diye okudu. Okumaya başlamıştı ama duygusal, garip şeyler yazıyordu. Bununla beraber mektubu zarfa

koymak, üzerine adres yazmak ve pul yapıştırmak kısmı güzeldi. *Bu,* mektubun eğlenceli tarafıydı, yazmak değil.

Annabel, Ethan'ın masasında oturdu. Bir zarf buldu. Dolmakalemi mürekkebe batırdı ve adresi tam da Helen'in ona öğrettiği biçimde yazdı. Henry'nin adresini ona beraber bisiklet sürmeyi teklif ettiği mektuptan hatırlıyordu. Pulu zarfın köşesine yapıştırdı. Postacı onu bir sonraki akşam teslim ederdi.

Fısıltılar durdu ama kimse Ethan'ın yatağında uyuyan ve rüyasında onu gören Annabel için gelmedi. Bu güzel bir rüya değildi. Rüyasında Ethan savaştaki bir denizciydi ve ölüyordu. Rüyası onu ağlattı. Annesinin akşam yemeği için seslenmesiyle uyandı ve gördüklerinin yalnızca rüya olduğuna memnun oldu. Yüzünü kurulayıp yemek yemek için aşağı indi. Hayatında hiç böyle acıktığını hatırlamıyordu.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 61

7 Temmuz 1937, Çarşamba

Çok geçmeden Henry'nin akşamki şovun ses kontrolünü yapmaya Majestic'e gitmek için odasından ayrılması gerekecekti. Bir hafta önce kapıdan fırlayarak çıkar ve Flora'yı yeniden görene kadar dakikaları sayıyor olurdu. Henüz onun yerine geçecek birini bulamamışlardı ve Flora tüm zamanını havaalanında Helen'in onun için aldığı *Straggerwing* ile uğraşmakla geçiriyordu. Henry şimdi Flora'nın yerine de söylüyordu ama Sherman ve seyirciler ne kadar ısrar ederse etsin "Bir Gün" şarkısını söylemiyordu. Seyircileri görmezden geliyordu. Sherman ve gruba ise ilham gelir gelmez yeni bir şarkı besteleyeceğine söz vermişti.

Yeni bir şarkı yazmaya çalışmıştı ama tüm yapabildiği Flora'ya notlar yazmak olmuştu, ona asla gönderemeyeceği notlar.

Bir gün, Eyfel Kulesi'ne tırmanacağız.

Bir gün, İtalyan güneşinin altında sahilde uzanacağız.

Bir gün, New York'ta sahne alacağız.

Bir gün...

Bir sürü not vardı, her biri diğerinden daha canlıydı. Kâğıdı şeritlere ayırmıştı, böylece her şeritte bir dilek yer alıyordu. Bayan Kosinski kapıyı tıklattığında kâğıtları cebine koydu çünkü onları sadece Flora'nın görmesini istiyordu.

Henry kapıyı açtı.

"Bu sana postadan geldi." Bayan Kosinski ev kıyafetleriyle kapıda duruyor, mektubu inceliyordu. "Bana sorarsan küçük bir kızın el yazısına benziyor."

Elini uzattı. Bir an sonra Bayan Kosinski zarfı ona uzattı. Kapının önünde bekliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Henry kadının yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmezden gelerek.

Kapıyı kapattı, sırtını kapıya yasladı, zarfı yırtarken Annabel'den bir mektup görmeyi bekliyordu. Ama mektup Ethan'dan gelmişti. İkinci kez okurken yatağına oturdu çünkü mektupta yazanlar akıl almaz şeylerdi. Yüzeyde, Ethan'ın anlattıkları mantık dışı şeylerdi. Ama daha derinlerde, Henry onun anlattıklarına inanıyordu çünkü gerçekliğini tıpkı müziği hisseder gibi hissetmişti. Flora'ya olan derin bağlılığı gibi, Ethan'ın yazdığı her şeyin gerçek olduğunu biliyordu. Doğruydu ve bu mektup her şeyi değiştiriyordu, herkes için.

Mektubu cebine, bir gün notlarının yanına koydu. Bir an ne yapması gerektiğini düşündü çünkü Flora'nın karşısında aptal durumuna düşmek istemiyordu. Ama sadece bir an duraksamıştı. Ardından şapkasını ve ceketini aldı. Kapının dışına çıktı ama Majestic'e gitmiyordu.

"Birileri mektup bekliyor olmalı!" diye bağırdı Bayan Kosinski arkasından.

Henry cevap vermedi.

Bölüm 62

Henry içgüdülerine güvendi ve havaalanına gitmek için bir taksi tuttu. Bunun için cebindeki son parayı da harcamıştı. Eğer yanlış varsayımda bulunduysa burada sıkışıp kalacaktı, evden kilometrelerce uzakta. Bu olasılığı düşünmek istemiyordu. Ama Flora'yı tam da düşündüğü yerde buldu, yeni uçağının başında yalnız başına çalışıyordu, *Staggerwing* bir elma şekerine benziyordu. İş tulumunun içerisinde alnını elinin tersiyle siliyordu, yapacak bir sürü işi vardı muhtemelen, uzun bir gün olacakmış gibiydi. Ama mutlu görünüyordu, öyle mutlu görünüyordu ki Henry bir an geri dönüp o uzun yoldan kulübe doğru yürüyecek gibi olmuştu.

Onu bir an daha incelemekten kendini alamadı, kırmızı Staggerwing'in etrafında daireler çizip her tarafını incelerken tam olarak ne yapması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Eğer onu bu mutlulukla baş başa bırakabilecek olsaydı, sevdiği şeyi yapmak için onu özgür bırakabilmesi mümkün olsaydı, bir an bile düşünmezdi.

Ama onu sevmekten vazgeçerse, Flora ölürdü.

Ethan'ın mektubuna göre Oyun'un sonu böyle bitiyordu. Henry, keşke diğer türlü olsaydı diye diledi. Eğer o, Ölüm'ün oyuncusu olsaydı farklı olurdu. Bir parçası böyle bir kaderden nefret ederdi ama bir parçası da bir araya gelebilmiş oldukları için mutlu olurdu.

Henry orada durup seçeneklerini tartarken hava kararmıştı. Durumun korkunçluğu ve Oyun'un acımasızlığı kafasına dank

etti. İki seçeneği vardı: Gerçeği saklı tutabilir ve ona beraber olmalarını son bir kez sorabilirdi, bir kez daha onu sevmesini isteyebilirdi. Eğer kabul ederse, hayatının buna bağlı olduğunu bilmeden kabul ederse, kızın doğruyu söylediğini bilirdi. Ya da Flora'ya mektuptan bahsedebilir, bundan faydalanabilirdi. Onu sevmeyi ölüme tercih ederdi şüphesiz.

Ama ölümden kaçmak için birini sevmek gerçek aşk değildi. Bu korkaklıktı. Flora bunu seçmezdi şüphesiz.

Ayakta dururken üçüncü bir seçeneği olduğunu fark etti.

Ona gerçeği söyleyecekti, eğer Flora reddederse Ölüm'ü bulacak ve ona kendi hayatını teklif edecekti. Bu yeterli olur muydu? Verebilecek tek bir hayatı vardı.

Flora sonunda onu fark etmişti. "Bu gece şovun yok mu?" Saçını kulağının arkasına attı.

"Yapmam gereken önemli bir şey vardı."

"Henry," sesi uyarı doluydu.

"Çok zamanını almayacağım," dedi yakınına gelirken. "Bilmen gereken... Bilmen gereken bir şeyler var. Gidebileceğimiz bir yer var mı? Böyle açık alanda olmayan?"

Flora, Henry'yi hangara yönlendirdi. Henry Flora'ya Ethan'ın mektubunu uzattı, Flora tavandan sarkan ışığın altında yazılanları okudu.

"Henry," dedi bitirdikten sonra. "Buna inandığını söyleme bana."

"İnanmak istemedim," dedi. "Ama hissedebiliyorum. Sen hissedemiyor musun?"

Flora uzun süre cevap vermedi. Dişleri birbirine vuruyordu, Henry ona ceketini uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Üşümüyorum bile. Sanırım neden ıslak bir kedi gibi titrediğimi biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Henry.

Daha fazla sessizlik. Flora mektubu zarfa koydu ve Henry'ye iade etti. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Doğru olsa

bile, bu çok aşağılayıcı. Bizimle oynadılar. Kandırıldık. Yönlendirildik. Bu şekilde birinin oyuncağı olmak. Bu barbarca."

Ona inanmayan gözlerle baktı. "Tüm hissettiğin bu mu? Hepsi bu mu?"

"*Hissetmek* derken?" dedi. "Ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Senin de öyle. Bilemezsin. Hissettiğin her şey, hissetmiş olduğun her şey, birilerinin seni amacı doğrultusunda yönlendirmesinden ibaret."

"Ama *bilebilirim*," dedi. "Biliyorum." Eline uzandı ama Flora onu reddedince elini tekrar ceketinin cebine soktu. "Senin için hissettiklerime yol açan her ne ise umursamıyorum. Sonsuza dek devam etmek istiyorum. Sana her şeyi..."

Flora elini kaldırarak onu susturdu. "Bunun iyi sonuçlanamayacağını biliyorum, Henry. Biliyorum. Aşktan uzak duracak kadar çok şey biliyorum. Ve bizim için devam etmek çılgınlık, hem de nasıl sona ereceğini bilirken."

"Bunu kastediyor olamazsın," dedi. "Bu şekilde bitmek zorunda değil."

"Bunun bir parçası olmayı reddediyorum. İnanmamayı seçiyorum. Oyun'a da. Sonuçlarına da. Kendi hayatımı yaşayacağım, kendi başıma kendi seçtiğim yoldu. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

"Kaçarsak ne olur?" Sesinin bu denli çaresiz çıkmasından nefret ediyordu.

"Henry." Yukarı baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bizi bulurlar."

"Belki de bulamazlar. Belki de hemen bulamazlar. Denemeye değer."

"Buna evet diyemem. Bu şekilde değil," dedi. "Sadece..."

"Sadece ne? Söyle hadi. Ne yapmam gerek?"

Ona arkasını döndü. "Yapabileceğin bir şey yok. Şimdilik birbirimizi daha çok incitmeden veda edelim. Hayatımı kimsenin kurallarına göre yaşamayacağım. Helen'in desteğiyle bu yolculuğu gerçekleştireceğim. Bu benim için her şeyi değiştirecek."

"Neden bunu yapıyor ki?" Henry, Flora'nın karşısına dikildi.

"Neden diye düşünüyorsun?" Flora kahkahasını eliyle bastırmaya çalıştı. "Beni satın alıyor. Ben sahneden çekildiğimde tamamen ona kalacaksın."

"Ama..." Bu düşünce Henry'nin aklına gelmemişti. Çok mantıklıydı, korkunç olsa bile.

"Yeni uçak uçuşa hazır. Yarın ilk uçuşa Helen'le çıkıyorum."

Henry sessizdi. Flora'nın ellerine uzanınca kız karşı koyamadı. "Bütün hayatım boyunca seni istediğimi biliyordum. Sadece sen. Başka hiç kimse değil. Seni gördüğüm ilk andan beri seviyorum."

"O zamanlar çocuktuk," dedi.

"Çocuk olduğun zamanı hatırlamıyor musun?" dedi. "Her şey ne kadar berrak ve basitti. Bazen konu sevgi olduğunda çocukların bizden daha akıllı olduğunu düşünüyorum. Onlar sevgilerinden şüphe etmezler. Bir an bile. Aynı zamanda sevgilerinin karşılık göreceğinden de bir an bile şüphe etmezler. Büyürken bize bir şeyler oluyor. Kör talih bizi ağına düşürüyor. Basitçe sevmenin ve geri kalan her şeyi boş vermenin ne demek olduğunu unutuyoruz. Aşkı korkuyla takas ediyoruz. Artık böyle yaşamak istemiyorum."

"Sen ve ben daha bebekken bize bir şey oldu," dedi Flora. "Korkunç bir şey. Asla bir şansımız olmadı. Bu aşk değildi. Böyle olamaz."

Henry tartışmadı. Onunla tartışmak istemiyordu. Ama kalbini inkâr edemez ya da yok sayamazdı. Kendisi öldükten sonra ne olacağını bilmiyordu ama kalbi asla yörüngesinden şaşmayacaktı.

"Sen birilerinin oyuncağıydın," dedi. "Her ikimiz de öyleydik. Bu, kazanamayacağımız bir oyun. Ne seçersek seçelim, kaybedeceğiz. Ben öleceğim, sen öleceksin, ikimiz de öleceğiz... Bir gün, yakın bir tarihte ya da değil, her ikimiz de öleceğiz. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey, başlamayı seçmediğimiz bu oyunun bir parçası olmayı reddetmek. Reddedelim ve kendi hayatlarımızı yaşayalım."

Henry ellerini onun omuzlarına koydu. "Ben seni seçerdim. Oyun olsun ya da olmasın her seferinde seni seçerdim. *Lütfen.*"

"Hiç şans yok," dedi. "Bu hayatta bir daha bir araya gelme şansımız hiç yok." Kendini onun tutuşundan kurtardı. "Şov. Başlıyor..." Tulumunun kolunu kıvırıp saatine baktı. "Yirmi dakika içinde başlıyor. Giyinip hazırlanman gerek. Gitmen gerek."

"Bu gece çalmıyorum," dedi Henry. Tüm hayatını doğru şeyi yapmaya çalışarak geçirmişti, kendisine bel bağlayan herkes için. Ama artık buraya kadardı.

"Yerine birini bulmadan ayrılamazsın," dedi Flora. "Seni kulübe bırakırım."

Sarsılmış ve öfkeli bir biçimde Henry dışarıya yöneldi, biraz nefes almak için elinden geleni yaptı. Flora daha kötüsünü söyleyemezdi. Tüm bunlardan sonra, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Onun yerine birinin bulunabileceğini düşünüyordu, sanki bir eşyaymış gibi. Aklında kalan son şeyleri söylemek için döndü.

"Hayatını riske atmayı beni sevmeye tercih mi ediyorsun?"

"Bu o kadar basit değil," dedi.

Acı öyle yoğundu ki Henry bir an nefes alamadı. Neden onu sevememişti ki? Neden en azından denememişti ki?

"Henry!" diye bağırdı Flora. "Üzgünüm."

"Ben değilim," dedi. "Neden kaybedeceğimizden bu kadar emin olduğunu bilmiyorum. Senin için savaşırdım. Ömrümün son ânına dek."

Bölüm 63

Ve Ölüm kazandı.

Flora'nın, neye mal olduğunu bile bile Henry'yi reddettiği an Ölüm bunu hissetmişti. Aysız gökyüzünün altında tüm duyuları keskinleşmişti. Müzik, araba klaksonları, konuşmalardan parçalar, kahkahalar... İnsanlığın yankıları kulaklarına dolmuştu. Ve kokular... Sigara, şarap ve çiçekler kokularını yayıyorlardı.

Tek yapması gereken bu gece yarısına dek beklemekti. Ve ardından vakit gelecekti.

Helen meselesini Thorneların öğrenmesi kötü olmuştu. Çok yakışıksız bir durumdu. Ama Oyun bittiğine göre pek de sorun değildi. Onun gerçek kimliğini öğrenmelerine imkân yoktu ve bir daha o eve geri dönmeyi düşünmüyordu.

Zaferini hissetiğinde bir kafede oturmuş Aşk'ın küçük defterini inceliyordu. Aşk'ın ve kendisinin ne kadar farklı olduğunu anladığında korkmuştu. Bu, sonsuza dek kötü adam olarak kalacağı yolculuğunda ne kadar yalnız olduğunu ona bir kez daha hatırlatmıştı.

Aşk, hikâyelere ilham veriyordu. Onları yazıyordu. Ölüm ise onları yıkıp bundan besleniyordu. O bir canavardı. Beslenmesi gereken bir canavar. Tercih hakkı olmayan bir canavar. Kimsenin istemediği bir canavar.

Peki, tamam. Eğer bir canavar olarak lanetlendiyse, olabileceği en kötü canavar olacaktı. Aklında kalan son soru, ödülüne ne zaman kavuşacağıydı. Her an gerçekleşebilirdi. Flora'yı ertele-

dikçe onun için daha çok açlık duyuyordu. Bu his ne kadar keskinleşirse, kızın hayatını emmek o kadar tatmin edici olacaktı.

Ancak....

Ancak Henry ölümü seçerse.

Eğer bunu yaparsa her ikisine de sahip olabilirdi. Ve böylece aşkın ne kadar zayıf olduğunu bir kez daha kanıtlayabilirdi.

Ve sahiden de zayıftı. Ölüm'ün engin deneyimlerine göre insanlar aşk fikrini aşkın kendisinden daha çok tercih ediyorlardı. Kovalamak istiyor ama ödüle kavuştuklarında yorgun düşüyorlardı. Eğer sevildilerse bunu kendi değerlerini kanıtlamak için kullanıyorlardı. Aşk adına birbirlerini manipüle ediyorlardı. Korkakça yalan söyleyerek, hem de alenen ve ihmal ederek. Aşkın bozulmasının birçok yolu vardı. Solucanları ve ağaçları besleyen bir cesedin çürümesinden farklı olarak, çürümüş bir aşk neyi beslerdi ki?

Aşk, Henry'nin Flora'yı sevdiğine inanmıştı. Oyuncusunun mükemmel kalbine inanmıştı. Ölüm, böyle bir şeye inanmazdı. Henry âşık olma fikrinden, sevilmekten ve bunun getirdiği güvenden hoşlanmıştı. Henry'yi kazanana dek Flora'yı almayı erteleyebilirdi.

Kendince Oyun'u zaten kazanmıştı. Aşk'a karşı bir galibiyet daha elde etmekten daha büyük bir zafer olamazdı. Kendini Henry'nin dayanamayacağı bir kılığa soktu. Ve ona doğru yol alırken yüzyıllardır olmadığı kadar iyi hissetti.

Bölüm 64

Henry gözden kaybolduktan sonra Flora hâlâ onun ceketini giyiyor olduğunu fark etti. Uzun süre, karanlık çökene dek Henry'nin dönmesini bekledi, kendisi için değilse bile ceketi için.

Dönmesini umut ediyor olsa da, o an hissetiği hiçbir şeye güvenemiyordu. Ölüm'ün daha elma kasasında uyuyan bir bebekken onu oyuncu olarak seçtiğini bilerek nasıl umut edebilirdi ki? Elbette Ölüm'ün seçimi o olmuştu. Aşk'ın onu seçme ihtimali düşünülemezdi bile. Ailesi Sevgililer Günü'nde ölmüştü, Tanrı aşkına. Mesele aşka geldiğinde, tüm ailesi lanetlenmiş gibi görünüyordu.

Henry dönmedi. Gece havası serinlemeye başladı. Saatini kontrol etti. Gece yarısını biraz geçmişti. Gün hiçbir belirgin işaret olmaksızın bir diğerine dönüşüvermişti, çanların çaldığı, Henry ile geçirdiği o büyülü geceden oldukça farklıydı. Ve dakikalar sonra Nana'nın öldüğünü görmüştü. Keder tüm bedenini bir kez sardı ve kalbinin kırıklığı iliklerine kadar işledi.

Bir anda üşüyünce elini ceketin ceplerine soktu. Kâğıtları hissetti. Şeritleri açtı. Bir tanesini alıp okumaya başladı.

Bir gün Eyfel Kulesi'ne tırmanacağız.

Henry'nin el yazısını tanıyınca aniden yüreği sızladı. Paris. Oraya kendi başına gidebilirdi. Orası Bessie Coleman'ın uçmayı öğrendiği yerdi.

Merakla başka bir şeridi açtı. Bir başka *Bir gün* notu karşısına çıkmıştı, bu seferki küçük yeşil evlerinde cumartesi sabahı kah-

valtısı yapmak ile ilgiliydi. Saatine baktı. Grup şu anda çalıyor olmalıydı, Henry ile ya da Henry'siz çünkü hayat böyle bir şeydi. Devam ederdi.

Başka bir notu çıkardı. Açtı ve ağlamaya başladı. Sahip olamayacağı çocuklarla ilgili notu okumaya dayanamamıştı.

Flora, sonuna dek her notu okudu, Nana ve yorganındaki gizli mesajlar gibi her biri sevgi doluydu.

Bir gün şimdi başlıyor, diyordu sonuncusu.

Bir şeyi yazarak gerçek olmasını sağlayamazdınız, ne bir not kâğıdına ne de bir nota kâğıdına. En iyi ihtimalle, asla sahip olamayacağınız şeyleri size hatırlatırlardı. Bir babanın güveni. Bir annenin sıcaklığı. Bir büyükannenin özverisi. Aşk bir kayıptı. Flora bunu çoktandır biliyordu...

Flora düşünmeyi bıraktı.

Tüm hayatı boyunca bunu biliyordu. Emin olduğu tek şey buydu. Bir gün, sevdiği herkes ölecekti. Değer verdiği her şey mahvolacaktı. Bu, hayatın bedeliydi. Bu, aşkın bedeliydi. Tüm hikâyelerin gerçek sonu buydu.

Bu, Ölüm'ün ona verdiği kesinlikti. Bu. Aşk değil.

Onun müziğe, uçmaya, ailesine, büyükannesine ve en çok da Henry'ye karşı hissettiği sevgi? Bunlar gerçekti ve kendiliğinden geliyordu, aşkın gizemli yolları vardı.

Oyun ya da değil, tüm yaşayanlar gibi bir gün Flora da ölecekti. Ama bu trajik değildi. Bir piyon olmanın trajik olmadığı gibi. Tüm ruhlar, eğer sonsuz varlıkları olmasa, kendi bedenlerini piyon olarak kullanmıyorlar mıydı? Oyun ne şekilde olursa olsun, bedenlerin dayandığı müddetçe oynanıyordu. Trajedi, her zaman aşk yerine başka bir şeyin seçiliyor olmasıydı.

Bu, hayatı boyunca böyle devam etmişti. Ve şimdi farklı bir şey yapmak için çok geçti.

Hangarın dışına doğru koştu, aysız gökyüzünün altında güçlükle nefes alıyordu, Henry'nin onun için yazmış olduğu şarkının sözleri göğsünden yükseliyordu. Eşlik eden kimse olmadan, bir seyirci olmadan, derinliklerinde hissetmek dışında hiçbir

şeyi önemsemeden boşluğa şarkı söyledi, karanlığı inkâr ettiği her şeyle doldurdu, kaybettiği aşkı dünyanın da ötesine gönderdi, bunu yaptığında hiçbir şeyin onu kendisi kadar incitemeyeceğini biliyordu çünkü. "Sen aysın ve ben de deniz," diye şarkı söyledi. "Nerede olursan ol, sana çekiliyorum."

Müziğin varlığında bile kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Kimsesizliğinde boğulacak gibiydi.

Henry onu geri istemeyecekti, ona söylediklerinden sonra asla. İlişkilerini mahvetmişti. Notları cebine geri koyup onları asla görmemiş gibi davranabilir ve yarın ceketini iade ederdi, Helen uçuşa gelir gelmez. Hatta daha da iyisi, ceketi Helen'e verirdi. Ölüm onun için şimdi ya da daha sonra gelebilirdi. Geldiğinde onu memnuniyetle karşılayacaktı. Gelecek olan her ne ise, şu anda hissettiğinden daha kötü olamazdı nasılsa.

KAKTÜS TEN

Bölüm 65

8 Temmuz 1937, Perşembe

Eve yürümek Henry'nin saatlerini aldı. Buna rağmen uyuyamadı. Birileri kapıyı çaldığında çamaşırlarını katlıyordu. Bir an Flora olmasını umdu. Belki de fikrini değiştirmişti. Bayan Kosinski'yi yukarı çıkmasına izin vermesi için ikna etmişti, misafir kabul saatini hayli geçmiş olsa bile. Saçını alnından geriye doğru itekledi ve odaya göz attı. Katlanmış giysi yığınını bir yerlere sıkıştırdı. Başka her şey iyiydi. Yatak yapılmıştı. Oda temizdi. Kontrbası pencerenin kenarındaydı.

Kapıyı açtı.

Helen tam karşısında duruyordu. Siyah bir ceket giymişti, kırmızı elbisesi topuklu ayakkabılarına kadar uzanıyordu. Odanın içine yürüdü. Şapkasını ve ardından eldivenini çıkardı, çantasını kenara koydu ve Henry'nin yatağının yanında durdu.

"Buraya ne yaptıysan sevdim," dedi. "Gerçekten yuva hissi veriyor."

Ciddi olup olmadığını anlamak zordu. Burası onun alışkın olduğu yerlerden oldukça farklıydı.

"Helen," dedi, içeri nasıl girdiğini merak ediyordu.

"Dilini kedi mi yuttu?" Helen çantasına göz attı ve Henry o çantaya yürüyüp, onu açıp içinden bir sigara çıkaracağını

tahmin etti. Tam da öyle yaptı. Onu böyle iyi tanıyor olmak Henry'yi rahatsız etmişti.

"Hayır," dedi Henry. "Sadece saat çok geç, burası çok güvenli bir yer değil ve..."

"Ve ne," dedi, kibriti yaktı ve sigarasından bir nefes çekti. "Şunu söndürür müsün?" Kibriti ona doğru uzattı. Uzun, beyaz parmakları, yanan kibriti tutmaya devam ediyordu.

Henry kibrite uzandı ve üfledi. Helen'in gözlerindeki bakış farklıydı, gergin görünüyordu. "İyi misin?"

"Sadece seni görmek istedim," dedi. "Beni özlemiş olduğunu söyle. Sadece Annabel'le vakit geçirmek çok sıkıcı."

Henry odaya bakındı, keşke bir sandalye olsaydı diye geçirdi içinden. "Oturmak ister misin? Sana sadece yatağı gösterebiliyorum ne yazık ki."

Helen ayakkabılarını zemine fırlattı ve yatağın üzerine oturdu. Henry'nin nabzı hızlandı. Helen yanındaki boş noktaya eliyle vurdu.

"Sana külünü dökmen için bir şeyler getireyim," dedi Henry, sanki onun davetini görmemiş gibi davranıyordu.

"Henry," sesi kulağa derin ve sıcak bir mırıltı gibi geliyordu. Sigara dumanını kırmızı dudaklarının arasından üfledi. Henry kendine rağmen içinden ona doğru bir çekim hissetti. Flora onu istemiyordu. Onun istediği şekilde değil. Ve Helen oradaydı, onu istiyordu ve kendisini ona sunuyordu. Hatta bunun için Flora'ya yardım etmişti. Belki de onu seçmek en doğrusuydu.

Kül tablası yoktu bu nedenle neredeyse boş olan bir su bardağını aldı, son yudumu içip dudaklarını elinin tersiyle sildi. Helen'e bardağı uzattı. Helen bardağı alırken parmak uçları birbirine değdi ve Henry kendini yatağın üzerinde, Helen'in yanı başında titrerken buldu. Helen'in sırtı yatağın başına dayalıydı ve yüz yüzelerdi. Elleri elbisesinin ipek kıvrımlarından Helen'ın kalçalarına kaydı. Aşağı doğru baktı, utanmıştı.

"*Henry.*" Sesi ölümcül bir fısıltı gibiydi. Henry'nin kanını

dondurmuştu. "Ethan'ın babasıyla konuşabilirim. Sana ikinci bir şans verebilir."

İkinci şans. Bir üçüncüyü de alır mıydı? Helen'in önerisinin neye mal olacağını biliyordu. Çok daha kötü rüşvetler de öne sürebilirdi. Ona doğru yaklaştı, sadece bir santim daha. Titrediğini görmemesi için dua etti. Bir an kokusunu duydu. Zambak. Bu onu yeniden babasının cenazesine ve orada hissettiği çaresizliğe götürdü. Helen ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Henry." Yeniden adını söyledi. Eline doğru uzandı ama Henry onun ellerini tutmadı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neden beni istemiyorsun?"

Henry onun için üzüldü. İfadesinde bir ihtiyaç, neredeyse bir açlık vardı. Tıpkı Henry'nin hissettiği gibi. Ama o, Henry'nin istediği insan değildi, her ne kadar bir dokunuş için kıvranıyor olsa da kalbi yalnızca Flora'ya aitti. Onunla daha çok zaman geçirdikçe, onu şarkı söylerken gördükçe, neden uçakları sevdiğini anladıkça, hayatında bir başkasına daha az yer kalmıştı. Eğer onunla olamayacaksa, kimseyi istemiyordu.

Uzun bir süre durdu, nefes aldı ve gözleri kapalı hâlde duran Helen'e baktı.

"Üzgünüm," dedi.

"Üzülme," dedi Helen. Sesi birden değişmişti ama Henry neyin değiştiğini tam olarak anlayamamıştı. Sesindeki tını sanki ilkokulda oyunu kaybetmeyi yediremeyen çocuklar gibi çıkmıştı. "Sen kaybettin."

Sigarasını bardakta söndürdü, sonra da bardağı masanın üzerine koydu. Elbisesini düzeltip ayakkabılarını giydi.

"Ceketimi tutar mısın?"

Ona istediği bir şeyi verebilmenin huzuruyla Henry ceketini kollarına doğru tuttu ve omuzlarına yerleştirdi. Yanında dururken, onu şimdi reddetmenin onu sonsuza dek reddetmek anlamına geldiğini biliyordu. O, eski hayatıyla uzlaşma yolu değildi, saygıdeğer yeni bir hayat için bir dönüm noktası da değildi.

Ama bu seçimi şimdi, gecenin bir yarısında aceleyle yapmamıştı. Seçimi çok önce yapmıştı. Flora. Her zaman oydu. Her zaman o olacaktı.

Flora onu istemese bile yaşaması gerekliydi. Savaşmadan onu Ölüm'e teslim etmeyecekti. Gün ağardığında James Booth'u ziyaret etmeyi düşündü, belki ona yardım ederdi. Hiç olmazsa Ölüm'ün kim olduğunu söyleyebilirdi. Düşünce onu ürpertti. Ama ne yapabilirdi ki? Eğer Ölüm yumruk yumruğa kavga edebileceği bir adam değilse bile Henry'nin hayatını Flora yerine alması için pazarlık edebileceği birisi olabilirdi.

Helen eldivenini ellerine geçirdi ve Henry'nin yanağına uzanıp nazikçe dokundu ama sanki yavaş atılan bir tokat gibi hissettirmişti.

"Görüşmek üzere, Henry," dedi.

"Seni geçirmeme izin ver," dedi Henry.

"Gerek yok." Bardağı düşürdü, cam kırıkları ve küller etrafa saçıldı. "Çok özür," dedi ama sesi özür dilermiş gibi çıkmıyordu.

Henry dolabına gitti, süpürge ve faraşı orada tutuyordu. Arkasını döndüğü anda Helen çoktan gitmişti. Yarı karanlık koridora doğru baktı, nasıl gözden kayboluverdiği aklını karıştırmıştı. Bir an yorgunluk çöktü. Cam kırıklarını ve külü temizledi, yatağına uzandı. Hâlâ Helen kokuyordu. Aldırmadan derin, rüyasız bir uykuya daldı, bir nevi ölüm uykusuna.

Ertesi sabah uyandığında Hooverville'e nasıl gideceğini düşünüyordu. Ama havayı kontrol etmek için pencereden dışarı baktığı anda Bay Thorne'un arabasının sokağın karşısına park etmiş olduğunu gördü. Daha saat çok erkendi ve ne zamandır orada durduğunu bilmiyordu.

Henry'nin yüzündeki kan çekildi, elleri hissizleşmişti. İhtiyacı olan son şey onu görmek ve seçimleri hakkında azar işitmekti. Ethan'ın neden orduya katıldığını bilmiyordu ve bu konuda bir şeyler konuşmak en iyi ihtimalle onu sadakatsizlik yapıyormuş gibi hissettirecekti.

Eğer arka kapıyı kullanırsa Bay Thorne'a görünmeden kaça-

bilirdi. Denedi ama gıcırtıları duyar duymaz gelen Bayan Kosinski onunla merdivenlerin ortasında karşılaştı.

"Sana bir kuralı hatırlatayım," dedi. "Saat dokuzdan önce ziyaretçi yok. Bu kural çok açık." Çerçeveli bir kanaviçe tabloyu işaret ediyordu. Yeşil ipliklerle işlenmiş bir kuralı tartışmanın oldukça anlamsız olacağını düşündü Henry. Bir an Helen'in nasıl o kadar geç saatte onu ziyaret etmiş olabileceğini düşündü ama şu an bunu düşünecek zamanı yoktu, en azından Bay Thorne beklerken.

"Üzgünüm," dedi, Bay Thorne'un onu görmeyi isteyerek çoktan içeri dalmayı denediğini anlamıştı. "Bir daha olmaz."

"Bana kim olduğunu ya da senden ne istediğini söylemedi," dedi. "Ve ayrılmayı reddetti. Kanaviçe ile işlenmiş kurallara da aldırmamış gibi görünüyordu."

Henry özür dilemeye çalışıyordu ama kadın konuşmaya devam ediyordu.

"Bence bir gangster. Bir gangster mi? Bir gangster senden ne istiyor? Ona kahve teklif etmedim çünkü Haviland porselenlerimde gangster dudakları olsun istemiyorum. Gangsterlerle başın belada mı, Henry? Çünkü bu konuyu henüz yazıya dökmemiş olsam da bu kesinlikle kurallara aykırı."

"O bir gangster değil." Bu benzetme Henry'yi azıcık da olsa gülümsetmişti. Bayan Kosinski, Fransız kapıları kapatmıştı ama dantel perdelerden Bay Thorne'un koltuğun köşesinde oturduğunu görebiliyordu, şapkası kucağındaydı. Yüzü taştan oyulmuş bir heykel gibiydi.

"O zaman kahve ikram etmeli miyim? Taze çekilmiş?" Kahve çekirdeklerini çöpe atılmadan önce iki ya da üç kez kullanılabileceğini düşünüyordu.

"Taze çekilmiş güzel olur."

"Haftalık kirana ekleyeceğim," dedi. "Kahve ekstraya giriyor, elbette. Krema ve şeker de."

"Bize hepsinden getirin," dedi çünkü Ethan'ın babası öfkeden patlarsa kadının yakınlarda olmasını istemiyordu.

"Bisküvi? Çünkü..."

"Her şeyi," dedi Henry. Fransız kapılardan içeri doğru geçti. Bay Thorne ayağa kalktı, hâlâ şapkasını tutuyordu. Adamın solgun benzini görünce Henry'nin kalp atışları hızlandı. Kapıyı açtığı anda kötü bir haberin onu beklediğini biliyordu.

"Ne oldu?" dedi. "Ne oldu? Annabel değil, değil mi? Bisikletinden düşmedi..."

"Konu Helen," dedi. "Korkunç şeyler oldu. Sanırım hepimiz aptal yerine konduk ve ben seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 66

Flora ayrılmaya hazırlanırken telefon çaldı. Genelde giyinmediği bir tarzda giyinmişti, sırtında siyah düğmeleri olan kırmızı bir elbise. Gün içinde giyilebilecek kadar şık olmakla beraber pek de sahne kıyafetine benzemiyordu ama hayatını değiştirecek bu gün için oldukça uygundu. Bir sponsoru vardı. Uçuşunu gerçekleştirecekti. Hayali gerçek oluyordu. Pek de hayal ettiği gibi hissetmiyordu ama hayallerinin gerçekleşmesinin, gerçekliğin kendisinin böyle donuk bir yanı vardı demek ki.

Telefon çalmaya devam etti. Garipti. Onu sabahın bu saatinde kim arayabilirdi ki? Ya da başka bir zaman. Bir an açmayı düşündü ama Helen'le bir randevusu vardı. Bu nedenle kimseyle konuşmak istemiyordu. Hiçbir insani iletişime tahammülü kalmamıştı.

Yalnızlığa olan açlığının, Ölüm'ün kalbini şekillendirmesinin sonucu olduğunu bilse de alışkanlığını değiştirmek için bir sebep görmüyordu. İronik bir şekilde, yalnızlık işine gelmişti. Eğer kimseye bağlanmazsa kimse onu incitmezdi, kendini tutmak aynı zamanda başkalarını incitmekten, özellikle Henry'yi incitmekten, daha iyiydi. Henry'yi reddettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hayatı boyunca bir daha asla görmek istemiyordu.

Ceketini koluna attı ve kapıya doğru yürüdü. Planı, havaalanına en az iki saat önceden gidip uçağın ve sinirlerinin iyi durumda olup olmadığını kontrol etmekti. Beraber uçtuktan sonra Helen'e Henry'nin ceketini verecekti. Bu düşüncenin ona verdiği acıyı göz ardı etmeye çalıştı.

Helen. Onu düşünmek Flora'yı ürpertiyordu. Helen'in ona önerdiği şeyi takdir ediyordu gerçi. Bir çıkış yolu. Flora, Henry'den uzak duracaktı ve buna karşılık Helen de Flora'nın yolculuğunu finanse edecekti. Karşılığında ise Henry sevilmiş olacaktı. Kulağa mantıklı geliyordu. Ama yine de Helen etrafında olmak istediği birisi değildi. En son bir arada olduklarında Flora ailesinin ölümünün görüntüsüyle acı çekmişti. Böyle bir şeyin yeniden olmasından endişe duymuyordu zira daha sonraları bir daha tekrarlanmamıştı. Ama ona çağrışım yapan keskin koku gibi, Helen'i yeniden görmek, ona böyle önemli bir konuda bağımlı olmak, âdeta Flora'nın boynuna bir ilmek gibi dolanıp onu boğuyordu.

Telefon çalmaya devam etti. Flora kapıyı kilitledi ve sokağa doğru yürüdü ve sonra telefonu duymayacak ya da aldırmayacak kadar uzaklaştı.

En azından bugün uçmak için harika bir gündü. Açık mavi gökyüzü. Rüzgâr yok. Hatta görünürde hiç bulut bile yoktu – fırtına ihtimali yok ve yılın buzlanma ihtimali en düşük dönemi. Daha iyisini isteyemezdi.

Yeni uçağın kokpitine oturdu ve ahşabı parlayana dek cilaladı. Helen bir saatten önce gelmeyecekti ve Flora kontrol listesindeki her şeyi çoktan tamamlamıştı. Sinirleri bozulmuştu. Ellerini elbisesinin üst kısmına koydu ve her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Ayağının yanında parlak bir cisim gördü. Eğilip aldı. Bir bozuk para. Tura yüzü gelmiş. Şans demekti.

"Zenginim," dedi yanında onu duyacak kimse olmasa bile. *Keşke.*

Helen'in yaşadığı gibi yaşasaydı nasıl olurdu acaba, binlerce doları bir anda sokağa atabilecek kadar zengin olsaydı? Bir elbiseyi bir daha giymeyecek kadar zengin olsaydı? Birileri için saygın bir eş olarak kabul edilebilecek kadar?

Flora dallanıp budaklanmadan önce düşüncelerini durdurdu. Ellerini bozuk paranın etrafında sardı. Havaya fırlattı. İçin-

den bir dilek tuttu. Eğer tura gelirse dileği kabul olacaktı, yazı gelirse olmayacaktı. Bozuk para havada dönerken onu yakaladı. Yumruğunu bir an kapalı tuttu.

Ne istemişti?

Gökyüzüne bir göz attı, maviliklerin ötesine uzanan özgürlüğü diliyor olmalıydı. Ama artık bundan o kadar da emin değildi. Aslında başka bir şey istiyordu. Başka birini istiyordu.

Ya Henry ile buluşmak üzere olsaydı? Ya ona gökyüzünün hâkimi olmanın nasıl bir duygu olduğunu gösterebilseydi? Gökyüzünden bakınca aşağıdaki rezillik görünmez oluyordu. Evlerin dökülen boyaları yoktu, kaldırımların kırık taşları yoktu. Kusura ya da çürümeye dair hiçbir işaret yoktu. Her şey berrak çizgiler ve parlak renklerden ibaretti. Dahası, motorun gürültüsü tüm konuşmaları ve düşünceleri bastırıyordu. Uçuşa odaklanmak tüm dikkatini ve enerjisini alıyordu. Güvende hissettiriyordu. Ve bu hissi Henry ile paylaşmak istiyordu. Henry ona aşkta korkulacak bir şey olmadığını göstermişti, Flora da ona yükseklerde korkulacak bir şey olmadığını gösterebilirdi.

Bozuk para avucunda sıcacık olana dek dilek tuttu ve sonra avucunu açtı. Tura. Kazanmıştı. Yaptığı oyunun saçmalığı onu kahkahalara boğdu. Bozuk parayı elbisesini cebine attı. Pervaneyi ve yağ seviyesini kontrol etmek için döndü. Kalkıştan önce bir kez daha kontrol edecekti ama en azından şimdilik ellerini meşgul etmek istiyordu.

Ayakkabıları zemine dokunduğu anda Henry'nin sesini duydu. Kulaklarına inanamayarak arkasına döndü. İşte oradaydı, bir gece önce giydiği kıyafetleri giyiyordu.

"Ceketin için mi döndün?" dedi. "Bende kalmış. Helen'e verecektim."

"Ceketim mi?" Kafası karışmış görünüyordu. "Ah, elbette. Çok naziksin."

Onunla ilgili garip duran bir şeyler vardı, garip ve resmî ama Flora aldırış etmedi, dün geceden sonra mesafeli olması doğaldı.

Henry yakınına doğru bir adım daha attı ve bir tutam saç alnına döküldü. Geriye itmedi. Gece iyi uyuyamamış gibi görünüyordu. Flora bu hissi iyi bilirdi.

"Sana gidip ceketini getireceğim o zaman," dedi.

"Ben de uçmak istiyorum," dedi Henry. Daha da yaklaştı. "Uçakta."

"Emin misin?" Flora başını geriye attı, yükseklik korkusunun üstesinden geldiğini düşünmek istiyordu.

"Evet."

Flora kararsızca gülümsedi. "Karşında önündeki bir saati boş olan bir pilot duruyor."

Henry de ona gülümsedi. Biraz zoraki olsa da hiç yoktan iyiydi. Flora aralarında yaşananlar için derin bir pişmanlık duydu. Eğer sözlerini geri alabilseydi, alırdı. Evet, onun teklif ettiklerini kabul etmeye hazır değildi. Ama aşk ve beraber geçecek bir ömür belki bir gün gerçek olabilirdi.

Başı ağrıyordu ve baş ağrısının en iyi ilacı gökyüzüne yükselmekti.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Hava daha güzel olamazdı."

Kendini saçma sapan konuşmaya başlamadan önce durmaya zorladı. En iyisi ona neyi sevdiğini göstermekti. Belki bu, onu affetmesi için bir başlangıç olabilirdi.

Bölüm 67

Bay Thorne gider gitmez Henry, Flora'ya telefonla ulaşmaya çalışmıştı. Onu Helen'in gerçekte kim olduğu hakkında uyarmak zorundaydı. Telefon uzun süre çaldı ama Flora açmadı. Çoktan Helen'i uçağına almak için yola çıkmış olmasından korkuyordu. Kapıdan yıldırım gibi çıktı ve sonra bir an kaldırımda nereye gideceğini bilemez hâlde durdu. Flora'nın evine mi? Havaalanına mı? Hooverville'e gidip James'in yardımıyla sahte Helen'in karşısına çıkmak için bir yol bulmaya mı?

Orada kararsız hâlde kalmışken sanki felç olmuş gibi hissediyordu, arabalar yaklaştıkça parke taşlı sokaktaki toz havaya kalkıyordu. İnsanlar yanından geçiyor ve kimi zaman onun bu gergin hâline anlam veremeyen bakışlar atıyorlardı. Ölüm'le pazarlık yaparak şansını denemek istiyordu. Aslında onu davet etmişti ama Henry anlayamamıştı. Ya onu öpseydi? Flora'yı kurtarmış olur muydu? Eğer mesele buysa binlerce kez yapabilirdi.

Helen'i bırakmasının nedeni Flora'sız hayatın zaten ölüm gibi olmasıydı. Haklıydı. Sadece o an bunu anlayamamıştı.

Cebinde para yoktu, bu nedenle havaalanına doğru koşmaya başladı. Hâlâ kilometrelerce yolu vardı ama şimdiden gömleği sırtına yapışmış ve ciğerleri yanmaya başlamıştı. Yirmi Üçüncü Cadde'den aşağı doğru koştu, köprüye doğru gitti, arkasından hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Bir araba durdu. İçindeki James'ti ama onun tanıdığı hâliyle değil. Bu James Booth, Bay

Thorne'un arabasından bile daha pahalı bir Cadillac'ın direksiyonunda oturuyordu. Takım elbisesi yeniydi, gri ipek bir kravat kar beyazı gömleğinin üzerinde ışıldıyordu. Aşk'ın ne kadar gösteriş düşkünü olduğunu gösteriyordu.

"Atla," dedi James.

Henry kabul etti, rahatlamıştı ama yine de Aşk'ın Ethan'a ve hepsine yaptıklarından dolayı öfkeliydi. "Acele etmemiz gerek. Havaalanındalar. Eğer Helen oraya önce varırsa..."

"Biliyorum." James sessizdi.

"Bana yardım etmek zorundasın," dedi Henry. "Ben bir değiş tokuş yapmak istiyorum. Flora'nın yerini almak istiyorum."

James cevap vermedi, iki elle direksiyonu tutarken ondan tarafa bir bakış attı.

Henry bağırdı, "Onun yerine beni alır mı? Cevap ver!"

James hemen cevap vermedi. Yol virajlıydı ve Montlake Köprüsü'ne yaklaşıyorlardı, bakır kaplı köprü başları Henry'ye Rapunzel'in kulesini hatırlatıyordu. Işıklar yanmaya başladı ve bariyer alçaldı, bu, köprünün yükseleceğinin işaretiydi. Gecikme Henry'ye acı veriyordu. Sonunda köprünün kanatları yeniden alçalmaya başlamıştı. Montlake Dönemeci'nden sonra Washington Üniversitesi'ni geçtiler, Sand Point'e doğru gidiyorlardı.

James sonunda konuştu. "O böyle bir şeyi asla kabul etmez."

"Başka ne yapabiliriz?" Henry midesine yılanlar çöreklenmiş gibi hissediyordu. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı. Herhangi bir şey. Böyle bitemez."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." James'in sesi rahatlatıcı ama mesafeliydi sanki birilerinin sınavdan kaldığını açıklamaya çalışan bir okul müdürü gibi konuşuyordu. "Sen benim umduğum gibi oynadın. Seninle gurur duyuyorum."

Henry eliyle arabanın ön paneline vurdu. "Sanki bitmiş gibi konuşuyorsun. Bitmedi."

"Bitti," dedi James. "Bitti ve biz kaybettik."

Henry'nin boğazı acımaya başlamıştı. "Yani yapabileceğim

bir şey yok mu? Flora'yı kurtarabilmemin bir yolu yok mu? Peki ya Ölüm? Onu öldürürsem?"

"Hiçbir yolu yok," dedi James. "O da benim gibi ölümsüz."

"Peki ya ona ne acı verir? Onun canını benim canımı yaktığı kadar yakmak istiyorum."

"Beklemek. Uzun süredir acı çekiyor, daha fazla bekleyemez. Geri dönebilirim, Henry. Kimse seni suçlamaz. Bunu izlemek korkunç olabilir."

"Olabilir mi?"

"Hangi yolu seçeceğine bağlı."

Henry yumruklarını sıktı. "Daha hızlı sür."

KAKTÜS TEAM

Bölüm 68

Ölüm uçak yükselirken arkasına yaslandı, zaferi ellerinde hissetmenin rahatlığı içerisindeydi. Yine de yeterince hızlı değildi. Açlığı yükseliyordu. Sanki içinden dışarı çıkacakmış ve tüm dünyayı ateşe verecekmiş gibi hissettiriyordu.

Ürpertici gökyüzü ön camda görünüyordu. Flora lövyeyi kavradı. Ölüm o ellere dokunmak istiyordu, sadece birazını almak için ama kendisini bir dakika daha tutmaya çalıştı. Bunun için uzun süredir bekliyordu. Mükemmel an, kısa zaman sonra gelecekti.

Flora uçağı hizaladı ve gökyüzü yukarı kayıp ön camın manzarasını gümüşi gökyüzü ve etrafındaki yeşil ağaçlarla kapladı. Ölüm'e döndü, yüzü kırılgan ve umut doluydu. Ölüm yüzünü öbür yana çevirdi. Flora yakında öğrenecekti ama Ölüm varlığının temel nedeninden dolayı utanç duyuyordu. Saklayabileceği kadar uzun süre saklamak istemişti ve en azından bir kişinin gözlerinde aşkla ona bakmasını istemişti.

Dünya hızla küçülmeye başlamıştı, renkler ve şekillerden oluşan bir kırkyama gibi görünüyordu. İnsanların sahip bile olmaması gereken inat ve tutkuyla meydana getirdikleri bir kırkyama görüntüsü. Ölüm asla uçma arzusuna bir anlam verememişti. Neden doğalarında olmayan bir şey yapıyorlardı? Neden geçici bir heyecanla zaman harcıyorlardı?

Flora aşağıda bir noktayı işaret ediyordu. Galiba bir gölü gösteriyordu, cam gibi pürüzsüzdü ve safir mavisi rengindeydi. Çok

güzeldi. O an Ölüm fark etti ki bu kız cesurdu. Oyun'u biliyordu. Sonunu biliyordu. Buna rağmen Henry'yi değil, kelimelere tam dökülmeyen başka bir şeyi seçmişti, belki de buna doğruluk denebilirdi. Veya gerçeklik. Bu derece seçkin bir davranış insanlarda az bulunuyordu. Yazık ki ne kadar az vakti kaldığını bilmiyordu. Ama insanlar böyleydi, her daim birkaç günleri daha olduğunu düşünürlerdi.

O an geldi. Ölüm nefes verdi ve o anda Henry görüntüsü gözden kayboldu. Yeniden Helen görünüşüne bürünmedi, bunun yerine kendi görüntüsünü tercih etti. Flora, bu kadarını hak ediyordu. Flora'nın yüzünde beliren bakış Ölüm'ün yüzyıllar boyunca hatırlayacaklarından birisi olacaktı, benzerlerini var olduğu yüzyıllar boyunca görmüş olsa bile.

Yüzünün rengi solan Flora ön cama doğru döndü. Uçak dalışa geçti ve hafifçe yana döndü. O anda Ölüm, kızın yere inmeye ve uçağın yanacak enkazından yerdeki insanları korumaya çalıştığını anladı. Eh, neyse. Herkes bir gün ölecekti, kazayla ya da zamanla. Ölüm, Flora'nın ellerine uzandı, İspanyol çiçek satıcısı ve Alman zeplin pilotunun acı verici, zamansız anılarını itekledi. Birisi aşk için yaşamak istemiş, diğeri arkadaşlarını kurtarmak için hayatını riske atmıştı. Bu canları asla bağışlamaması gerekirdi.

Bölüm 69

Henry ve James havaalanına vardıklarında Flora çoktan içinde tıpatıp Henry'ye benzeyen biriyle uçağa binmişti. Ölüm onun görünüşünü taklit etmişti, kıvırcık saçlarından eski ayakkabılarına kadar. Henry arkasından bağırmıştı ama o duymamıştı. İkisi çoktan uçağa binmişti. Henry arkalarından koştu, bir eliyle pervanelerden yüzüne gelen rüzgârı engellemeye çalışıyordu. Ama Flora kuyruk pervanesinden dolayı onu göremedi ve az sonra uçak havalanıp uzaklaştı.

Henry koşmayı bıraktı. Dönüp James'e baktı. Sözcükler boğazında takılıp kalmıştı. Vücudu içten dışa alev almış gibiydi. Tükenmişti. Bitikti. Sanki bir daha asla iyi olamayacaktı.

"Neden beni almadı?" dedi en sonunda.

Henry orada duruyor, kolları iki yandan sarkmış vaziyette gökyüzünü izleyen James'e bakıyordu. Sanki bir asır gibi gelen bir süreden sonra James de Henry'ye baktı. Omuz silkti ve ardından yok oldu.

Henry muhteşem bir gökyüzünün altında yapayalnız kalmıştı.

Aşk'a en çok ihtiyaç duyduğu anda, Aşk onu yalnız bırakmıştı. Bu his ona soğuk bir dalga gibi çarptı. Nefes alamadı, göremez oldu, bundan sonra hayatına nasıl devam edebileceğini bilmiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, çakılların pantolonunu yırtıp dizlerini kanlar içerisinde bıraktığını fark etmemişti bile.

Sonra ayağa kalkıp gökyüzüne baktı. İzlemek istemese de Flora'nın kimse görmeden ölüp gitmesine dayanamazdı. Ve bek-

ledi. Neyi beklediğini kendisi de bilmiyordu. Ama içgüdülerine güveniyordu, sevgisini etrafına ve yukarıya gönderdi, böylece Flora eninde sonunda onun orada olduğunu bilecekti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 70

Bir an uçakta yanında duran kişi Henry'ydi. Bir an sonra ise o değildi ve Henry'nin o âna kadar ki garip davranışları artık bir anlam kazanmıştı. Henry ona kızgın olduğundan ya da uçmaktan korktuğundan değildi. O, Henry değildi.

Yanında oturan kişi, yaşı belli olmayan kadın, daha önce hiç tanışmamış olduğu biriydi. Ama Flora onu tanımıştı. İliklerine dek varlığını hissetmişti.

Bu kadın, Helen'in kılığına bürünmüş olan kadındı. Flora daha bir bebekken onu acı çekmesi için seçmiş olan kadındı. Şimdi onun ellerinde olan eldivenler, Flora'nın annesine ait olduğunu zannettiği eldivenler, tüm bu zaman boyunca bu kadına, bu canavara aitti. Eldivenler küçük bir şeydi. Ama bazen en küçük olan en önemli şey oluyordu. Flora, o eldivenlerin onu annesine yaklaştırdığına ve her giydiğinde annesinin dokunuşu tarafından kutsandığına inanıyordu.

Flora sadece bir yalana inanmıştı. Eldivenler onu korumamıştı. Onu dünyaya dokunmaktan alıkoymuştu. Onu hayattan alıkoymuştu.

O an, Ölüm'ün Flora için geldiği o an, Flora tüm her şeyi anladı. Ölüm'ün ona verdiği dersi almıştı. Ve son dersi, en korkunç olanı da anlamıştı: Tüm yaşananlardan bir ders çıkarmak için artık çok geçti. Eğer zamanı geri alabilseydi, Flora'nın tercihleri başka yönde olurdu. Ama bu hemen hemen bütün insanlar için geçerliydi. Ölüm en iyi öğretmendi. En iyisi ve en acımasızı.

Ölüm dokunuşundan kaçan Flora'ya uzandı. Öncelikle Flora uçağı indirmek zorundaydı. Ondan sonra Ölüm'e teslim olabilirdi. Uçak yere çarparsa birçok masum insanın canına mal olabilirdi, Flora bunu yapamazdı. Uçağı yana doğru yatırdı ve irtifa kaybetmeye yöneltti, Ölüm'ü elinden geldiği kadar kandırmaya çalışıyordu. Ama Ölüm kemerini çözdü ve yanına geldi.

"HAYIR!" dedi Flora ve onun uzanamayacağı bir yere eğildi. *Cesur ol,* dedi kendine. *Uçağı indir.*

Şimdi piste doğru hızlanıyorlardı, hem de her zamankinden daha da hızlı bir biçimde. Elleri titriyordu ve yapabileceği herhangi bir anlaşma olup olmadığını merak ediyordu. Lövyenin kontrolünü sağlamaya çalışırken geriye çekilebildiği kadar çekildi.

Ölüm, Flora'nın ellerini kavradı. Ufuk çizgisi eğildi ve uçak sarsılmaya başladı, sanki o da can çekişiyor gibiydi. Flora'nın parmakları donmuş, vücudu soğumaya başlamıştı. Bir şekilde memnundu. Çünkü aynı zamanda bir sonraki aşamanın ne olduğunu anlayamayacak kadar hissiz bir hâle geliyordu.

Birden içinde bir şeyler çatırdadı. El ve ayak parmakları karıncalanmaya başladı. Kolları ve bacaklarını farklı bir duygu sardı. Sanki vücudunda kandan başka bir şey dolaşmaya başlamıştı. Bu duygu göğsüne, boynuna, yüzüne doğru ilerledi. Hareket edemiyordu. Bu bir şok, bir karmaşa, bir dönüşüm anıydı. Vücudu artık ona ait değildi, tamamen ele geçirilmişti âdeta.

Ama garipti. Ölmek üzereymiş gibi hissetmiyordu ya da ölürken hissetmeyi umduğu gibi hissetmiyordu. Ölüm hayatın eksikliğiydi, soğukluktu. Ailesinin vücudu karla kaplanmış, beyazlık tarafından silinmişlerdi.

Bu sıcaklıktı. Tamamen dolu hissediyordu. Ve içine işledikçe daha güçlü hissediyordu.

Flora, bir yerlerden gelen ses kafatasını dolduruyordu.

Sesi henüz kulaklarıyla duymamıştı ama yine de anlıyordu.

Cevap verdi. *Neler olacak?*

İşte mesele de bu, dedi Aşk. *Sana cevabı söyleyemem. Ancak bana ihtiyacın olduğunda yanında olabilirim.*

Flora gülmek istedi. *Daha önce neredeydin? Sana her zaman ihtiyacım olmadı mı?*

Seni oyuncum olarak seçmediğim doğru. Ama ben seçebildiğim en iyi kalbi seçtim, Ölüm de seçebileceği en kuvvetli oyuncuyu seçti. Ama sen aşkla doğdun, Flora. Büyükannen seni sevdi. Ailen seni sevdi. Henry de öyle. Bu şekilde, ben hep seninle beraberdim.

Gerçek Flora'ya bir tokat gibi çarptı.

Şimdi pişman olmanın zamanı değil, dedi Aşk. *Hayatını bildiğin gibi yaşayacak kadar zamanın var, başından beri riskleri bilerek.*

Bu neyi değiştirecek ki? Uçağın motoru sustu.

Her şeyi değiştirecek. Önemli olan tek şeyi.

Sana inanmıyorum! Artık düşüyorlardı, ön camdan görünen manzara tamamen değişmişti. Artık gündüz göğünü değil geceyi görüyordu. Ay ya da yıldızlar olmayan bir gece boşluğuyla korku salıyordu. Çoktan ölmüş müydü?

Seni bir şeye inandıramam. Seçim senin. Ben buradayım. Senin içindeyim. Sen ve ben biriz. Son anlarının nasıl olmasını istiyorsun?

Flora biliyordu. Bir uçağı havalandırmak için neye ihtiyaç duyduğunu, notaları kâğıttan uyandırmak ve birilerinin kalbine ulaştırmak için sesini nasıl eğmesi gerektiğini, Aşk'ın ondan ne istediğini biliyordu. Kaçınılmaz olanı değiştirmek için değil, yapabileceği en cesurca şey olduğu için yapması gerekeni biliyordu.

Son, herkes için aynıydı.

Tercihler o sonla yüzleşmek içindi, tüm kalbiyle yapılan ve hayatı boyunca yaşayabilecek ve yaşayan tercihler.

Flora kendini tamamen Aşk'ın varlığına açtı, onun kendisini bir zamanlar korkmuş olduğu her şeye dönüştürdüğünü hissediyordu: Artık kontrolde olmayan, kendini korumayan, güvende hissetmeyen birine. Sıcaklık ve ışık göğsünden yükseldi. Kokpiti ışığıyla doldurdu ve ön camları aydınlattı.

Ölüm yüzünde bir şaşkınlık bir ifadesiyle bakıyordu.

Birden sadece uçağın etrafındaki gökyüzü değil, uçak da değişti. Artık uçağın içinde değillerdi. Yeryüzünde de değillerdi.

Uçak, dedi Flora. *Ona ne oldu?*

Ölüm zamanı durdurdu. Bizi zamanın dışına çıkardı. Başka bir yerdeyiz.

Flora bir an sonra nerede olduklarının farkında vardı, dünyayı uzaktan izliyorlardı. Galaksiler sanki suluboya resimlerdeki fırça darbeleri gibi uzanıyordu, mavi, bronz, yeşil renkler sonsuz bir karanlıkta birbirine girmişti. Bildiği her şeyden hayal edemeyeceği kadar uzaktaydı.

Flora döndüğünde Ölüm'ü Aşk'ın gördüğü gibi gördü. Amansız bir yalnızlık içinde, kendisine benzeyen kimse olmadan, herkesin korktuğu birisi olarak. Aynı zamanda aldığı her ruhu seven, onları hatırasında sonsuza dek saklayan biri olarak. Flora onu gördü ve ondan nefret edemedi.

"Çok geç," dedi Ölüm. "Oyun bitti. Sen kaybettin. O benim."

Aşk'ın düşünceleri Flora'nın zihninden hava akımı gibi yükseldi.

Rica etsem? Aşk, Flora'nın sesini ödünç almak için izin istiyordu.

Evet.

"Ama Flora onu seçti. Çok geç ama onu seçti. Bu zafer seni gururlandırmamalı." Aşk'ın sesi sanki şarkı söyler gibiydi, birinin onun ağzından konuşması hem garipti hem de aynı zamanda o sesi ve hissi duymak güzeldi. Çok az zamanı kalmışken yaşanacak son zevkli anlardan biriydi.

"Buna yetkim var." Ölüm'ün yüzü solgundu ve elleri titriyordu.

"Belki de. Ama onu alamazsın," dedi Aşk. "Ben buradayken alamazsın."

"O ölümlü," dedi Ölüm. "Ben bekleyebilirim."

"Berbat bir yalancısın. Ellerine bak."

Öfke Ölüm'ün yüzünü kapladı, siyah gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı. "Sen acı çekmek hakkında ne bilirsin ki? Ben varoluştan beri en çok nefret edilen varlığım. Ben insanlığa hiçbir şey kazandırmadım. Tek yaptığım almak. Ben bir lanetim.

Senin gibi değilim, benim üzerinden beslendiklerim beni hakir görürler. Tesellimi istiyorum. Alacağım!"

Flora'nın boğazına yapıştı.

Neden beni kurtarmıyorsun? Flora aceleyle düşüncelerini Aşk'a yansıttı.

Yapamam. Ancak senin acı çektiğin süreyi uzatıyorum. Kaybettik. Ve şimdi, bırakmamız gerek. Flora, Aşk'ın vücudunu terk ettiğini hissetti. Teni soğumaya başlamıştı. Ne ile sarmalandığını bilmiyordu ama sadece yüzler vardı, tanıdığı ve sevdiği herkesin yüzü. Müziği duyuyor ve mavi gökyüzünü görebiliyordu. Vücudunda elleri hissetti, dudaklarında dudakları. *Henry*. Bu anılar, özellikle de onunla olan anılar zihnini doldurdu, tıpkı bir fotoğraf berraklığında, duyularının zenginliğiyle derinleşmiş bir biçimde. Alnında tıpkı şarkı söylediği akşamlarda olduğu gibi bir ter damlası belirdi. Henry'nin eli tıpkı çatıda dans ettikleri akşam gibi beline dolandı. Henry'nin çarpan kalbini dinlerken kokusu, dokunuşu ve sesi de oradaydı. Hayatı, her dakikası, gözlerinin önünde ondan çekilip alınıyordu.

Hayatını bu şekilde izleyince daha önce neyi göremediğini fark etti. Bir gün. Bu sadece korkulacak bir şey değildi, sadece gelecekte yaşanacak bir an da değildi. O ve Henry bir günlük deneyimlerini yaşamışlardı. Tüm bunları korkunun filtresinden geçmeden yeniden görmek, duymak, hissetmek Flora'nın hayallerinin de ötesinde bir deneyimdi.

Ölüm, başına gelen en korkunç şey değildi. Hayatın, aşkın muhteşemliğini ıskalamak en korkunç şeydi.

Konuşamadı, Ölüm'ün elleri hâlâ boğazındaydı. Bu nedenle ona bir düşünce yansıttı. Ona bir veda hediyesi olacak bir düşünce. *Oyun, sadece kaybettiğiniz için anlamlı. Bu senin insanlığa armağanın. Bu nedenle teşekkürler.*

Ölüm'ün elleri düştü. Flora acılı, derin bir nefes aldı. Düşmek üzereyken arkasında duran Aşk onu tuttu.

"Eğer hayat sona ermezse," dedi Aşk, "bana da ihtiyaç olmaz. Ölüm'ün karşısında aşkı seçmek bir cesaret örneği. Ben neşeyim

ama sen anlamsın. Ancak beraber olursak insanlığı aksi takdirde olacağından daha fazlası yapabiliriz."

Ölüm geri adım attı. Omuzları ağırlaştı ve gözlerinden yaşlar döküldü. Cebinden bir zarf çıkardı. Açtı ve içindeki kâğıdı aldı. Eğer onu yok ederse her iki oyuncu da kaybedecekti.

"Hayır," dedi Aşk. "Lütfen. Bekle."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Ölüm. "Güven bana. Sen olmadan bunu yapamam." Kâğıdı kalbinin üzerine koydu. Üzerinde Henry ve Flora'nın isimleri yazılıydı.

Ölüm kâğıdı Aşk'a uzattı. "Bunu benim için güvende tut. Onları da güvende tut."

"Ne zamana dek?" diye sordu Aşk.

Flora, Ölüm'ün cevabını duyamadı.

Ardından o mekânsız ve zamansız yerden ayrılıp yanmakta olan uçağın içine döndü. Isı ve duman dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kendini kurtarmaya çalıştı. Ardından eller ve kollar etrafına sarıldı. Kendini Aşk'a ya da Ölüm'e bırakıyor olabilirdi, her ikisi de onun için bir şekilde kurtuluş anlamına geliyordu. Onu taşıyan bu ölümsüz varlıklar onu gökyüzündeki son seferine çıkarmışlardı; teni mavi gökyüzünde yıkanarak yatışmıştı, hava sanki soğuk bir göldeki su gibiydi.

Kendini yerde uzanırken buldu.

Bir patlama sesinin kulaklarına dolmasıyla gözlerini açtı.

Bölüm 71

Henry, *Staggerwing* patlarken Flora'ya ulaştı. Vücudunu ona siper etti, gördükleri onu şaşkınlığa uğratmıştı: Uçak gökyüzünden düşmüş, piste çakılırken arkasında siyah bir duman bırakmıştı. Henry, Flora'yı kurtarmak için koşmuştu ama bir şekilde Flora yanmakta olan enkazın metrelerce ötesinde birdenbire belirmişti. Bir an hayal gördüğünü sanmıştı ama onun üzerine kapaklandığında kıpırdadığını hissetmişti, o an neler olduğunun ya da neler gördüğünün hiçbir önemi olmadığını anlamıştı. Önemli olan tek şey şu anda Flora'nın onunla beraber olmasıydı.

Aşağı doğru baktı, Flora güzeldi ve yaralanmamıştı, sanki kurşun işlemez bir maddeden yapılmış gibi.

Flora gözlerini kırptı ve odaklandı. "Henry?"

"Flora." İsmi dudaklarında alev ve müzikti. Omuzlarındaki ağırlık birden hafiflemişti, sanki tüm hayatı boyunca taşımış olduğu bir yükten kurtulmuş gibiydi. "Oyun. Bitti mi?"

"Bilmiyorum."

Oturdular, Flora omuzlarındaki küçük cam parçalarını silkelerken dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi ona bakıyordu. Henry ayağa kalktı ve elini uzattı. Flora elini tuttu, yan yana uçağın küle dönmesini izlediler. Flora başını salladı ve güldü. Sonra Henry'yi öptü, yalnızca şarkılarda var olabilecek bir öpücükle hem de.

Öpücük, sanki içlerinden yükselen bir ışık varmış gibi hissettirdi. Bir anı ve bir vaatti, hem gizem hem de mucize. Bu müzikti. Bir konuşmaydı. Bir uçuştu. Gerçek bir hikâyeydi. Ve onlara aitti.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 72

28 Mart 2015, Cumartesi

Ölüm, küçük yeşil evi yıllardır ziyaret etmemişti. Bu evin etrafındaki dünya çok değişmişti. Arabalar çelik ve kromdan devasa varlıklar değildi artık. Küçük ve sade, kaldırım kenarlarına sıralı şekilde duran arabalar da vardı. Bazıları da devasa yığınların üzerinde paslanmaya terk edilmişlerdi. Ama bu ev, Ölüm'ün hatıralarındaki gibiydi. Temizce boyanmış, memnun edici biçimde küçük, camlarındaki hafif perdelerden sarı yumuşak ışıklar yansıyan bir evdi.

Eski ama bir şekilde yeniden moda olmuş kırmızı bir elbise giyen Ölüm, basamakları tırmandı. Ahşap zemin zamanla ve üzerinden geçen ayaklarla aşınmış ama iyi bakılmıştı, hâlâ insanlara içeri girmeleri ve dışarı çıkmalarına güvenle yardımcı oluyordu.

Ev oldukça sessizdi ama eski bir caz albümünden gelen melodiler Ölüm'ün zihnine doldu ve onu şarkıyı canlı dinlediği zamanlara götürdü: *Walk Beside Me.*

Bir zamanlar hayal etmiştim
Hayatımın ne yöne gideceğini....

Ölüm, yüzünü öğleden sonrası güneşine döndü. Aşk'ın gelmesini bekledi, tıpkı onun yıllar önce Ölüm'ü Venedik'te bir bahar akşamı beklediği gibi. Geçen zaman sanki biraz rüya gibiydi, bazı kısımları canlı ama çoğu zaman elle tutulacak hiçbir şeyi kalmamış bir rüya gibi.

Dünyanın üzerinden geçtim, yalnız bir ruh gibi
Ayın beyaz ışığının altından gittim...

Aşk bir zamanlar küçük bir fidan olan ama şimdi sokağa gölgesini veren bir meşe ağacının altında belirdi. Her zamanki gibi şık, gri bir takım elbise giymişti. Kadına özlem dolu bir gülümseme gönderdi.

Oyun bittikten yıllar sonra bile onun yanında durmuş, ellerini tutmuştu, ta ki kadının artık yalnız devam edebileceğini hissettiği o an gelene dek. Bu, doymak bilmeyen açlıktı. İyileştiğini zannederken bile ölüyordu.

Ama bundan fazlası da vardı. Ölüm, Aşk'ın acı çekmesine dayanamıyordu. O da kendisi kadar açtı fakat başka bir şeye. Aşk'ı sevdiği için, artık bu hissin ne olduğunu bildiği için, aşkın adını da etkilerini de bildiği için, gitmesine izin vermişti.

Belki senden önce düşlerdim
Hayatım nasıl olabilir diye

"Beni özledin mi?" diye sordu Aşk, Ölüm'ün hissettiği kadar yaşlı görünüyordu şimdi.

"Hayır," dedi. "Bir an bile."

Bu bir yalandı ve ikisi de biliyordu. Ama bazen küçük yalanlar da oyun anlamına gelirdi. Ya da artık oynamaları gerekmeyen bir oyunun yankısıydılar. "Hazır mısın?" diye sordu Aşk.

Ölüm başını salladı ve sesini ayarladı, uzun süredir kullanmadığından sesi çatallaşmış gibiydi. "Sonsuzluktan beri."

Sesinin kulağa geliş şeklinden nefret ediyordu ve kendisini zayıf ve dengesiz hissetse de son kez Helen'in görüntüsüne büründü. Şimdiden daha iyi hissediyordu, sanki asla özleyeceğini sanmadığı evine dönmüş gibiydi.

"Bu surat," dedi Aşk şaşırmış bir şekilde gülerek. "Yeniden gördüğüme memnun oldum."

O da dönüştü, bir kez daha genç ve karşı konulamaz bir cazibeye büründü. Rakipler yüz yüze geldiler. Ölüm'ün açlığı sanki evrenin kendisi kadar sonsuzdu. Artık çok uzun sürmeyecekti. Eli kapıyı çalmak için uzandı. Ama birden duraksadı.

Aşk onun zihnini okudu, artık bunu yapabiliyordu. Yanında durmuş, kollarını onun etrafına sarmış, müzik çalarken onu dengede ve sıcak tutmaya çalışmıştı.

Şimdi sadece senden yanımda
Yürümeni istiyorum benimle

Ölüm kapıyı çaldı. Önce bir sessizlik, ardından ahşap zeminde yaklaşan terliklerin sesi geldi. Kapı yarım açıldı. Flora, yüzünde geçen uzun yılların izleriyle, sanki onları bekliyormuş gibi kapıda duruyordu.

Kapıyı tamamen açtı. "Ben düşünüyordum... Gelmenizi umuyordum. Gerçi bir kedi olarak gelseydin de sorun olmazdı."

Ölüm konuşamadı. Yıllardan beri can alıyordu. Ama bu ruha hepsinden daha fazla açtı, nasıl karşılanacağını bilememişti. Asla kabul etmek istemese de Flora tarafından hoş karşılanmak bunca yıllık bekleyişinde hayal ettiğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Hoş karşılanması çok nadir olurdu ve sevdiği birisi tarafından hoş karşılanmak... Bu sözlerin nasıl hissettirdiğini hayal bile edememişti.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Aşk.

Flora geriye çekildi ve şarkı bitmek üzereyken onların içeri geçmesine izin verdi.

"Henry içeride," dedi Ölüm, bir zamanlar Flora'nın ailesine ait olan yatak odasını işaret ederken.

Yürümeni istiyorum benimle...
Yürümeni istiyorum benimle...
Yürümeni istiyorum benimle...

Enstrümanlar şarkının son notalarını çalarken Flora pikabı kapatmak için gitti. Eski zamandan kalma bir şeydi, insanların çoğu küçük dijital olan müzik çalarları tercih ediyordu, müzik yerine artık birler ve sıfırları çalan aletleri. Bu, şarkının her zaman tam olarak da aynı şekilde çalındığı anlamına geliyordu ki Ölüm için böyle bir şey hem büyülü hem de korkunçtu. Yaşlı kadın pikabın iğnesini kaldırdı, vinili çizmemesi için dikkat ediyordu. Yaşlandıkça kibarlaşmıştı, artık önemi olmadığını biliyor olsa bile. Bu önemsemenin, iletişim kurmanın bir göstergesiydi.

Aşk boğazını temizledi. "Dışarıda bekleyeyim mi?"

Elini bir zamanlar Flora'nın büyükannesine ait olan kanepenin arkasına koymuştu. Geçen yıllar içerisinde birçok kez döşemesi yenilenmişti, şimdi de yumuşak kadifemsi bir dokuda eğreltiotu renkli bir kumaşı vardı. Ama Ölüm, o kanepeyi küle dönse bile tanırdı. Ahşabın kıvrımları, oymalı kolları hâlâ ağacın ruhunu taşıyordu. Marion'un ruhundan bir parçayı da elbette.

Aşk'ın onu en zayıf ânında görmesini ister miydi? En hor görülecek ânında? Onu odanın dışında tutmak daha kolay olurdu, kendini utandırması gerekmezdi. Ama artık ilişkilerinde böyle bir şeye gerek yoktu. Tüm bu paylaşılanlardan sonra buna gerek yoktu.

"Bizimle gel," dedi Ölüm.

Aşk, Flora'nın kolunu tuttu. Ölüm, onları yatak odasına doğru izledi.

Batmakta olan güneş pencereden içeri doluyor, kırmızı, turuncu ve altın rengine boyalı duvarları aydınlatıyordu. Bunlar sonbaharın renkleriydi, oysa dışarıda erken bir bahar havası vardı ve bu durum sanki aynı anda hem bir başlangıç hem de bir son gibi hissettiriyordu, tıpkı olması gerektiği gibi.

Ölüm'ün ışığa ihtiyacı yoktu ama severdi. Solgun ışıklar şimdi yatakta uzanmakta olan Henry'ye geliyordu, gözleri kapalı, yüzü solgun, yılların ve yorgunluğun izleriyle doluydu. Zaman onu değiştirmişti ama Ölüm onu nerede olsa tanırdı. Kendi oyuncusu kadar kolayca olmasa da onun yüzünü zihninde tuttuğu milyonların içinden seçebilirdi.

Henry'nin saçları hâlâ kıvırcıktı ve yine alnına dökülüyordu. Flora yanında oturuyor, elini alnına koyuyordu, sanki ateşini ölçer gibiydi. Saçlarını yukarıya doğru düzeltti.

"Buradalar," dedi kulağına eğilip. "Her ikisi de."

Henry kımıldamadı. Rüyalar ve anılarla dolu bir ülkeye çoktan gitmişti bile. Elleri kıpırdıyor, sanki yine enstrümanını çalıyordu. Dudakları kıpırdayınca Ölüm ne dediğini anladı.

Bir gün.

Bir gün gelmişti. Birçok farklı şekilde gelmişti. Ama bu, son gelişiydi.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Flora. Henry'nin eline uzandı. "Eğer sizin için sakıncası yoksa onu öpmemeni tercih ederim."

Ölüm Aşk'a döndü. Flora, her ikisi için de geldiğini anlamamış olabilir miydi? Onların ikisini de alabilmek için erteleyebildiği kadar ertelemişti. Ölüm, oyunu kazanmıştı. Her zaman kazanırdı. Bu kez farklıydı. Aşk nedeniyle beklemişti. Ama hepsi buydu.

"Flora," dedi Aşk, yanına yaklaştı ve elini onun yanağına koydu.

Flora, Henry'ye doğru döndü ve ağlamaya başladı. "Beni de al. Onsuz yaşamak istemiyorum."

Ölüm'ün kalbi rahatlamayla doldu.

"Yaşamak zorunda değilsin," dedi Aşk.

Flora, Henry'nin yanına uzanıp onu kucakladı. Elini göğsüne koydu. Henry gözlerini açtı. Flora'nın ellerini buldu ve ona bakabilmek için kafasını çevirdi.

"Burada olmak istediğine emin misin?" diye sordu Ölüm.

Aşk, başıyla onayladı.

Dünya döndü, hava kararda. Ölüm Flora ve Henry'nin yanında oturdu. Aşk'a baktı ve Aşk uzun zaman önce Ölüm'ün ona vermiş olduğu kâğıdı ona uzattı.

"Lütfen," dedi Ölüm. "Biraz daha tut. Sadece biraz daha. Bu şekilde olmasını tercih ederim."

Aşk, kâğıdı sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi tuttu. Ölüm, ellerini Henry'nin kalbinin üzerinde tutan çiftin ellerine doğru uzattı. Kalbi neredeyse durmak üzereydi. O kalp, Aşk'ın seçtiği kalp, şimdi yaralı bir asker gibiydi ama müziği hâlâ Ölüm'ü memnun ediyordu. Aşk'a baktı ve seçimi için ona sessizce teşekkür etti. Ardından Flora ve Henry'nin ellerini aldı ve tüm o umut yüklü "Bir gün"lerle dolu hayatlarını çekmeye başladı.

Ölüm, görüntülerin güzelliği karşısında nefesini tuttu. Puget Sound'daki bakırımsı gün batımlarını. Soğuk sonbahar akşamlarındaki zencefilli çörekleri. Yeni banyo yapan çocuklarının ıslak küçük ayak izleri; bir oğlan ve bir kız, uyurken nasıl da tatlı görünüyorlardı, tombul kolları ve bacakları sanki cennetten düşercesine hareketliydi.

Bir de sesler vardı: Mavi gökyüzüne yükselen uçağın pervanelerinin. Hudson Nehri'nin yanından akan New York trafiğinin. Seattle, San Francisco ve Şangay'daki konserlerin ritmi ve müziğinin. Oğullarının piyano çalışının tatlı ezgisinin ve kızlarının trompetinden çaldığı yüksek notalarının.

Sessizlik de vardı elbette. Ay ışığının altında. Pasifik'teki bir adanın kıyısında. Roma'daki antik bir tapınakta bal gibi parıltılı, çatı oluğundaki çöple dolu bir su birikintisi gibi dalgalı.

Ah, ay.

Her yerde hem aynı hem farklı ve gökyüzünde geçen günleri sayarak her gece tepeye tırmanan ay.

Hayatın bu ânında Ölüm, aşkın garip sızısını hissetti, bir zamanlar dayanılmaz bulduğu ama artık bir parçası gibi hissettiği o sızıyı. Hayatları onu doldururken bir şeylerin farkına vardı. Her zaman sevebilme yetisine sahip olmuştu.

Henry ve Flora arasındaki sevgi... önce küçük, belirsiz bir şeydi sanki ufukta beliren sabah ışığı gibiydi. Ama sonra vahşi bir hayvana dönüşmüştü, tüm dünyaya ve onu tehdit eden her şeye karşı durmuştu, yakabilecek kadar sıcaktı ve bazen yakmıştı da. Ardından sessizdi, bir kar tanesinin düşüşü kadar sessizdi, her şeyi örtüyordu, hem kendinden emin hem de sonsuza dek orada kalmayacağından emin bir kar tanesi.

Ardından, etrafındaki ve içindeki her şey dondu. Flora ve Henry'nin kalbi durdu. Hangisininki son kez at, Ölüm anlayamamıştı. Sanki aynı anda durmuşlardı. Ölüm de öyle olmasını umut etti, böylece bir diğeri olmadan tek bir an bile geçirmemiş sayılacaklardı.

Ellerini bıraktı. Nazikçe. Artık bir önemi olmasa da onları bırakmanın tek yolunun bu olduğunu hissediyordu.

Oda karanlıktı. Birden bir kibrit sesi geldi ve yumuşak bir ışık yayıldı. Aşk, bir mum yakmıştı.

"İki alev birbirine benzemez," dedi Aşk.

"Bazıları benzer," diye fısıldadı Ölüm. "Bazıları tıpatıp aynıdır."

Ölüm, kağıdı ona verdi. Kan ve gözyaşıyla yıllar önce yazmıştı. Mürekkep solmuştu. Ne yazdığını artık görmek zordu. Ama Ölüm hatırlıyordu. Her daim.

Flora.

Henry.

Ölüm kâğıda uzandı. Elleri dokunduğu anda Aşk'a bir hediye verdi: Flora'nın tüm anılarını, böylece oyuncusu hâlâ onun içerisinde yaşamaya devam edebilecekti. Ölüm, Aşk'ın Henry'yi ve onun mükemmelliğini sakladığı için kendisine kızmamasını umut etti. İlk kez, belki de son kez, Oyun'un galibi hem Aşk hem de Ölüm olmuştu. Her ikisinin de oyuncusu bir şekilde kazanmıştı.

Aşk, kâğıdın ucunu mumun alevine tuttu. Yanan kâğıdı havaya bıraktı. Kâğıt uçtu, parçalara ayrıldı ve sanki dökülen gül yaprakları gibi yere indi. Hem zambak, hem duman hem kan hem de kül kokuyordu ve bu koku Ölüm'e bir kez daha uzayın sonsuz karanlığı kadar siyah gözyaşları döktürdü. Ama bu kez aldırmıyordu, öyle doymuş hissediyordu ki. Sadece hayatla değil, başka şeylerle de doluydu içi.

"Gidelim mi?" Aşk, Ölüm'e kolunu uzattı. Ölüm koluna girdi. Beraber oturma odasına yürüdüler.

"Henüz ayrılmak istemiyorum," dedi Ölüm gücünü toparlarken.

"Dünya kadar vaktimiz var," dedi Aşk, bir plak buldu. Pikaba yerleştirdi. Müzik yeniden başladı. Biraz cızırtılı ama hâlâ tatlı, güzel ve derindi.

Bir gün.

Ve orada, karanlığın içinde, Aşk ve Ölüm şarkı bitene dek dans ettiler.

Ve sonra, her şey sessizliğe ve durgunluğa teslim olduğunda gözden kayboldular.

KAKTÜS TEAM

Teşekkürler

Yıllardan beri sevgi ve desteğine mazhar olduğum editörüm Arthur A. Levine'e, Scholastic ekibinin geri kalanına da elbette: Nicholas Thomas, Emily Clement, Cassandra Pelham, Andrea Davis Pinkney, Becky Amsel, Nina Goffi, Antonio Gonzalez, Tracy Van Straaten, Elizabeth Starr Baer, Bess Braswell ve Lizette Serrano.

Temsilcim, Sarah Davies, desteğin ve aklın sesi olduğun için. Aynı şekilde, bu kitap profesyonellerin desteğini aldı, Jill Corcoran ve Elizabeth Law, ayrıca Jordan Brown, Anne Ursu ve Denise Hart Alfeld. Film menajerim Josie Freedman ile çalışabildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Katy Cenname bir pilotun düşüncelerine girmeme yardımcı oldu. Larry Wixom, Staggerwing'in özelliklerini anlamamı sağladı. Milt Hinton'un insanı kendinden geçiren kontrbası bana yazarken eşlik etti ve Hinton, David G. Berger ve Holly Maxson'ın *Playing the Changes* çalışmaları beni Büyük Buhran dönemi ve ilerisindeki müzisyenleri takdir ve saygıyla anmamı sağladı. Paul De Barros ve Eduardo Calderon'un *Jackson Street After Hours* çalışmaları Afro- Amerikan caz müzik kültürünün Pasifik'in kuzey kıyısındaki mirası hakkında engin bir bakış açısı sundu. *Northwest African American* Müzesi bana gerçek hikâyeleriyle ilham verdi. Bunlara rağmen gözden kaçan tüm hatalar, yanlış anlamalar ve dilbilgisi hataları bana aittir.

Taslakları okuyan, yazarken benimle olan ya da hikâyenin

zorlu kısımları (bir dünya kadar vardı) hakkında benimle konuşan arkadaşlarıma da ayrıca teşekkür ederim: Jesse Klausmeier, Emily Russin, Jolie Stekly, Kat Giantis, Patti Pitcher, Sofia Headley, Justina Chen, Holly Cupala, Samantha Berger, Robin Mellom, Sara Wilson Etienne, Brenda Winter Hansen, Liz Mills, Jaime Temairik, Cori Barrett, Lish McBride, Marissa Meyer, Jennifer Longo, Mary Jane Beaufrand, Sean Beaudoin ve Jet Harrington.

Elbette tüm Brockenbrough, McClure, Wilde ve Berliant ailelerine teşekkür etmek isterim.

Ve özellikle de benim küçük çekirdek aileme: Adam, Lucy ve Alice. Aşkın ne olduğunu biliyorsam, sizin sayenizde.

KAKTÜS TEAM